

ДЖУЛИЯ КУИН ХЕРЦОГЪТ И АЗ

Част 1 от „Бриджъртън“

Превод от английски: Dream Team, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

Раждането на Саймън Артър Хенри Фицранулф Басет, граф на Клайвдън, бе посрещнато с бурно празненство. Църковните камбани се чуваха с часове. В огромния замък, който щеше да приюти новороденото, се лееше шампанско, а цялото население на селцето Клайвдън прекрати заниманията си, за да вземе участие в празненството, организирано от бащата на младия граф.

— Това не е обикновено дете — каза пекарят на ковача.

Причината бе, че Саймън Артър Хенри Фицранулф Басет нямаше да прекара живота си като граф Клайвдън. Това бе просто формална титла. Саймън Артър Хенри Фицранулф Басет — бебе с повече имена, отколкото имаше нужда, което и да е бебе — бе наследник на едно от най-старите и най-богати херцогства в Англия, а баща му — деветият херцог на Хейстингс — бе чакал този момент с години.

Херцогът стоеше пред покоите на съпругата си, гушнал пищящото бебе, а сърцето му се пръскаше от гордост. Навършил четиридесет преди няколко години, той бе свидетел как приятелите му — херцози, графове и т.н. — създаваха наследник след наследник. Някои трябваше да изтърпят появяването на няколко дъщери, преди скъпоценния син, но в крайна сметка всички бяха подсигурили продължаването на рода си и присъствието на своя кръв в следващото поколение от елита на Англия.

Не и херцог Хейстингс. Въпреки че съпругата му бе успяла да зачене пет пъти през петнадесетгодишния им брак, само в два от тях бе износила бебето до края, но и в двата случая децата бяха мъртвородени. След края на петата бременност, приключила с кървав спонтанен аборт в петия месец, лекарите бяха предупредили Тяжна Светлост в никакъв случай да не правят нов опит. Това би застрашило живота на херцогинята. Тя бе твърде крехка, слаба и може би, казаха нежно, твърде възрастна. Херцогът просто трябваше да се примири с

факта, че титлата ще стане притежание на някой извън семейство Басет.

Все пак се оказа, че съпругата му, Бог да я благослови, знае ролята си в живота, и след шестмесечен възстановителен период отвори вратата, свързваща спалните им и херцогът отново предприе поход към така мечтания син.

Пет месеца по-късно тя го уведоми, че е заченала. Моменталното въодушевление на херцога бе потушено от твърдата решимост — нищо, абсолютно нищо да не попречи на тази бременност. На херцогинята ѝ бе забранено да става от леглото, в момента, в който се установи, че е пропуснала месечния си цикъл. Бе доведен лекар, който да я преглежда всеки ден, а по средата на бременността херцогът откри най-уважавания лекар в Лондон и му плати цяло състояние, за да изостави практиката си и временно да се премести в замъка Клайвдън.

Този път той не възнамеряваше да поема никакви рискове. Щеше да получи своя син и херцогската титла щеше да остане в семейство Басет. Херцогската титла трябваше да остане в семейство Басет.

Херцогинята получи болки месец по-рано от предвиденото и под хълбоците ѝ бяха положени възглавници. Според доктор Стъбс така гравитацията щяла да задържи бебето вътре. Херцогът реши, че това е разумен аргумент и след като докторът се оттегли, пъкна още една възглавница под жена си, правейки ъгъла, под който тя лежи цели двадесет градуса. Тя остана в това положение цял месец.

Най-накрая настъпи моментът на истината. Цялото домакинство се молеше за херцога, който толкова много искаше наследник. Някои се сецяха да се помолят и за херцогинята, която ставаше все по-слаба и крехка, колкото по-голям ставаше коремът ѝ. Опитваха да не възлагат твърде големи надежди, все пак, тя вече бе родила и погребала две бебета, а и дори да успееше да роди детето, то най-вероятно щеше да е момиче.

Когато виковете ѝ се усилиха и зачестиха, херцогът се вмъкна в покоите ѝ, без да обръща внимание на протестите на лекаря, акушерката и камериерката на Нейна Светлост. Всичко бе в кръв, но той бе решен да присъства, когато се разбере пола на бебето.

Появи се главата, след това и раменете. Всички се наведоха напред, за да видят по-добре, и тогава...

И тогава херцогът разбра, че има Господ, и той все още се усмихва на семейство Басет. Даде на акушерката минута да почисти бебето, след това взе малкото момченце на ръце и тръгна към голямата зала, за да го покаже на всички.

— Имам син! — избоботи. — Идеален малък син!

Докато слугите ликуваха и плачеха от облекчение, той погледна надолу към мъничкия граф и каза:

— Ти си идеален! Ти си Басет! Ти си мой!

На херцога му се искаше да изведе момченцето навън, за да покаже на всички, че най-после е създал здрав наследник от мъжки пол, но априлският въздух все още бе леко хладен, затова разреши на акушерката да го върне при майка му. След това оседла един от великолепните си жребци и препусна, като по пътя крещеше за щастливото събитие на всеки, който искаше да слуша.

Междувременно херцогинята, която не бе спряла да кърви след раждането, изпадна в безсъзнание и накрая просто издъхна.

Херцогът скърбеше за съпругата си. Истински скърбеше. Не я бе обичал, разбира се, и тя не го бе обичала, но по някакъв странно дистанциран начин, бяха станали приятели. Той не бе очаквал от брака си нищо, освен син и наследник, и в това отношение съпругата му се бе оказала партньорка за пример. Уреди свежи цветя да бъдат поставяни на гроба ѝ всяка седмица, независимо от сезона, а портретът ѝ бе преместен от дневната в голямата зала над стълбището — позиция, показваща огромно уважение.

След това се зае да отглежда сина си.

Разбира се, през първата година нямаше какво толкова да се прави. Бебето бе твърде малко за лекции за управление на земи и отговорности, затова херцогът остави Саймън на грижите на бавачката му и замина за Лондон, където животът му потече по същия начин, както и преди да бъде благословен с бащинство, с изключение на факта, че показваше на всички — включително и на краля — миниатюрата на сина си, която лично бе нарисувал малко след раждането му.

Той посещаваше Клайвдън от време на време, а на втория рожден ден на Саймън се завърна за постоянно, готов да поеме в ръце образованието на малкия. Купено беше пони, избрана бе малка пушка

за бъдещия лов на лисици и бяха наети преподаватели по всеки предмет, познат на човечеството.

— Той е твърде малък за това! — възкликна бавачката Хопкинс.

— Глупости — отговори Хейстингс снизходително. — Очевидно не очаквам скоро да овладее всичко това, но никога не е прекалено рано да се започне образованието на един херцог.

— Той не е херцог — промърмори бавачката.

— Ще бъде. — Хейстингс ѝ обърна гръб и се надвеси над сина си, който строеше асиметричен замък от кубчета. Не бе идвал в Клайвдън от няколко месеца и остана доволен от това колко е пораснал синът му. Той бе жизнено, здраво малко момче с блестяща кафява коса и ясни сини очи.

— Какво строиш, синко?

Саймън се усмихна и посочи.

Хейстингс погледна към бавачката.

— Не говори ли?

Тя поклати глава.

— Все още не, Ваша Светлост.

Херцогът се намръщи.

— Той е на две. Не трябва ли вече да говори?

— При някои деца това става по-бавно, Ваша Светлост. Той, очевидно, е умно малко момченце.

— Разбира се, че е умен. Той е Басет.

Бавачката кимна. Винаги кимаше, когато херцогът заговореше за превъзходството на семейство Басет.

— Може би — предположи тя, — просто няма нещо, което да иска да каже.

Херцогът не изглеждаше убеден, но подаде един войник на Саймън, потупа го по главата и излезе да се разходи с новия жребец, който току-що бе купил от лорд Уорт.

Две години по-късно херцогът вече не бе толкова спокоен.

— *Защо не говори?* — крещеше.

— Не зная — отговори бавачката, кършейки ръце.

— Какво сте му направили?

— Нищо не съм направила!

— Ако си вършехте работата както трябва, *той* — херцогът яростно посочи Саймън — щеше да говори.

Синът му се упражняваше да пише букви на миниатюрното си бюро и с интерес наблюдаваше размяната на реплики.

— Той е на четири години, по дяволите — изрева херцогът. — Трябва да може да говори.

— Може да пише — каза бързо бавачката. — Отгледала съм пет деца и никое от тях не се е справяло с буквите, както господарят Саймън.

— Каква полза от писането, като не може да говори. — Хейстингс се обърна към сина си с ярост в очите. — Говори ми, дяволите да те вземат!

Саймън се дръпна назад и долната му устна започна да трепери.

— Ваша Светлост! — възкликна бавачката. — Плашите детето.

Хейстингс се извърна към нея.

— Може би от това има нужда. Може би има нужда от сериозна дисциплина. Един добър пердах може да му помогне да открие гласа си.

Херцогът грабна четката със сребърен гръб, с която бавачката решише Саймън и тръгна към него.

— Ще те накарам да говориш, ти, глупав, малък...

— Не!

Бавачката ахна. Херцогът изпусна четката. За първи път чуваше гласа на Саймън.

— Какво каза? — прошепна, а очите му се напълниха със сълзи.

Саймън сви юмруци и вирна брадичка.

— Не ме уууууууууу...

Лицето на херцога стана смъртно бледо.

— Какво казва?

Детето опита отново.

— Ннннннн...

— Мили Боже — ужасено пошепна херцогът, — той е слабоумен.

— Не е слабоумен! — извика бавачката и обви ръце около момчето.

— Нннннне мммммме — Саймън пое дълбоко дъх, — ууууууудряй.

Хейстингс се отпусна в креслото до прозореца и опря глава на ръцете си.

— Какво съм направил, за да заслужи това? Какво може да съм направил...

— Би трябвало да го похвалите — смъмри го бавачката Хопкинс. — Четири години го чакате да проговори, а...

— А той е идиот! — изрева Хейстингс. — Проклет малък идиот! Саймън започна да плаче.

— Титлата ще бъде наследена от един малоумник — простена херцогът. — Толкова години се молих за наследник, а сега всичко пропадна. Трябваше да оставя братовчед ми да наследя титлата. — Обърна се с гръб към сина си, който подсмърчаше и си триеше очите, опитвайки се да изглежда силен като баща си. — Дори не мога да го погледна — прошепна. — Не мога да понеса да го гледам.

След тези думи херцогът излезе от стаята.

Бавачката прегърна още по-силно момчето.

— Ти не си идиот — прошепна яростно. — Ти си най-умното малко момче, което познавам. И знам, че ако някой може да се научи да говори правилно, това си ти.

Саймън се сгуши в топлата ѝ прегръдка и подсмъркна.

— Ще му покажем — зарече се тя. — Ще съжалява за всичко, което каза, дори това да е последното, което ще направя.

Бавачката Хопкинс удържа на думата си. След като херцогът се оттегли в Лондон, преструвайки се, че няма син, тя прекарваше всяка минута със Саймън, произнасяйки думи и срички, като щедро го хвалеше, когато се справяше и го окуражаваше, когато не успееше.

Макар и бавно, речта на Саймън се подобряваше. Докато стане на шест, „ннннннедей“ се бе превърнало в „ннедей“, а на осем успяваше да каже цели изречения, без да заеква. Все още се объркваше, когато бе разстроен и бавачката трябваше често да му повтаря, че трябва да е спокоен и концентриран, ако иска думите да излизат цели. Саймън бе решен да успее, бе умен и може би най-важното от всичко бе дяволската му упоритост. Научи се да си поема дъх преди всяко изречение и да произнася думите на ум, преди да опита да ги каже. Изучаваше реакцията на устата си, когато говори правилно и се опитваше да разбере какво точно не се получава, когато

греши. Най-накрая, вече на единадесет, той се обърна към бавачката Хопкинс, спря за момент, за да събере мислите си и каза:

— Мисля, че е време да посетим баща ми.

Тя рязко вдигна поглед. Херцогът не бе виждал момчето от седем години. Не бе отговорил на нито едно от писмата, които Саймън му бе изпращал. Бяха почти сто.

— Сигурен ли си? — попита го тя.

Той кимна.

— Добре тогава. Ще поръчам да приготвят каретата. Утре тръгваме за Лондон.

* * *

Пътуването отне ден и половина, и вече бе късен следобед, когато каретата спря пред Басет Хаус. Саймън учудено оглеждаше оживената лондонска улица, докато бавачката Хопкинс го водеше нагоре по стълбите. Никой от тях не бе идвал в Басет Хаус, затова бавачката не знаеше какво да прави, като стигнаха предната врата, освен да почука. Вратата се отвори след секунди и те се озоваха пред погледа на един доста внушителен иконом.

— Доставките — произнесе напевно той, докато затваряше вратата — се приемат на задния вход.

— Почакай! — каза бързо бавачката, препречвайки вратата с крак. — Ние не сме слуги.

Икономът презрително изгледа дрехите й.

— Е, аз съм, но той не е. — Тя хвана Саймън за ръката и го избута напред. — Това е граф Клайвдън и би било добре да се отнасяте към него с необходимото уважение.

Икономът буквално зяпна и премигна няколко пъти, преди да каже.

— Доколкото зная, граф Клайвдън е мъртъв.

— Моля? — изпищя бавачката.

— Със сигурност не съм — възкликна Саймън с цялото справедливо възмущение, на което бе способно едно единадесетгодишно момче.

Икономът го огледа, веднага видя приликата със семейство Басет и ги покани вътре.

— Защо сте мислел, че съм м-мъртъв? — запита Саймън, проклинайки се за грешката, която не бе особено изненадваща. Вероятността да заекне бе най-голяма, винаги когато бе ядосан.

— Не бих могъл да ви отговоря — отвърна икономът.

— Със сигурност бихте могли — изстреля бавачката в отговор. — Не може да кажете нещо подобно на момче на неговите години и да не го обясните.

Икономът замълча за момент и накрая каза:

— Негова Светлост не ви е споменавал от години. Последното, което чух, бе, че няма син. Изглеждаше доста наранен, когато го каза, затова никой не продължи разговора по темата. Ние — имам предвид слугите — предположихме, че сте починал.

Саймън усети как стиска зъби и запрегльща с усилие.

— Ако бе така, нямаше ли да е в траур? — запита тя. — За това помислихте ли? Как може да решите, че момчето е умряло, ако баща му не е в траур?

Икономът сви рамене.

— Негова Светлост често носи черно. Траурът не би се открил в облеклото му.

— Това е възмутително — каза бавачката Хопкинс. — Искам веднага да извикате Негова Светлост.

Саймън мълчеше. Усилено се опитваше да овладее емоциите си. Трябваше да успее. Нямаше начин да говори с баща си, докато кръвта му бушува така.

Икономът кимна.

— Той е горе. Веднага ще го известя за пристигането ви.

Бавачката започна ядосано да обикаля, като през цялото време мърмореше и наричаше херцога с всяка обидна дума от учудващо богатия си речник. Саймън продължаваше да си поема дълбоко въздух в средата на стаята с яростно стиснати юмруци.

Можеш да го направиш, крещеше на ум, можеш да го направиш.

Бавачката се обърна към него и видя как опитва да се овладее.

— Да, точно така — каза бързо, падна на колене и взе ръцете му в своите. Знаеше по-добре от всеки друг какво ще се случи, ако Саймън се изправи пред баща си, преди да се е успокоил. — Поemi

дълбоко въздух. Мисли за думите, преди да ги изговориш. Ако можеш да контролираш...

— Виждам, че все още глезите момчето — чу се властен глас откъм вратата.

Бавачката Хопкинс се изправи и бавно се обърна. Опита се да се сети за нещо почтително, което да каже, нещо, което да поизглади ужасната ситуация. За съжаление, когато гледаше херцога, виждаше в него Саймън и гневът ѝ отново се разпали. Той може и да изглеждаше точно като сина си, но със сигурност не се държеше като баща.

— Вие, сър — изфуча тя, — сте жалък.

— А вие, мадам, сте уволнена.

Бавачката залитна назад.

— Никой не може да говори така на херцога на Хейстингс — изкрещя той. — Никой!

— Дори кралят? — присмя се Саймън.

Хейстингс се извъртя, без дори да забележи, че синът му говореше нормално.

— Ти — каза тихо.

Саймън рязко кимна. Беше успял да се пребори с едно изречение, но то бе твърде кратко и не искаше да предизвика съдбата. Не и когато не бе спокоен. Обикновено минаваха дни, без да заекне, но сега...

Под втренчения поглед на баща си се чувстваше като малко дете. Дете-идиот.

Езикът му внезапно се удебели и се схвана.

Херцогът жестоко се усмихна.

— Какво имаш да ми кажеш, малко момче? А? Какво имаш да кажеш?

— Всичко е наред, Саймън — прошепна бавачката Хопкинс, хвърляйки яден поглед на херцога. — Не го оставяй да те разстрои. Можеш, миличък.

Необяснимо как окуражителният ѝ тон само влоши нещата. Саймън бе дошъл тук, за да се докаже пред баща си, а бавачката му го третираше като бебе.

— Какво има? — присмя му се херцогът. — Котка ли ти изяде езика?

Саймън стегна мускулите си толкова силно, че започна да трепери.

Баща и син се гледаха втренчено, сякаш цяла вечност, докато накрая херцогът изпсува и тръгна към вратата.

— Ти си най-лошият ми провал — изсъска на сина си. — Не знам какво съм сторил, за да те заслужи, но да ме пази Бог, ако отново те видя.

— Ваша Светлост! — извика възмутено бавачката Хопкинс. — Не може да се говори така на едно дете.

— Махнете го от очите ми — каза ѝ той ядно. — Можете да си запазите работата, стига да го държите далеч от мен.

— Чакай!

Херцогът бавно се обърна при звука на гласа на Саймън.

— Каза ли нещо? — каза провлечено.

Саймън си пое дълбоко въздух три пъти, а устата му продължаваше да е ядно стисната. Насили се да отпусне челюстта си и потърка език по небцето, в опит да си припомни как се говори правилно. Накрая, точно когато херцогът бе готов отново да му обърне гръб, отвори уста и каза:

— Аз съм Ваш син.

Саймън чу облекчената въздишка на бавачката си и видя проблясък на нещо непознато в очите на баща си. Гордост. Не твърде голяма, но все пак беше там, блещукаше в дълбините, даваше му надежда.

— Аз съм ваш син — каза отново, този път малко по-силно. — И н...

Гърлото му внезапно пресъхна и той се паникьоса.

Можеш да го направиш. Можеш да го направиш.

Гърлото продължи да го стяга, езикът му започна да се удебелява, а очите на баща му да се стесняват...

— Аз не ссс...

— Върви си вкъщи — каза тихо Хейстингс. — Тук няма място за теб.

Саймън почувства неприязънта на херцога с костите си, усети как някаква странна болка обхваща тялото му и пронизва сърцето му. Омраза нахлу във всяка негова клетка, дори в сълзите, които се стичаха от очите му и той се закле:

Ако не можеше да бъде синът, който баща му иска, тогава Бог му бе свидетел, че ще бъде *абсолютната противоположност...*

ГЛАВА 1

„Семейство Бриджъртън са със сигурност най-плодовитото семейство във висшето общество. Такова усърдие от страна на виконтесата и покойния виконт е достойно за похвала, макар че изборът на имена на децата им може да бъде наречен единствено банален. Антъни, Бенедикт, Колин, Дафни, Елоиз, Франческа, Грегъри и Хаясинт — методичността, разбира се, е полезна при всяко начинание, но човек би решил, че интеллигентните родители биха могли да запомнят децата си и без да ги подреждат по азбучен ред^[1].

В допълнение, гледката на виконтесата и осемте ѝ деца в една и съща стая може да накара човек да си помисли, че вижда двойно, тройно и дори по-зле. Настоящият автор никога не е виждал семейство, в което да цари толкова абсурдна прилика във физическо отношение. Въпреки че настоящият автор никога не си е правил труда да забележи цвета на очите им, и осемте имат подобна костна структура и еднаква гъста кестенява коса. Човек направо трябва да съжали виконтесата, когато започне да търси подходящи бракове за котилото си. Да беше създала поне едно дете, дарено с по-изискан външен вид. Все пак, семейство с подобна прилика си има и предимства — не може да има и съмнение в законното бащинство и на осемте.

О, любезни читателю, на настоящия автор му се иска такъв да беше случаят с повечето големи семейства...“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 26 април 1813

— Ооо! — Вайълет Бриджъртън смачка на топка единствената страница на вестника и я хвърли в другия край на елегантно обзаведената стая за рисуване.

Дъщеря ѝ Дафни мъдро избра да не коментира и се престори на задълбочена в бродерията.

— Прочете ли какво е написала? — попита тя. — Прочете ли?

Дафни хвърли поглед към хартиената топка, която бе спряла ход под махагоновата масичка в ъгъла.

— Нямах възможност преди ти да... приключиш с вестника.

— Тогава прочети — простена Вайълет, а ръката ѝ драматично разсече въздуха. — Виж как ни е очернила *тази жена*.

Дъщерята спокойно остави бродерията и се протегна към масичката. Изглади вестника в скута си и прочете параграфа, който се отнасяше за семейството ѝ. Премигна и вдигна поглед.

— Не е толкова зле, мамо. Всъщност си е направо благословия в сравнение с това, което написа за семейство Федърингтън миналата седмица.

— Как се предполага, че ще ти намеря съпруг, когато *тази жена* така каля името ти?

Дафни с усилие издиша. След почти два Сезона в Лондон, само споменаването на думата *съпруг* бе достатъчно, за да затуптят слепоочията ѝ. Тя искаше да се омъжи, наистина искаше, и дори не се надяваше на истински брак по любов. Все пак, твърде много ли бе да се надява на съпруг, когото да харесва поне малко?

До този момент четирима бяха искали ръката ѝ, но щом Дафни се опитваше да си представи как прекарва остатъка от живота си с някой от тях, нещата просто не се получаваха. Имаше мъже, от които биха излезли добри съпрузи, но за съжаление никой от тях не проявяваше интерес. О, те я харесваха. Всички я харесваха. Смятаха я за забавна, мила, остроумна и никой не я мислеше за непривлекателна, но в същото време никой не бе поразен от нейната красота. Никой не онемяваше от възхита в нейно присъствие, нито се вдъхновяваше да пише поеми в нейна чест.

Мъжете, помисли си тя с отвращение, се интересуваха само от жени, които ги ужасяват. Никой нямаше желание да ухажва някоя като нея. Всички я обожаваха, или поне така казваха, защото с нея се разговаряше лесно и тя сякаш винаги разбираше как се чувстват. Както

бе казал един от мъжете, които Дафни смяташе за относително добри потенциални съпрузи:

— Дяволите да го вземат, Даф, ти просто не си като обикновените жени. Ти със сигурност си нормална.

Което тя можеше да приеме и като комплимент, ако той не се бе отправил в търсене на най-актуалната блондинка.

Дафни сведе поглед и осъзна, че ръката ѝ е свита в юмрук. Отново вдигна поглед и видя, че майка ѝ я гледа втренчено, в очакване на реакцията ѝ. Тъй като вече бе въздъхнала, се прокашля и каза:

— Сигурна съм, че малката колонка на лейди Уисълдаун няма да навреди на шансовете ми да си намеря съпруг.

— Дафни, минаха две години!

— А лейди Уисълдаун започна да пише едва преди три месеца, затова не виждам как бихме могли да я виним.

— Ще виня, когото си поискам — промърмори Вайълет.

Дафни заби нокти в дланите си и се насили да не отговаря. Знаеше, че майка ѝ просто бе загрижена за нея, знаеше, че я обича. Тя също обичаше майка си. Всъщност, до момента, в който Дафни стана на възраст за женене, Вайълет със сигурност бе най-страхотната майка. И все още беше, поне когато не се тюхкаше, че след нея трябва да омъжи още три дъщери.

Вайълет притисна деликатната си длан към гърдите си.

— Тя хвърля съмнения върху бащинството ви.

— Не — бавно каза Дафни. Човек винаги трябваше да внимава, когато спори с майка ѝ. — Всъщност казва, че не би могло да има съмнение, че всички сме законни. Което е повече, отколкото човек би казал за повечето големи семейства във висшето общество.

— Не би трябвало дори да го споменава — изсъска Вайълет.

— Мамо, тя пише клюкарската страница. Това ѝ е работата.

— Тя дори не е действителна личност — добави Вайълет ядосано. Сложи ръце на тънката си талия, след това промени намерението си и размаха пръст във въздуха. — Уисълдаун, как ли не! Никога не съм чувала за семейство Уисълдаун. Която и да е тази жалка жена, съмнявам се, че е една от нас. Човек с потекло не би писал подобни долни клевети.

— Разбира се, че е една от нас — каза Дафни, а в очите ѝ блестяха весели искрици. — Ако не беше част от висшето общество,

нямаше откъде да знае клюките, които публикува. Да не мислиш, че е някаква измамница, която наднича през прозорците и подслушва зад вратите?

— Не ми харесва тона ти, Дафни Бриджъртън — отвърна Вайълет и присви очи.

Дафни отново прехапа устни, за да не се усмихне. „Не ми харесва тона ти“ бе обичайният отговор на Вайълет, когато някое от децата ѝ печелеше спора.

Все пак, да дразни майка си, бе твърде забавно.

— Не бих се изненадала — каза тя, навеждайки глава настрана, — ако лейди Уисълдаун е някоя от твоите „приятелки“.

— Пепел ти на езика, Дафни. Някоя от моите приятелки не би паднала толкова ниско.

— Е, добре — съгласи се дъщерята. — Вероятно не е някоя от твоите приятелки. Все пак съм сигурна, че е някоя, която познаваме. Външен човек не би могъл да получи информацията, която тя публикува.

Вайълет скръсти ръце.

— Искане ми се да я спра веднъж завинаги.

— Ако наистина го искаш — не можа да се сдържи Дафни, — не би трябвало да я подкрепяш, като си купуваш вестника ѝ.

— И каква полза от това? — попита Вайълет. — Всички други го четат. Подобен дребнав протест няма да доведе до нищо, освен да ме накара да изглеждам неинформирана, докато всички други се кикотят над последната клюка.

Дафни безмълвно се съгласи с това. Модерният Лондон със сигурност бе пристрастен към „Хрониките на висшето общество на лейди Уисълдаун“. Преди три месеца мистериозният вестник се бе появил пред вратата на всеки дом от висшето общество. В продължение на две седмици бе доставян безплатно всеки понеделник, сряда и петък. На третия понеделник всички икономисти в Лондон с нетърпение очакваха вестникарчетата, които обикновено го доставяха, за да открият, че вместо безплатна доставка, ги очаква оскърбителната цена от пет пени за брой вестник.

Дафни адмирираше интелигентността на измислената лейди Уисълдаун. Цялото висше общество вече бе пристрастено към тези

клюки, до момента, в който тя ги накара да плащат за тях. Всички приготвиха пенитата, а някъде, някаква натрапница забогатяваше.

Вайълет крачеше из стаята и пухтеше срещу тази „грозна обида“ за семейството ѝ. Дафни вдигна поглед, за да се увери, че майка ѝ не ѝ обръща внимание и после сведе очи, за да прегледа остатъка от скандалния вестник. *Уисълдаун* — както бяха започнали да го наричат — бе любопитна смесица от коментари, светски новини, унищожителни обиди и от време на време — комплименти. Това, което го различаваше от предишни светски вестници, бе фактът, че авторката назоваваше пълните имена на тези, за които пишеше. Не се криеше зад инициали като лорд С. или лейди Г. Ако лейди *Уисълдаун* искаше да пише за някого, тя използваше пълното му име. Обществото декларира своето възмущение, но тайничко бе очаровано.

Последното издание бе съвсем типично за *Уисълдаун*. Освен кратката дописка за семейство Бриджъртън — която си беше чисто и просто описание на семейството — лейди *Уисълдаун* бе направила преглед на събитията на бала от предходната вечер. Дафни не бе присъствала, тъй като сестра ѝ имаше рожден ден, а в нейното семейство това винаги бе голямо събитие. При наличието на осем деца имаше много рождени дни за празнуване.

— Ти четеш този боклук — обвини я Вайълет.

Дафни вдигна поглед, без изобщо да се чувства виновна.

— Колонката днес е доста добра. Явно Сесил Тъмбли е изпила цяла кула чаши с шампанско снощи.

— Наистина ли? — запита майка ѝ, опитвайки се да не показва интерес.

— Ммм — отвърна Дафни. — Доста добре е описала бала на Мидълторп. Кой с кого е говорил, как са били облечени всички...

— И предполагам, е почувствала за необходимо да изкаже мнението си по този въпрос — намеси се Вайълет.

Дафни се усмихна дяволито.

— О, хайде, мамо. Знаеш, че мисис Федърингтън винаги е изглеждала ужасно в пурпурно.

Вайълет се опита да потисне усмивката си. Дафни видя как потрепват ъгълчетата на устните ѝ, в опит да запази достолепното изражение, което смяташе за подходящо за една виконтеса и майка.

Успя само за две секунди, след което се ухили и седна на канапето до дъщеря си.

— Дай да видя — каза и грабна вестника. — Какво още се е случило? Изпуснали ли сме нещо важно?

Дафни каза:

— Наистина, майко, с репортер като лейди Уисълдаун, няма нужда човек да *посещава* събитията. — Махна с ръка към вестника. — Това е почти като да сме били там. Вероятно дори по-добре. Сигурна съм, че храната тук снощи е била по-вкусна, отколкото на бала. И ми върни това — дръпна обратно вестника, оставяйки само едно малко ыгълче в ръката на Вайълет.

— Дафни!

Дафни се престори на обидена.

— Четях го.

— О!

— Чуй това!

Вайълет се наведе към нея.

Тя зачете:

— „*Развратникът, познат преди като граф Клайвдън, най-накрая намери за уместно да удостои Лондон с присъствието си. Въпреки че все още не е благоволил да се появи на някое порядъчно вечерно събитие, новият херцог на Хейстингс е бил забелязан няколко пъти в Уайтс и веднъж в Татърсол.* — Тя спря, за да си поеме дъх. — *Негова Светлост е живял в чужбина в продължение на шест години. Дали е само съвпадение фактът, че се е върнал чак сега, след смъртта на стария херцог?*“

Дафни вдигна поглед.

— Мили Боже, доста е безцеремонна. Клайвдън не е ли един от приятелите на Антъни?

— Сега е Хейстингс — автоматично каза Вайълет. — И да, мисля, че той и Антъни бяха приятели в Оксфорд. В Итън също, струва ми се. — Веждите й се сбърчиха, а очите й се присвиха замислено. — Създаваше доста проблеми, ако не ме лъже паметта. Постоянно бе скаран с баща си. Но пък имаше репутация на много интелигентен млад мъж. Почти сигурна съм, че Антъни бе казал, че е бил пръв по математика. Кое то — добави тя, и съвсем по майчински завъртя очи — не бих могла да твърдя за никое от собствените си деца.

— Хайде, майко — подразни я Дафни, — сигурна съм, че аз щях да съм първа, ако в Оксфорд приемаха жени.

Вайълет изсумтя.

— Аз проверявах упражненията ти по аритметика, когато бавачката ти бе болна, Дафни.

— Е, може би по история тогава — каза тя с усмивка, отново погледна към вестника в ръцете си и очите ѝ се плъзнаха към името на новия херцог. — Изглежда е доста интересен — промърмори.

Майка ѝ остро я изгледа.

— Той е много неподходящ за млада дама на твоите години.

— Странно как моите години варират между „твърде млада, за да се запозная дори с приятелите на Антъни“ и „толкова стара, че се отчайваш, дали изобщо ще склуча добър брак“.

— Дафни Бриджъртън, не...

— ... ти харесва тона ми, знам. — Дафни се ухили. — Но ме обичаш.

Вайълет топло се усмихна и обви ръка около рамото ѝ.

— Бог да ми е на помощ, така е.

Дафни леко целуна майка си по бузата.

— Това е проклятието на майчинството. Очаква се от теб да ни обичаш, дори когато те вбесяваме.

Вайълет само въздъхна.

— Надявам се някой ден да имаш деца...

— ... точно като мен, знам, майко. — Дафни носталгично се усмихна и облегна глава на рамото ѝ. Майка ѝ можеше да бъде прекалено любопитна, а баща ѝ — по-заинтересован от хрътки и лов, отколкото от светски занимания, но бракът им бе топъл и изпълнен с любов, смях и деца. — Биха могли да ми се случат и много по-лоши неща, от това да последвам твоя пример — прошепна.

— О, Дафни — каза Вайълет, докато очите ѝ се изпълваха с влага, — колко мило.

Дафни уви къдрица от кестенявата си коса около пръстта си и се усмихна, за да превърне сантименталния момент в по-забавен.

— Бих била щастлива да следвам примера ти, що се отнася до брака и децата, майко, стига да не се налага да са осем.

Точно в този момент обектът на техния разговор — Саймън Басет, новият херцог на Хейстингс, се бе разположил в Уайтс, в компанията не на друг, а на Антъни Бриджъртън — най-големият брат на Дафни. Двамата бяха забележителна двойка — високи и атлетични, с гъсти тъмни коси, но очите на Антъни имаха същия дълбок шоколадовокафяв цвят като тези на сестра му, а странно пронизващият поглед на Саймън бе леденосин.

Именно тези очи му бяха спечелили репутацията на човек, с когото трябва да се съобразяват. Втрещеният му поглед — ясен и немигащ — караше хората да се чувстват неудобно. Жените направо потръпваха.

Но не и Антъни. Двамата се познаваха от години и той само се засмя, когато Саймън вдигна вежда и обърна ледения си поглед към него.

— Забравяш, че съм те виждал с глава, наведена над нощното гърне — му бе казал Антъни веднъж. — Оттогава ми е трудно да те приемам насериозно.

На което Саймън бе отговорил:

— Да, но доколкото си спомням, ти бе този, който ме държеше над този ароматен съд.

— Това със сигурност е един от моментите, с които се гордея най-много. Ти, все пак, си отмъсти на следващата вечер с дузина змиорки в леглото ми.

Саймън си позволи усмивка при спомена за инцидента и последвалия разговор. Антъни бе добър приятел — такъв, какъвто човек би искал да има до себе си в нужда. Той бе първият човек, когото потърси след завръщането си в Англия.

— Адски хубаво е, че се върна, Клайвдън — каза Антъни, след като се настаниха на масата в Уайтс. — О, предполагам, че ще държиш вече да те наричам Хейстингс.

— Не — категорично отвърна той. — Баща ми винаги ще бъде Хейстингс. Това е единственото обръщение, на което реагираше — направи пауза. — Щом трябва, ще приема титлата му, но не желая да бъда наричан с неговото име.

— Щом трябва. — Очите на Антъни леко се разшириха. — Повечето хора не биха били толкова скромни в очакване на херцогска титла.

Саймън прокара ръка през тъмната си коса. Знаеше, че би трябвало да цени рожденото си право и да показва нестихваща гордост от прославената история на семейство Басет, но това го отвращаваше. Беше прекарал целия си живот, без да отговори на очакванията на баща си и изглеждаше абсурдно сега да се опитва да отговори на очакванията на името му.

— Това е ужасно бреме — промърмори накрая.

— Най-добре свиквай — прагматично каза Антъни, — защото така ще те наричат всички.

Саймън знаеше, че това е вярно, но се съмняваше, че някога ще свикне с тази титла.

— Е, както и да е — добави Антъни, решавайки да уважи личното пространство на приятеля си и да не задълбава в очевидно неприятната тема. — Радвам се, че се върна. Може би сега най-накрая ще бъда оставен на мира — поне за малко — следващия път, когато придружавам сестра си на някой бал.

Саймън се облегна назад и кръстоса дългите си, мускулести крака.

— Интересна забележка.

Антъни повдигна вежди.

— Която си сигурен, че ще обясня?

— Но да, разбира се.

— Би трябвало да те оставя да научиш от първа ръка, но не съм толкова жесток.

Саймън се подсмихна.

— И това идва от човека, който държа главата ми над нощното гърне?

Антъни презрително махна с ръка.

— Бях млад.

— А сега си образец за зряло благоприличие и порядъчност?

Антъни се ухили.

— Абсолютно.

— Та кажи ми — провлечено каза Саймън. — Как точно се предполага, че ще направя живота ти по-лек?

— Предполагам, че планираш да заемеш мястото си в обществото.

— Предполагението ти е грешно.

— Но все пак планираш да посетиш бала на лейди Данбъри тази седмица — каза Антъни.

— Само защото, по някаква необяснима причина, харесвам възрастната дама. Тя казва това, което мисли и... — Очите му сякаш се замъглиха.

— И? — настоя Антъни.

Саймън леко поклати глава.

— Нищо. Просто тя бе доста мила към мен, когато бях дете. Прекарах няколко ваканции в къщата ѝ с Ривърдейл — племенникът ѝ, познаваш го.

Антъни кимна.

— Разбирам. Значи нямаш намерение да навлизах в обществото. Впечатлен съм от решението ти. Позволи ми все пак да те предупредя — дори да решиш да не посещаваш *светските* събития, те ще те намерят.

Саймън, който точно в този момент отпиваше бренди, се задави при изражението на лицето на приятеля си, когато каза „те“. След известно кашляне и даване успя да каже:

— Кой, за бога, са „те“?

Антъни потръпна.

— Майките.

— Тъй като аз самият не съм имал такава, не бих могъл да кажа, че разбирам мисълта ти.

— Светските майки, глупак такъв. Тези огнедишащи дракони с дъщери на, Бог да ни е на помощ, възраст за женене. Можеш да бягаш, но никога няма да успееш да се скриеш от тях. И трябва да те предупредя, моята собствена е най-лошата от цялата глутница.

— Мили Боже! А аз си мислех, че Африка е опасна.

Антъни му хвърли поглед, изпълнен със съжаление.

— Те ще те преследват. А когато те хванат, ще се озовеш в капана на разговор с бледа млада дама, облечена изцяло в бяло, която може да бърбори само за времето, кой е получил покана за Алмак и панделки за коса.

Веселие пробяга по лицето на Саймън.

— Да разбирам ли, че по време на отсъствието ми си се превърнал в добра партия?

— Не и защото съм го искал, уверявам те. Ако зависеше от мен, бих избягвал светските задължения като чума, но сестра ми направи своя дебют миналата година и сега съм принуден да я придружавам от време на време.

— Говориш за Дафни?

Антъни го погледна изненадано.

— Дватамата срещали ли сте се някога?

— Не — призна Саймън. — Но помня писмата ѝ до теб в училище, а и се сетих, че е четвърта поред в семейството, следователно името ѝ започва с Д и...

— О, да. — Антъни леко извъртя очи. — Методът на Бриджъртън за кръщаване на децата. Гарантира, че никой не би забравил кой поред си.

Саймън се засмя.

— Върши работа, нали?

— Виж, Саймън — внезапно каза Антъни, като се приведе напред, — обещах на майка ми, че ще вечерям със семейството в Бриджъртън Хаус по-късно през седмицата. Защо не ме придружиш?

Саймън вдигна едната си тъмна вежда.

— Не ме ли предупреди току-що за светските майки и дъщерите дебютантки?

Антъни се засмя.

— Ще се погрижа майка ми да покаже най-доброто си поведение, а за Даф няма нужда да се тревожиш. Тя е изключение, което само потвърждава правилото. Много ще я харесаш.

Саймън присви очи. Не можеше да прецени дали Антъни се прави на сватовник или не.

Антъни се засмя, сякаш бе прочел мислите му.

— Мили Боже, нали не мислиш, че се опитвам да ви събера с Дафни?

Саймън не отговори.

— Не бихте си паснали. Ти си твърде мрачен за нейния вкус.

На Саймън този коментар му се стори странен, но само попита.

— Тя вече получавала ли е предложения?

— Няколко. — Антъни глътна остатъка от брeндитo си и доволно въздъхна. — Разреших ѝ да откаже на всички.

— Много снизходително от твоя страна.

Антъни сви рамене.

— Вероятно е твърде много в днешно време, човек да се надява на любов в брака, но не виждам защо да не е щастлива със съпруга си. Получи предложение от мъж, достатъчно възрастен да й бъде баща; от друг, достатъчно възрастен да бъде по-младият брат на баща й; един, който се оказа твърде дразнещ за нашия често необуздан клан и накрая, тази седмица, Мили Боже, този беше най-лошият!

— Какво се случи? — любопитно попита Саймън.

Антъни уморено потърка слепоочията си.

— Този, последният, бе съвсем симпатичен, но абсолютно тъп. Човек би помислил, че след дните ни на разврат съм изгубил всякакви чувства...

— Сериозно? — попита Саймън с дяволска усмивка. — Би ли го помислил?

Антъни се намръщи.

— Не ми бе особено приятно да разбия сърцето на бедния глупак.

— Не го ли направи Дафни?

— Да, но аз трябваше да му *кажа*.

— Не са много братята, които биха позволили на сестра си подобна свобода по отношение на предложенията за брак — тихо каза Саймън.

Антъни отново сви рамене, сякаш не можеше да си представи да се отнася по друг начин със сестра си.

— Тя е прекрасна сестра. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Дори, ако това означава да я придружаваш в Алмак? — лукаво каза Саймън.

Антъни простена.

— Дори тогава.

— Ще те успокоя, като ти кажа, че това скоро ще приключи, но пък имаш още три сестри на опашката.

Антъни се свлече на стола.

— Елоиз ще направи своя дебют след две години, Франческа — година по-късно, но след това ще имам кратък отдых, докато Хаясинт порасне.

Саймън се изкикоти.

— Не завиждам на отговорностите ти в това отношение. — Въпреки това, още докато го казваше, усети странен копнеж и се зачуди какво ли би било, да не е толкова сам на света. Нямаше намерение да създава собствено семейство, но може би, ако имаше поне още някого до себе си в детството си, животът му щеше да се развие по по-различен начин.

— Значи ще дойдеш на вечеря? — Антъни се изправи. — Неофициална, разбира се. Не даваме официални вечери, когато присъства само семейството.

Саймън имаше да свърши хиляди неща през следващите няколко дни, но преди да успее да си напомни, че трябва да сложи делата си в ред, се чу да казва:

— С удоволствие.

— Чудесно. Ще те видя ли на бала на Данбъри преди това?

Саймън потръпна.

— Не и ако мога да го избегна. Целта ми е да вляза и изляза за по-малко от тридесет минути.

— Наистина ли мислиш — каза Антъни, повдигайки вежда в знак на съмнение, — че ще можеш да отидеш на бала, да поднесеш почитанията си на лейди Данбъри и да си тръгнеш?

Той кимна решително.

Избухналият смях на Антъни не прозвуча особено окуражително.

[1] На английски имената Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francheska, Gregory, Hyacinth започват с първите букви на азбуката — А, В, С, D, Е, F, G, H. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

„Новият херцог на Хейстингс е невероятно интересен човек. Въпреки че лошите му отношения с покойния му баща са всеизвестни, дори настоящият автор не успя да научи причината за това отчуждение.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 26 април 1813

По-късно тази седмица Дафни се оказа застанала в най-отдалечения край на балната зала на лейди Данбъри, далеч от модната тълпа. Беше напълно доволна от позицията си.

Обикновено би се наслаждавала на веселието; харесваше празненствата като всяка млада дама, но по-рано същата вечер Антъни я бе уведомирал, че преди два дни го е потърсил Найджъл Бърбрук и е поискал ръката ѝ.

Отново. Антъни, разбира се, бе отказал — отново. Но Дафни се боеше, че Найджъл ще се окаже неприятно настойчив. Все пак две предложения за брак — в рамките на две седмици — не го обрисоваха като човек, който лесно приема отказ.

Виждаше през залата как той гледа в нейната посока, затова се сви още повече в сенките.

Нямаше представа как да се справи с бедния човек. Не беше особено умен, но не беше и неприятен и макар да знаеше, че трябва да сложи край на това увлечение, ѝ бе много по-лесно да се държи като страхливка и просто да го избягва.

Смяташе да се скрие в стаята за отдых на дамите, когато познат глас я спря.

— Бих запитал, Дафни, какво правиш чак тук?

Тя вдигна поглед и видя най-големия си брат, който я приближаваше.

— Антъни — каза, опитвайки се да реши дали се радва да го види, или се дразни, че той най-вероятно идва да се бърка в нейните работи. — Не знаех, че ще присъстваш.

— Майка — каза той мрачно. Други думи не бяха необходими.

— О — каза Дафни и кимна съчувствено. — Не говори повече. Напълно разбирам.

— Направила е списък на потенциални съпруги — погледна безсилно сестра си. — Ние я обичаме, нали?

Дафни се задави от смях.

— Да, Антъни, обичаме я.

— Това е временно умопомрачение — измърмори той. — Трябва да е. Няма друго обяснение. Тя бе една напълно разумна майка, преди ти да станеш на възраст, подходяща за брак.

— Аз? — изписка Дафни. — Значи това е изцяло по моя вина? Ти си с цели осем години по-възрастен от мен.

— Да, но не бях въввлечен в тази сватбена треска преди ти да се появиш.

Сестра му изсумтя.

— Прости ми, ако ми липсва съчувствие. На мен ми дадоха списък миналата година.

— Сериозно?

— Разбира се. А напоследък ме заплашва, че ще ги доставя ежеседмично. Тормози ме с този брак, повече отколкото можеш да си представиш. Все пак ергените са предизвикателство, докато старите моми са просто жалки. А в случай, че не си забелязал, аз съм от женски пол.

Антъни леко се изкикоти.

— Аз съм ти брат, не забелязвам подобни неща. — Хвърли й лукав поглед. — Донесе ли го?

— Списъка ми? За бога, не. Какво ти се върти в главата?

Усмивката му се разшири.

— Аз донесох моя.

Дафни ахна.

— Не!

— Да. Просто, за да подразня майка. Ще го чета внимателно точно пред нея, ще си извадя монокъла...

— Ти нямаш монокъл.

Той се ухили — бавна, унищожително греховна усмивка, която изглежда бе типична за всички мъжки представители на семейство Бриджъртън.

— Този път си нося един, специално за случая.

— Антъни, не можеш да го направиш. Тя ще те *убие*. После, някак си ще намери начин да хвърли вината върху мен.

— На това разчитам.

Дафни го тупна по рамото и изсумтя достатъчно силно, че да привлече любопитните погледи на половин дузина гости.

— Добър удар — каза Антъни, потърквайки рамото си.

— Едно момиче не може дълго да живее с четирима братя, без да усвои нещо подобно. — Тя кръстоса ръце. — Дай да ти видя списъка.

— След като току-що ме нападна?

Тя завъртя очи и нетърпеливо и решително вирна глава.

— Е, добре. — Той посегна към джоба си, извади един сгънат лист и ѝ го подаде. — Кажи ми какво мислиш. Сигурен съм, че извителните ти забележки няма да имат край.

Дафни разгъна листа и се втренчи в спретнатия, елегантен почерк на майка си. Виконтеса Бриджъртън бе вписала имената на осем жени. Осем изтъкнати, много заможни млади дами.

— Точно, както очаквах — промърмори Дафни.

— Толкова ужасно ли е, колкото си мисля?

— По-лошо. Филипа Федърингтън е тъпа като пощенска кутия.

— А останалите?

Дафни го погледна с вдигнати вежди.

— Нали и без това нямаш желание да се жениш тази година?

Антъни подсвирна.

— Как е твоят списък?

— Вече благословено остарял. Трима от петимата се ожениха миналата година. Майка още ме мърми, че съм ги оставила да се измъкнат.

Двамата Бриджъртън въздъгнаха едновременно и се облегнаха на стената. Никой не можеше да възпре Вайълет Бриджъртън в мисията ѝ да ожени децата си. Антъни, най-големият ѝ син и Дафни, най-голямата ѝ дъщеря, бяха обект на нейния натиск, макар Дафни да подозираше, че виконтесата с радост би омъжила и десетгодишната Хаясинт, ако получи подходящо предложение.

— Мили Боже, каква тъжна двойка. Какво правите чак тук в ъгъла?

Още един познат глас.

— Бенедикт — каза Дафни и извърна поглед към него, без да обръща глава. — Не ми казвай, че майка е успяла да те накара да присъстваш на бала?

Той мрачно кимна.

— Този път направо подмина ласкателствата и се насочи директно към чувството за вина. Тази седмица вече три пъти ми напомня, че може да се наложи аз да осигуря наследник на титлата, ако Антъни не се заеме сериозно със задачата.

Антъни простена.

— Предполагам, че това обяснява защо си се сврял в най-тъмния ъгъл на балната зала? — продължи Бенедикт. — Избягваш майка?

— Всъщност — отговори Антъни. — Видях как Даф се спотайва в ъгъла и...

— Спотайва се? — каза Бенедикт с престорен ужас.

Тя ядосано им се намръщи.

— Дойдох да се скрия от Найджъл Бърбрук — обясни. — Оставих майка в компанията на лейди Джързи, така че няма голяма вероятност скоро да ме тормози, но Найджъл...

— Е по-скоро маймуна, отколкото човек — отбеляза Бенедикт.

— Е, аз не бих се изразила *точно* така — каза Дафни, опитвайки се да бъде мила. — Но той не е особено умен, а и е много по-лесно да го избягвам, отколкото да нараня чувствата му. Разбира се, след като вие ме намерихте, няма да мога да се крия дълго.

Антъни каза само:

— О?

Дафни се загледа в двамата си по-големи братя — бяха високи малко над метър и осемдесет и пет, с широки рамене и разтапящи кафяви очи. Имаха гъсти кестеняви коси — почти като нейната — и, което бе по-важно, не можеха да отидат където и да е във висшето общество, без да ги последва ято цвъртящи млади дами.

А където имаше ято цвъртящи млади дами, със сигурност се появяваше и Найджъл Бърбрук.

Тя вече виждаше как множество глави се обръщат в тяхна посока. Амбициозни майки побутваха дъщерите си и сочеха двамата

братя Бриджъртън, които бяха сами, без никаква компания, освен сестра им.

— Знаех си, че трябва да се оттегля в стаята за отдых — измърмори Дафни.

— Какъв е този лист в ръката ти, Даф? — запита Бенедикт.

Тя малко разсеяно му подаде списъка с предполагаемите булки на брат им.

Антъни кръстоса ръце при силния кикот на Бенедикт и каза:

— Опитвай се да не се забавляваш твърде много за моя сметка. Мога да ти предскажа, че ще получиш подобен списък следващата седмица.

— Без съмнение — съгласи се той. — Цяло чудо е, че Колин... — Очите му се стрелнаха. — Колин!

Още един брат от семейство Бриджъртън се присъедини към тълпата.

— О, Колин! — възкликна Дафни и обвини ръце около него. — Толкова е хубаво, че те виждам.

— Забележи, че посрещането не беше еднакво ентузиазирано за всички ни — каза Антъни на Бенедикт.

— Вас ви виждам през цялото време — отвърна Дафни. — Него го нямаше цяла година. — След като го прегърна отново, тя отстъпи и го смърри. — Очаквахме те чак следващата седмица.

Свиването на рамото на Колин съвпадна абсолютно с кривата му усмивка.

— Париж стана скучен.

— О — каза Дафни и го изгледа проникателно. — Значи си свършил парите.

Колин се засмя и вдигна отбранително ръце.

— Виновен.

Антъни прегърна брат си и каза дрезгаво.

— Много се радвам, че се върна, братко. Макар че средствата, които ти изпратих трябваше да ти стигнат поне до...

— Спри — безпомощно каза Колин през смях. — Можеш да ме порицаваш, колкото искаш, утре. Тази вечер искам просто да се наслажда на компанията на любимото си семейство.

Бенедикт изсумтя.

— Трябва да си абсолютно разорен, за да ни наричаш „любими“.
— Едновременно с това се наведе и сърдечно прегърна брат си. —
Добре дошъл у дома.

Колин, който винаги бе бил най-безразсъдният в семейството, и сега се ухили, а очите му заблестяха.

— Хубаво е да се върне човек. Макар че трябва да призная, тук времето изобщо не може да се сравнява с това на континента, а що се отнася до жените в Англия — ще им е трудно да се състезават със синьорината, която...

Дафни го удари по ръката.

— Бъди така любезен да си припомниш, че се намиращ в присъствието на дама, грубиян такъв — в гласа ѝ не се усещаше кой знае какъв гняв. От всичките ѝ братя и сестри, Колин бе най-близо до нея по възраст — разликата им бе само единадесет месеца. Като деца бяха неразделни и винаги се забъркваха в някоя неприятност. На Колин щуротиите му идваха отвътре, а Дафни нямаше нужда от кой знае колко убеждаване да участва в тях.

— Майка знае ли, че си се върнал? — попита.

Той поклати глава.

— Вкъщи нямаше никой и...

— Да, тази вечер майка сложи малките да си легнат рано — прекъсна го Дафни.

— Не исках да бездействам вкъщи, така че Хумболт ме упъти къде сте и аз дойдох.

Дафни разцъфна, широката ѝ усмивка придаваше мекота на тъмните ѝ очи.

— Радвам се, че си го направил.

— Къде е майка? — попита Колин и протегна врат да огледа тълпата. Беше висок като всички от семейство Бриджъртън и не му се налагаше да се протяга много.

— В ъгъла, с лейди Джързи — отговори Дафни.

Колин посърна.

— Ще изчакам, докато се освободи. Не желая да бъда одран жив от този дракон.

— Като говорим за дракони — каза Бенедикт многозначително, главата му не помръдна, но очите му се насочиха наляво.

Дафни проследи посоката на погледа му и видя как лейди Данбъри бавно марширува към тях. Вървеше с бастун. Дафни нервно преглътна и изправи рамене. Често язвителното остроумие на лейди Данбъри бе пословично сред обществото. Дафни подозираше, че зад саркастичната обвивка се крие чувствително сърце, но все пак винаги си беше плашещо, когато възрастната дама се намесваше в разговора.

— Няма измъкване — чу Дафни как простенва някой от братята й.

Тя му изшътка и колебливо се усмихна на старата дама.

Лейди Данбъри вдигна вежди, спря на около метър от групата Бриджъртън и излая:

— Не се преструвайте, че не виждате!

Това бе последвано от толкова силно тропване с бастуна, че Дафни отскочи назад и настъпи Бенедикт.

— Оу — извика той.

Тъй като братята й, очевидно, бяха временно онемели, освен Бенедикт, разбира се, но Дафни не мислеше, че охкането се брои за интелигентна реч, тя преглътна и каза:

— Надявам се, че не съм създала такова впечатление, лейди Данбъри, тъй като...

— Не вие — каза лейди Данбъри властно. Размаха бастуна във въздуха в хоризонтална линия, чийто край се оказа опасно близо до корема на Колин. — Те.

В отговор се чу хор от измърморени поздравления.

Лейди Данбъри погледна мъжете съвсем за кратко, върна поглед към Дафни и каза:

— Мистър Бърбрук ви търсеше.

Дафни усети как позеленява.

— Наистина ли?

Лейди Данбъри рязко кимна.

— На ваше място, бих прекратила това в зародиш, мис Бриджъртън.

— Казахте ли му къде съм?

Устните на лейди Данбъри се извиха в лукава, конспираторска усмивка.

— Винаги съм ви харесвала. Не, не му казах къде сте.

— Благодаря — каза Дафни признателно.

— Би било истинско прахосничество на здрав разум, ако се оковете за този глупак — каза възрастната дама, — а Бог ми е свидетел, че обществото не може да си позволи да губи и малкото разумни хора, които има.

— О, благодаря ви — каза Дафни.

— Колкото до вас — лейди Данбъри махна с бастуна към братята й, — запазвам си правото да преценя по-нататък. Към вас — посочи с бастуна към Антъни, — съм склонна да покажа благоразположение, задето отказахте предложението на Бърбрук към сестра ви, но останалите... хм.

След тези думи се отдалечи.

— Хм — повтори Бенедикт. — Хм? Тя претендира да прави оценка на интелигентността ми и стига само до „хм“?

Сестра му се усмихна самодоволно.

— Мен ме харесва.

— В такъв случай, ти я оставям — измърмори Бенедикт.

— Много великодушно от нейна страна да те предупреди за Бърбрук — призна Антъни.

Дафни кимна.

— Мисля, че това бе намек да тръгвам — погледна Антъни умолително. — Ако дойде да ме търси...

— Ще се погрижа — каза той нежно. — Не се безпокой!

— Благодаря — усмихна се на братята си и се измъкна от балната зала.

Саймън се разхождаше из дома на лейди Данбъри в необикновено добро настроение. Това бе наистина забележително, помисли си развеселено той, след като се готвеше да посети бал на висшето общество и да се подложи на ужасите, които бе описал Антъни Бриджъртън по-рано същия следобед.

Утешаваше се с мисълта, че след тази вечер нямаше да му се налага да се занимава с подобни неща. Както бе казал и на Антъни, щеше да посети точно този бал от лоялност към лейди Данбъри, която въпреки проклетията си се бе държала добре с него в детството му.

Доброто му настроение, осъзна той, произтичаше от простия факт, че се радва на връщането си в Англия.

Не че не му харесваше да обикаля света. Бе прекосил Европа надлъж и нашир, бе преплавал прекрасните сини води на Средиземно море, за да се гмурне в мистериите на северна Африка. Оттам бе пътувал до Светите земи, а след като се информира, че още не е дошло време да се прибере у дома, продължи към Западна Индия. Дори мислеше да се премести в Съединените Американски Щати, но точно в този момент новата държава бе решила да влезе в конфликт с Британия, затова Саймън се отказа.

А и точно в този момент научи, че баща му, който боледуваше от няколко години, най-накрая бе починал.

Беше наистина иронично. Саймън не би заменил тези приключенски години за нищо друго. Шест години даваха на един мъж много време за размисъл, достатъчно, за да разбере какво означава да си мъж. И все пак, единствената причина двадесет и двегодишният Саймън да напусне Англия, бе внезапното решение на баща му най-накрая да го приеме за роден син.

Саймън пък не желаше да приеме баща си, затова просто си събра багажа и напусна страната, предпочитайки изгнаничеството пред лицемерните му опити да покаже привързаност.

Всичко бе започнало, когато Саймън завърши Оксфорд. В началото херцогът не желаше да плаща за образованието на сина си — Саймън бе видял веднъж писмо до един преподавател, с което отказваше да позволи на своя син идиот да прави за посмешище семейството в Итън. Той обаче имаше ум, жаден за знания и упорито сърце, затова отиде до Итън, почука на вратата на директора и се представи.

Това бе най-плашещото нещо, което някога бе правил, но някак успя да убеди директора, че объркването е по вина на училището, че в Итън някак си са изгубили документите за приема и таксите му. Копираше всички жестове на баща си — арогантно повдигаше вежда, вирваше брадичка и гледаше снизходително, и като цяло, се държеше, сякаш светът е негов.

През цялото време трепереше, ужасен, че всеки момент думите му ще започнат да се объркват и да се прескачат, че „аз съм граф Клайвдън и съм тук, за да започна обучението си“ ще излезе като „аз съм граф Клайвдън и ссс...“

Но не стана така и директорът, който бе прекарал достатъчно години, преподавайки на елита на Англия разбра веднага, че е Басет и го прие без никакви въпроси. На херцога, който, както винаги, бе твърде зает със себе си, му отне няколко месеца да разбере за новото положение на сина си и промяната в местонахождението му. За това време Саймън вече добре се бе установил в Итън и щеше да направи много лошо впечатление, ако херцогът го бе отписал оттам без причина.

А херцогът не искаше да прави лошо впечатление.

Саймън често се чудеше защо баща му не бе решил да се свърже с него тогава. Той очевидно не заекваше на всяка дума в Итън; херцогът вероятно щеше да научи от директора, ако синът му имаше проблеми с учението. Макар все още да правеше грешки понякога, вече се бе усъвършенствал в прикриването им с кашляне или навременна глътка чай или мляко, ако по това време се хранеше.

Херцогът дори не му писа. Саймън предполагаше, че баща му дотолкова е свикнал да го пренебрегва, че вече нямаше значение, че не излага семейство Басет.

След Итън младежът направи естествената следваща крачка към Оксфорд, където се сдоби с репутацията на учен и развратник едновременно. В интерес на истината, бе заслужил етикета „развратник“ не повече от повечето млади контета в университета, но донякъде съдържаното му поведение подхранваше този образ.

Саймън не бе съвсем сигурен как точно се стигна дотам, но постепенно осъзна, че равните нему копнееха за неговото одобрение. Той бе интелигентен и атлетичен, но изтъкнатото му положение се дължеше сякаш най-вече на държанието му.

Той не говореше, когато нямаше нужда от думи, затова хората го мислеха за арогантен. Предпочиташе да се обгражда само с приятели, с които се чувства добре, и решаваха, че е изключително придирчив в избора си, какъвто би трябвало да е един бъдещ херцог.

Не беше много разговорлив, но когато говореше, демонстрираше бърз и често ироничен ум и чувство за хумор, което караше околните да очакват всяка негова дума. И тъй като не бърбеше постоянно, като повечето хора от висшето общество, те бяха още по-обсебени от мнението му.

Наричаха го „изключително самоуверен“, „убийствено красив“ и „идеален образец на английска мъжественост“. Мъжете търсеха мнението му по всички въпроси.

Жените припадаха в краката му.

На Саймън му бе трудно да повярва на всичко, което се говореше, но това не му попречи да се възползва от положението си. Приемаше всичко, което му се предлагаше, лудуваше с приятелите си и се наслаждаваше на компанията на всички вдовици и оперни певици, които търсеха вниманието му. Всяка лудория ставаше дори по-сладка, при мисълта за неодобрението на баща му.

Но, както се оказа, неодобрението на баща му не бе *съвсем пълно*. Без знанието на Саймън, херцогът на Хейстингс бе започнал да проявява интерес към прогреса на единствения си син. Изиска академичните справки от университета и нае детектив, който да го държи в течение на извънкласните му дейности. Накрая престана да очаква всеки доклад да съдържа истории за глупостта на сина му.

Не бе възможно да се посочи точно кога настъпи промяната, но един ден Хейстингс осъзна, че всъщност синът му се е развил доста добре.

Херцогът се пръскаше от гордост. Както винаги доброто родословие си бе проличало. Трябваше да знае, че от кръвта на Басет не може да произлезе малоумник.

След като завърши Оксфорд пръв по математика, Саймън пристигна в Лондон с приятелите си. Бе си наел ергенско жилище, тъй като не желаше да живее с баща си. Докато навлизаше в обществото, все повече хора погрешно приемаха редките му появи за арогантност, а малкия му кръг приятели — за недостъпност.

Репутацията му бе окончателно подпечатана, когато Бо Бръмъл — всепризнатият тогава лидер на обществото — му бе задал доста неясен въпрос за някаква нова мода. Тонът на Бръмъл бе снизходителен и той очевидно се надяваше да притесни младия лорд. Както бе известно на цял Лондон, той обичаше да кара елита на Англия да изглеждат като пълни идиоти. Затова се престори, че се интересува от мнението на Саймън, завършвайки въпроса си с едно провлечено „не мислите ли?“

Публиката, пълна с клюкари, наблюдаваше със затаен дъх как Саймън, който изобщо не се интересуваше от точния начин, по който е

вързано шалчето на принца, обръща леденосините си очи към Бръмъл и отговаря:

— Не.

Без обяснения, без уточнения, просто едно „не“.

И след това се отдалечава.

До следващия следобед Саймън сякаш вече бе коронясан за крал на висшето общество. Иронията бе в това, че на него не му пукаше за Бръмъл и приказките му, и вероятно щеше да го скастри доста по-словоохотливо, ако бе сигурен, че няма да заекне на някоя дума. Така, в този конкретен случай се оказа, че малкото думи имат по-голяма тежест — краткият му отговор се оказа много по-смъртоносен от най-дългата реч, която би могъл да произнесе.

Слухът за гениалния и невероятно красив наследник на Хейстингс, естествено, стигна до ушите на херцога. Макар той да не потърси сина си веднага, Саймън започна да дочува откъслечни слухове, които го навеждаха на мисълта, че отношенията с баща му скоро могат да претърпят промяна. Херцогът се бе смял с глас на историята с Бръмъл и бе заявил:

— Естествено. Той е Басет.

Един познат бе казал на Саймън, че херцогът се е хвалил с постиженията му в Оксфорд.

Накрая двамата се срещнаха лице в лице на един бал в Лондон.

Херцогът не би позволил на сина си да се престори, че не го познава.

Саймън опита. Опита и то как, но никой не успяваше да разбие увереността му като баща му. Гледаше втренчено херцога — негов огледален образ, макар и малко по-възрастен — и не можеше да помръдне, дори не можеше да отвори уста.

Езикът му бе надебелял, усецаше устата си пресъхнала и не се чувстваше удобно в собствената си кожа, сякаш заекванията внезапно бяха обхванали цялото му тяло.

Херцогът се възползва от моментната загуба на разсъдък от страна на Саймън и го прегърна с едно сърдечно:

— Сине.

Саймън напусна страната още на следващия ден.

Знаеше, че би било невъзможно напълно да избягва баща си, ако остане в Англия, а нямаше начин да се държи като негов син, след като

е бил отхвърлен в продължение на толкова години.

А и лудешкия живот в Лондон бе започнал да му омръзва. Ако не се брои репутацията, Саймън нямаше характера на истински развратник. Наслаждаваше се на нощния живот, колкото и разпуснатите му приятели, но след три години в Оксфорд и една в Лондон, безкрайната поредица от партита и проститутки — малко... доскучаваше.

Затова замина.

А сега се радваше, че се е върнал. Имаше нещо утешително в това, имаше нещо успокояващо в английската пролет. След като бе пътувал сам в продължение на шест години, бе чудесно отново да види приятелите си.

Тихо се разхождаше из залите на път за бала. Не бе пожелал присъствието му да се обявява — това бе последното, което искаше. Следобедният разговор с Антъни Бриджъртън бе затвърдил решението му да не участва активно в живота на Лондонското общество.

Не мислеше да се жени. Никога. А нямаше особен смисъл човек да посещава светските празненства, ако не си търси съпруга.

Все пак чувстваше, че дължи някаква лоялност на лейди Данбъри, след многото ѝ добрини в детството му, а и в интерес на истината, той доста харесваше старата дама. Щеше да е невероятно грубо да отхвърли поканата ѝ, особено след като тя бе придружена от лична бележка, която приветстваше завръщането му.

Познаваше къщата и затова бе влязъл през един страничен вход. Ако всичко минеше добре, щеше дискретно да се вмъкне в балната зала, да поднесе почитанията си на лейди Данбъри и да си тръгне.

Той зави зад ъгъла, чу гласове и замръзна.

Саймън потисна един стон. Бе прекъснал любовна среща. По дяволите! Как да се измъкне, без да го забележат? Ако откриеха присъствието му, със сигурност щеше да последва театрална сцена, пълна с притеснения и досадни емоции. По-добре просто да се слее със сенките и да остави любовниците насаме.

Докато бавно се отдръпваше, дочу нещо, което привлече вниманието му.

— Не.

Не? Някоя млада дама е била доведена в този пуст коридор против волята си? Саймън нямаше особено желание да бъде нечий

герой, но дори той не можеше да отмине нещо подобно. Леко изви врат и нададе ухо, за да чуе по-добре. Все пак, можеше да е чул грешно. Ако дамата не се нуждаеше от спасяване, определено нямаше да се втурне като някакъв идиот.

— Найджъл — казваше момичето, — наистина не трябваше да ме следвате дотук.

— Но аз ви обичам! — извика страстно младият мъж. — Единственото, което искам, е да ви направя своя съпруга.

Саймън почти простена. Бедният влюбен идиот. Бе направо болезнено да го слуша човек.

— Найджъл — каза тя отново, с изненадващо любезен и търпелив глас, — брат ми вече ви е казал, че не мога да се омъжа за вас. Надявам се, че бихме могли да останем приятели.

— Но брат ви не разбира!

— Да — каза тя твърдо, — разбира.

— По дяволите! Ако вие не се омъжите за мен, кой ще го направи?

Саймън изненадано примигна. Предложението не се развиваше по особено романтичен начин.

Момичето очевидно бе на същото мнение.

— Е — каза тя с леко недоволство, — точно в този момент в балната зала на лейди Данбъри има много други млади дами. Сигурна съм, че някоя от тях би била щастлива да се омъжи за вас.

Саймън леко се наведе напред, за да може да хвърли поглед на сцената. Момичето бе в сянка, но можеше доста ясно да види мъжа. Изражението му бе засрамено, а раменете — пораженчески отпуснати. Той бавно поклати глава.

— Не — каза извинително, — няма. Те... те...

Саймън трепна като видя как мъжът се бори с думите. Изглежда не заекваше, а бе силно обзет от емоции, но все пак не бе приятно, когато човек не можеше да си каже думата.

— Някоя не е мила като вас — каза най-накрая мъжът. — Вие сте единствената, която изобщо ми се усмихва.

— О, Найджъл — каза момичето с дълбока въздишка. — Сигурна съм, че това не е вярно.

Саймън виждаше, че тя просто се опитва да бъде мила. При следващата ѝ въздишка му стана ясно, че тя няма нужда от някой да я

спасява. Изглежда добре се справяше със ситуацията и макар той малко да съчувстваше на нещастния Найджъл, не виждаше с какво би могъл да помогне.

А и започваше да се чувства като воайор.

Тръгна полека назад, с поглед насочен към вратата на библиотеката. От другата страна на тази стая имаше врата, която водеше към оранжерията. Оттам можеше да влезе в главната зала и да стигне до бала. Нямаше да е толкова дискретно като промъкването през задните коридори, но поне бедният Найджъл нямаше да знае, че е имало свидетел на унижението му.

Само стъпка преди окончателно да се измъкне, чу как момичето изпищя.

— Трябва да се омъжите за мен! — извика Найджъл. — Трябва! Никога да намеря друга...

— Престанете, Найджъл!

Саймън се обърна със стон. Изглежда все пак щеше да се наложи да спасява девойката. Върна се в стаята, надянал най-строгото и най-херцогското си изражение.

„Струва ми се, че дамата ви помоли да престанете“ — това бяха думите на върха на езика му, но не му бе съдено да се прояви като герой, защото преди да издаде и звук, младата дама вдигна дясната си ръка и отправи един изненадващо ефективен удар право в челюстта на досадника.

Той падна, комично размахвайки ръце, а краката му се подвиха. Саймън остана на място, вперил невярващо поглед в момичето, което се отпусна на колене.

— О, боже — каза, а гласът ѝ леко трепереше. — Найджъл, добре ли сте? Нямах намерение да ви удрям толкова силно.

Саймън се изсмя. Не успя да се сдържи.

Момичето стреснато вдигна поглед.

Саймън затаи дъх. Досега бе останала в сенките и единственото, което бе успял да различи, бе изобилието от гъста, тъмна коса. Сега, когато вдигна лице към него, той видя огромните, също толкова тъмни очи и най-пищната и чувствена уста, която някога бе виждал. Сърцевидното ѝ лице не бе красиво по общоприетите стандарти, но нещо в нея направо му спря дъха.

Деликатно оформените ѝ, гъсти вежди се събраха.

— Кой — попита, без изобщо да изглежда доволна да го види, —
сте вие?

ГЛАВА 3

„Настоящият автор дочу, че Найджъл Бърбрук е бил забелязан да купува пръстен с диаманти от бижутерийния магазин на Мортън. Възможно ли е да се задава нова мисис Бърбрук?“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 28 април 1813

Дафни реши, че вечерта не може да стане по-неприятна, отколкото вече бе. Първо, бе принудена да прекара цялото време в най-тъмния ъгъл на балната зала, което не бе лесна задача, тъй като лейди Данбъри очевидно държеше, както на естетическата, така и на чисто осветителната функция на свещите. След това бе успяла да се спъне в крака на мис Федърингтън, докато се опитваше да се измъкне, което накара Филипа — далеч не най-тихото момиче в залата — да изписка:

— Дафни Бриджъртън! Наранихте ли се?

Очевидно, това бе привлякло вниманието на Найджъл, тъй като той вдигна стресната глава и веднага се втурна да пресича залата. Дафни се бе надявала, не, молила да успее да го изпревари и да стигне до стаята за отдых, но той я застигна в салона и започна да реди любовни излияния.

Всичко това бе достатъчно неловко, а сега се появи и този мъж — този шокиращо красив и почти притеснително спокоен непознат — и бе станал свидетел на всичко. И дори по-зле — смееше се.

Дафни го изгледа кръвнишки, докато той се хилеше за нейна сметка. Вероятно бе нов в Лондон, защото никога досега не го бе виждала. Майка ѝ се бе погрижила да бъде представена или поне забелязана от всички подходящи джентълмени. Разбира се, бе напълно възможно мъжът да е женен и затова да не е в списъка на

потенциалните жертви на Вайълет, но тя инстинктивно знаеше, че ако той бе отдавна в Лондон, всички щяха да шушукат за него.

Лицето му бе символ на абсолютното съвършенство. Отне ѝ само секунда да осъзнае, че той засенчва всички статуи на Микеланджело. Очите му бяха странно наситени — толкова сини, че направо сияеха. Косата му бе гъста и тъмна и бе висок, поне колкото братята ѝ, което бе рядкост.

Това бе мъж, помисли Дафни иронично, който със сигурност можеше завинаги да открадне ятото кикотещи се млади дами от мъжките представители на семейство Бриджъртън.

Само не можеше да разбере, защо това толкова я подразни. Може би, защото знаеше, че мъж като него никога не би се заинтересувал от жена като нея. Може би, защото се почувства като абсолютна повлекана, седнала на пода в неговото височайше присъствие. А може би бе просто, защото той се смееше, сякаш тя бе някакво цирково развлечение.

Каквато и да бе причината, в нея се надигна неприлично раздражение и тя склучи вежди изричайки:

— Кой сте вие?

Саймън не знаеше защо не отговори на въпроса направо, а някакво дяволче го подтикна да каже:

— Намерението ми бе да съм вашият спасител, но вие очевидно нямате нужда от моите услуги.

— О — каза, сякаш поуспокоено момичето, събра устни и леко ги изви, докато размишляваше над думите му. — Е, в такъв случай предполагам, че съм ви благодарна. Жалко, че не се появихте десет секунди по-рано. Бих предпочела да не се бе наложило да го удрям.

Саймън погледна към мъжа на земята. На брадичката му вече се бе появила синина и той стенеше.

— Лафи, о, Лафи. Обичам ви, Лафи.

— Предполагам, че вие сте Лафи? — промърмори Саймън и вдигна поглед към лицето ѝ. Наистина бе доста привлекателна, а от позицията му в момента деколтето ѝ изглеждаше упадъчно дълбоко.

Тя му се смръщи, очевидно, без да оцени финото му чувство за хумор и също така очевидно, без да осъзнае, че погледът зад гъстите му мигли се е спрял на част от тялото ѝ, различна от лицето.

— Какво ще правим с него? — попита.

— Ние? — повтори Саймън.

Смръщването ѝ се задълбочи.

— Нали казахте, че сте имал намерение да бъдете мой спасител?

— Точно така. — Той сложи ръце на кръста и огледа положението. — Да го завлека ли на улицата?

— Разбира се, че не! — възкликна тя. — За бога, навън все още вали, нали?

— Скъпа моя мис Лафи — каза Саймън, без да се старае особено да прикрива снизходителния си тон, — не мислите ли, че насочвате притесненията си в грешна посока? Този мъж се опита да ви нападне.

— Не се опита да ме нападне — отговори тя. — Той просто... той просто... Е, добре, опита се, но никога не би ме наранил наистина.

Саймън повдигна вежда. Жените постоянно си противоречаха.

— Сигурна ли сте?

Той наблюдаваше как тя внимателно подбира думите си.

— Найджъл не е способен на зъл умисъл — каза бавно. — Единствената му вина е лошата преценка.

— В такъв случай, вие показвате по-голяма щедрост, отколкото аз бих могъл — каза тихо Саймън.

Момичето отново въздъхна — тих звук, който той почувства с цялото си тяло.

— Найджъл не е лош човек — каза тя с достойнство. — Просто невинаги се проявява като особено интелигентен и вероятно погрешно е приел любезността ми за нещо повече.

Саймън почувства непонятно възхищение към това момиче. Повечето жени, които познаваше, вече щяха да са изпаднали в истерия, а тя, която и да беше, държеше ситуацията под контрол и демонстрираше поразителна душевна щедрост. Фактът, че дори помисляше да защити този Найджъл, го удивляваше.

Тя се изправи и изтри ръце в зелената коприна на роклята си. Косата ѝ бе подредена така, че една къдрица се спускаше по рамото и изкусително се виеше до горната част на бюста ѝ. Саймън знаеше, че би трябвало да я слуша — тя бърбеше нещо като повечето жени — но не можеше да откъсне очи от тази самотна тъмна къдрица. Приличаше на копринена панделка, увита около лебедовата ѝ шия и той бе обхванат от ужасяващия копнеж да скъси разстоянието помежду им и да проследи пътя на къдрицата ѝ с устни.

Никога преди не се бе занимавал с невинни девойки, но целият свят, така или иначе, го бе обявил за развратник. Какво щеше да навреди това? Все пак не възнамеряваше да я похити. Просто една целувка. Само една малка целувка.

Какво изкушение, подлудяващо изкушение.

— Сър! Сър!

С голямо неудоволствие вдигна очи към лицето ѝ. То, разбира се, също бе прекрасно, но му бе трудно да си представя как я съблазнява, докато тя му се мръщи.

— Слушахте ли ме?

— Разбира се — излъга Саймън.

— Не ме слушахте.

— Не — призна той.

От гърлото ѝ излезе звук, който подозрително приличаше на ръмжене.

— Тогава защо — каза тя едва, — казахте, че сте ме слушал?

Той сви рамене.

— Мислех, че това искате да чуете.

Саймън с интерес наблюдаваше как тя си поема дълбоко дъх и си мърмори нещо. Не можа да чуе думите, но се съмняваше, че биха могли да бъдат описани като комплимент. Накрая тя каза с почти комично спокоен глас:

— Ако не желаете да ми помогнете, бих предпочела просто да си тръгнете.

Саймън реши, че е време да престане да се държи като грубиян, затова каза:

— Моите извинения. Разбира се, че ще ви помогна.

Тя издиша и отново погледна към Найджъл, който все още лежеше на пода и стенеше несвързано. Саймън също сведе поглед и за няколко секунди остана втренчен, докато момичето не каза:

— Наистина не исках да го удрям толкова силно.

— Може би е пиан.

Тя доби несигурен вид.

— Мислите ли? Усетих някакъв аромат, но никога преди не съм го виждала пиан.

Саймън нямаше какво да добави и просто попита:

— Е, какво искате да направим?

— Предполагам, че бихме могли просто да го оставим тук — каза колебливо.

Той сметна идеята за чудесна, но бе очевидно, че тя иска да се погрижат по-добре за този глупак. Господ да му е на помощ, но изпитваше странното желание да я направи щастлива.

— Ето какво ще направим — каза решително, радвайки се, че тонът му прикрива необичайната нежност, която изпитва. — Ще извикам каретата си...

— О, добре — прекъсна го тя. — Наистина не исках да го оставяме тук. Изглежда доста жестоко.

Саймън мислеше, че би било доста снизходително, имайки предвид как идиотът почти я бе нападнал, но запази мнението за себе си и продължи с плана.

— Докато ме няма, ще чакате в библиотеката.

— В библиотеката? Но...

— В библиотеката — повтори той твърдо. — Зад затворена врата. Искате ли да бъдете открита с тялото на Найджъл, ако някой реши да се разходи до салона?

— Тялото му? Мили Боже, сър, няма нужда да говорите, сякаш е мъртъв.

— Както казвах — продължи той, напълно игнорирайки коментара ѝ, — ще останете в библиотеката. Когато се върна, ще преместим Найджъл в каретата ми.

— И как ще го направим?

Той ѝ се усмихна обезоръжаващо.

— Нямам никаква представа.

За момент Дафни забрави да диша. Точно бе решила, че неуспелият ѝ спасител е непоправимо арогантен, и той ѝ се усмихна. Това бе момчешка усмивка, която разтапяше женски сърца в радиус от десет мили.

За огромна изненада на Дафни се оказа, че ѝ е трудно да продължи да се ядосва на човек с такава усмивка. След като бе израснала с четирима братя, сякаш родени с уменията да очароват дамите, Дафни мислеше, че е имунизирана.

Очевидно не беше. Гърдите ѝ се вълнуваха, в стомаха ѝ сякаш препускаха коне, а коленете ѝ бяха меки като разтопено масло.

— Найджъл — прошепна в отчаян опит да отвлече вниманието си от безименния мъж отсреща. — Трябва да се погрижа за него. — Наведе се и не особено нежно разтърси рамото му. — Найджъл? Найджъл? Трябва да се събудиш, Найджъл.

— Дафни — простена той. — О, Дафни.

Тъмнокосият непознат рязко извърна глава.

— Дафни? Той Дафни ли каза?

Тя се отдръпна леко, притеснена от резкия му въпрос и напрегнатия поглед в очите му.

— Да.

— Името ви е Дафни?

Сега вече започваше да се чуди, дали не е идиот.

— Да.

Той простена.

— Не и Дафни Бриджъртън.

Лицето ѝ се смръщи объркано.

— Същата.

Саймън отстъпи крачка назад. Буквално му прилоша и мозъкът му най-накрая регистрира факта, че тя има гъста кестенява коса. Прочутата коса на Бриджъртън. Да не се споменава в допълнение с Бриджъртъновия нос, скулите и... о, за бога, това бе *сестрата* на Антъни! По дяволите!

Между приятелите имаше правила, по-точно забрани, и най-важната от всички бе: *Не пожелавай сестрата на приятеля си.*

Той стоеше втрънен в нея, вероятно с вид на абсолютен глупак, а тя сложи ръце на кръста си и запита.

— А вие кой сте?

— Саймън Басет — измърмори той.

— Херцогът? — изписка тя. Той мрачно кимна. — Мили Боже!

Саймън с ужас наблюдаваше как лицето ѝ преbledнява.

— За бога, жено, нали няма да припаднете?

Не можеше да си представи защо би го направила, но Антъни — *брат ѝ*, бе прекарал целия следобед в предупреждения за въздействието на един млад, неженен херцог върху младата неомъжена част от женското население. Антъни бе изтъкнал Дафни като изключение от това правило, но тя изглеждаше ужасно бледа.

— Така ли е? — запита, когато тя не отговори. — Ще припаднете ли?

Тя изглеждаше обидена от факта, че той може дори да го допусне.

— Разбира се, че не!

— Добре.

— Просто...

— Какво? — подозрително попита Саймън.

— Ами — каза тя и изискано сви рамене. — Предупредиха ме за вас.

Това вече бе твърде много.

— Кой? — запита.

Тя се втренчи в него, сякаш бе малоумен.

— Всички.

— Това, м... — Усети, че се задава нещо, което подозрително наподобява заекване, затова дълбоко си пое въздух, за да се успокои. Бе довел този самоконтрол до съвършенство. Тя виждаше просто един мъж, който се опитва да контролира темперамента си, а имайки предвид насоката на разговора им, този образ не бе много далеч от истината.

— Скъпа мис Бриджъртън — започна отначало Саймън с още по-спокоен тон, — трудно ми е да го повярвам.

Тя отново сви рамене и той с раздражение усети, че сякаш се радваше на нещастieto му.

— Вярвайте, в каквото желаете — каза весело, — но днес го пишеше във вестника.

— Моля?

— В *Уисълдаун* — отговори, сякаш това обясняваше всичко.

— Уисъл — какво?

Дафни се втренчи безизразно в него за момент, но после си спомни, че той току-що се бе върнал в Лондон.

— О, сигурно не сте чували за него — каза меко и дяволита усмивка се появи на устните ѝ. — Виж ти!

Херцогът направи крачка напред с определено заплашително изражение.

— Мис Бриджъртън, струва ми се, че трябва да ви уведомя, че съм на крачка от това да ви удуша, за да получа най-накрая

информация.

— Ключокарски вестник — каза след една бърза крачка назад. — Това е. Всъщност е доста глупав, но всички го четат.

Той не каза нищо, само арогантно повдигна вежда и Дафни бързо добави:

— Имаше дописка за завръщането ви в понеделнишкия брой.

— И какво — очите му застрашително се присвиха — точно — и се превърнаха в лед — пишеше?

— Точно... не много — започна да увърта Дафни. Опита да направи още една крачка назад, но петите ѝ се удариха в стената. Още малко и щеше да се надигне на пръсти. Херцогът изглеждаше бесен и тя започваше да се чуди дали не бе по-добре да си плюе на петите и да го остави сам да се оправя с Найджъл. Двамата си бяха лика-прилика — двойка луди!

— Мис Бриджъртън — в гласа му се усещаше предупреждение.

Все пак реши да го съжали, тъй като бе нов в града и още не бе имал време да се адаптира към новия свят според *Уисълдаун*. Вероятно бе нормално да е разстроен, че са писали за него във вестника. За Дафни също бе доста объркващо първия път, а тя поне бе имала време да се подготви с предишните броеве в продължение на месец. Докато лейди Уисълдаун стигне в писанията си до нея, ефектът бе намалял.

— Няма нужда да се разстройвате от това — каза Дафни, като опита да вложи съчувствие в гласа си, вероятно без успех. — Тя просто написа, че сте невероятен развратник — факт, който съм сигурна, че няма да отречете, тъй като отдавна съм разбрала, че мъжете направо *копнеят* да бъдат считани за такива. — Тя спря за момент, за да му даде възможност да я опровергае и да отрече, но той не го стори и тя продължи: — А и майка ми, с която, мисля, сте се запознали по някое време, преди да тръгнете да обикаляте света, го потвърди.

— Така ли?

Дафни кимна.

— След това ми забрани дори да ме виждат във вашата компания.

— Наистина ли? — провлече той.

Нещо в тона му и в начина, по който се замъглиха очите му, когато спря поглед на лицето ѝ, силно я обезпокои и тя едва не затвори очи.

Отказваше, категорично отказваше да му позволи да разбере как ѝ влияе.

Устните му бавно се извиха в усмивка.

— Нека проверя дали съм разбрал правилно. Майка ви ви е казала, че съм много лош човек и че, при никакви обстоятелства, не бива да ви виждат с мен.

Тя объркано кимна.

— В такъв случай какво... — направи драматична пауза — мислите, че би казала майка ви за *тази* дребна случка?

Тя премигна.

— Моля?

— Е, освен ако не броим Найджъл. — Той махна с ръка към мъжа на земята. — Никой всъщност не ви е *видял* в мое присъствие. И все пак... — Остави думите си да заглъхнат и с интерес се загледа как различни емоции минават по лицето ѝ. Искаше да удължи този момент, колкото е възможно повече.

Разбира се, повечето емоции бяха различни нюанси на раздразнение и тревога, но това правеше момента още по-сладък.

— И все пак? — каза с усилие.

Той се наведе напред, като остави само няколко инча помежду им.

— И все пак — каза меко, с мисълта, че тя ще усети дъха му по лицето си, — ето ни тук, съвсем сами.

— Освен Найджъл — отговори тя.

Саймън погледна мъжа на пода за секунда и извърна вълчия си взор към мис Бриджъртън.

— Не се притеснявам особено за него — измърмори. — А вие?

Тя погледна ужасено надолу към Найджъл. Бе очевидно, че отхвърленият ѝ ухажор няма да я спаси, ако Саймън реши да се възползва от ситуацията. Не че би го направил, разбира се. Все пак, това бе малката сестра на Антъни. Може да му се налагаше да си го напомня доста често, но това едва ли бе факт, който можеше напълно да забрави.

Саймън знаеше, че е време да сложи край на тази игра. Не защото тя щеше да разкаже на Антъни за този епизод — незнайно защо бе уверен, че тя ще го запази за себе си и ще го премисля насаме със справедливо възмущение и, надяваше се, с поне малко вълнение.

Знаеше, че е време да сложи край на флирта и да се заеме с изнасянето на глупавия ухажор на Дафни от сградата, но не можеше да устои да направи един последен коментар. Може би заради начина, по който се свиваха устните ѝ, когато бе раздразнена. Или заради начина, по който се разтваряха, когато бе шокирана. Знаеше само, че не можеше да обуздае дяволския си нрав, когато ставаше въпрос за това момиче.

Наведе се напред с прелъстителен поглед иззад гъстите си мигли и каза:

— Мисля, че зная какво би казала майка ви.

Изглеждаше малко объркана от тази атака, но успя да промълви едно доста предизвикателно:

— О?

Саймън бавно кимна и докосна с пръст брадичката ѝ.

— Би ви казала много, много да се страхувате.

Последва моментна тишина и след това очите на Дафни неимоверно се разшириха. Устните ѝ се присвиха сякаш се опитваше да скрие нещо зад тях, раменете ѝ леко се повдигнаха и...

И тя се разсмя. Право в лицето му.

— О, Господи — успя да каже. — Това бе забавно.

На Саймън не му беше никак весело.

— Съжалявам. — Това бе казано между два пристъпа на смях. — О, съжалявам, но наистина нямаше нужда да бъдете толкова мелодраматичен. Не ви подхожда.

Той замълча, силно подразнен от факта, че това младо момиче е показало такова неуважение към авторитета му. Да те считат за опасен си имаше своите предимства и се предполагаше, че способността да плашиш млади девойки бе едно от тях.

— Е, всъщност трябва да призная, че ви подхожда — добави тя, все още усмихвайки се за негова сметка. — Изглеждахте доста опасен. И много красив, разбира се.

Не ѝ отговори и тя замислено попита.

— Това беше намерението ви, нали?

Той продължи да мълчи, затова тя каза:

— Разбира се, че е така. И би било нечестно от моя страна да не ви кажа, че щяхте да успеете с всяка друга жена, освен с мен.

На този коментар вече не можа да устои.

— И защо така?

— Четирима братя — тя сви рамене сякаш това обясняваше всичко. — Имунизирана съм срещу игричките ви.

— О?

Тя успокоително го потупа по ръката.

— Но вашият опит заслужаваше адмирации. И, честно казано, съм доста поласкана, че сте ме счели за достойна за такава великолепа демонстрация на херцогска развратност. — Тя се ухили широко и непресторено. — Или предпочитате развратно херцогство?

Саймън замислено потърка брадичка в опит да възвърне вида си на нападателен хищник.

— Вие сте една много досадна млада дама, знаете ли, мис Бриджъртън?

Тя му подари най-сладникавата си усмивка.

— Повечето хора смятат, че съм въплъщение на доброта и любезност.

— Повечето хора — каза Саймън прямо, — са глупаци.

Дафни наклони глава, размишлявайки над думите му. Отново погледна към Найджъл и въздъхна.

— Боя се, че ще трябва да се съглася с вас, колкото и да ми е неприятно.

Той прикри усмивката си.

— Неприятно ви е, че се съгласявате с мен, или че повечето хора са глупаци?

— И двете — отново се ухили — широка, омагьосваща усмивка, която правеше странни неща с мозъка му. — Но най-вече последното.

Саймън се разсмя силно и се сепна, като осъзна колко непознат му е този звук. Той често се усмихваше, от време на време се смееше тихо, но много отдавна у него не бе избухвала такава спонтанна радост.

— Скъпа моя мис Бриджъртън — каза, докато бършеше очите си, — ако вие сте въплъщение на доброта и любезност, то светът щеше да е много опасно място.

— О, със сигурност — отвърна тя. — Поне според майка ми.

— Не мога да разбера защо не си я спомням — измърмори Саймън. — Тъй като определено ми звучи като човек, който трудно се забравя.

Дафни вдигна вежда.

— Не си я спомняте?

Той поклати глава.

— Значи не я познавате.

— Прилича ли на вас?

— Това е странен въпрос.

— Не твърде странен — отвърна Саймън, убеден, че тя бе абсолютно права. Въпросът наистина бе странен и нямаше представа защо го зададе. Но тъй като вече го бе направил, а тя го бе поставила под съмнение, добави: — Все пак, доколкото разбрах всички членове на семейство Бриджъртън си приличат.

Едва доловимо и непонятно за Саймън смръщване се появи на лицето ѝ.

— Така е. Приличаме си. С изключение на майка ми. Тя е много руса, със сини очи. Всички сме наследили тъмната коса от баща си. Казват, че съм наследила усмивката ѝ.

Последва странна пауза. Докато Дафни пристъпваше от крак на крак, несигурна какво да каже на херцога, Найджъл за първи път в живота си демонстрира усещане за точния момент и седна:

— Дафни? — каза, примигвайки. — Дафни, ти ли си?

— Мили Боже, мис Бриджъртън — изруга херцогът, — колко силно го ударихте?

— Достатъчно силно, за да го поваля, но нищо повече, кълна се!
— Веждите ѝ се сбърчиха. — Може би е пиян.

— О, Дафни — простена Найджъл.

Херцогът клекна до него и се отдръпна, кашляйки.

— Пиян ли е? — попита Дафни.

— Сигурно е изпил цяла бутилка уиски, за да събере смелост да ви предложи.

— Кой би помислил, че съм толкова плашеща? — измърмори Дафни, като си мислеше за всички мъже, които я смятаха за чудесен приятел и нищо повече. — Прекрасно!

Саймън се втренчи в нея, сякаш е луда, и промърмори.

— Дори няма да оспоря това твърдение.

Тя не му обърна внимание.

— Ще приведем ли плана в действие?

Той сложи ръце на кръста си и преоцени ситуацията. Найджъл се опитваше да се изправи, но нямаше да успее в близко бъдеще. Въпреки

това съзнанието му бе достатъчно ясно, за да създаде проблеми и със сигурност достатъчно ясно, за да вдигне шум, което и правеше. И то доста добре.

— О, Дафни. Толкова те обичам, Дафни. — Найджъл успя да се изправи на колене, размахвайки ръце и се насочи към нея. Приличаше на богомолец, който се опитва да се моли.

— Моля те, омъжи се за мен, Дафни. Трябва да го направиш.

— Назад, човече — изръмжа Саймън и го хвана за яката. — Това става доста неудобно. — Обърна се към Дафни: — Ще трябва да го изведе навън. Не можем да го оставим в салона. Със сигурност ще започне да стене като болна крава...

— Мислех, че вече е започнал — каза Дафни.

Саймън усети как ъгълчето на устата му се извива в неволна усмивка. Дафни Бриджъртън може и да беше на възраст за женене и следователно истинска потенциална катастрофа за всеки мъж в неговото положение, но определено имаше чувство за хумор.

В странен момент на прозрение осъзна, че тя е човек, когото би могъл да нарече приятел, ако беше мъж.

Тъй като бе повече от очевидно — и за очите и за тялото му — че тя не е мъж, реши, че е в интерес и на двамата да приключат с тази ситуация, колкото е възможно по-бързо. Дори да оставеха настрана факта, че репутацията на Дафни би била смъртоносно накърнена, ако ги откриеха насаме, Саймън не бе сигурен, че още дълго ще успее да задържи ръцете си далеч от нея.

Чувството бе доста обезпокоително. Особено за човек, който толкова цени самоконтрола си. Контролът бе всичко. Без него нямаше да успее да се опълчи на баща си или да завърши университета с отличие. Без него щеше...

Без него, помисли мрачно, все още щеше да говори като идиот.

— Ще го изнеса навън — каза внезапно. — Вие се връщайте в балната зала.

Дафни се намръщи и погледна през рамо към салона, който водеше в тази посока.

— Сигурен ли сте? Мислех, че искате да отида в библиотеката.

— Това беше в случай, че го оставим тук, докато извикам каретата, но не можем да го направим, щом е буден.

Тя кимна в знак на съгласие и попита.

— Сигурен ли сте, че можете да го направите? Найджъл е доста едър мъж.

— Аз съм по-едър.

Тя вдигна глава. Херцогът, макар и строен, бе много мускулист, с широки рамене и мускулести бедра. Дафни знаеше, че не би трябвало да забелязва подобни неща, но нямаше вина, че на мода бяха толкова прилепнали бричове. В добавка — около него витаеше нещо почти хищническо, някакъв намек за стаена сила и власт.

Тя реши, че той без съмнение ще се справи с Найджъл.

— Много добре — каза тя и кимна. — И, благодаря! Много мило от ваша страна да ми помогнете.

— Рядко съм мил — измърмори той.

— Наистина ли? — каза тя с лека усмивка. — Колко странно! Не бих могла да се сетя за по-подходяща дума. Но пък съм научила, че мъжете...

— Изглежда сте експерт по отношение на мъжете — каза той някак язвително и вдигна Найджъл на крака.

Найджъл бързо посегна към Дафни, изхълцвайки името ѝ. Саймън едва успя да го спре да не се блъсне в нея.

Тя направи крачка назад.

— Да, ами имам четирима братя. Не бих могла да си представя по-добро обучение от това.

Не можа да разбере дали херцогът възнамерява да ѝ отговори, защото Найджъл избра този момент да възвърне силите си, но не и равновесието, и се освободи от хватката му. Хвърли се към Дафни с несвързани, пиянски звуци.

Ако тя не бе до стената, щеше да бъде повалена на земята. Ударът разтресе всичките ѝ кости и ѝ изкара въздуха.

— О, Мили Боже — изруга херцогът с отвращение. Дръпна Найджъл от Дафни, след това я погледна и попита: — Мога ли да го ударя?

— О, моля ви, заповядайте — отговори тя, все още опитвайки да си поеме дъх. Бе опитала да бъде мила с някогашния си ухажор, но всяко нещо си имаше граници.

Херцогът измърмори нещо от сорта на „добре“ и нанесе изненадващо силен удар по брадичката на Найджъл.

Той падна като камък.

Дафни невъзмутимо погледна мъжа на пода.

— Не мисля, че този път ще се събуди.

Саймън разтърси юмрук.

— Не.

Тя примигна и вдигна поглед.

— Благодаря ви!

— Удоволствието бе мое.

— Какво ще правим сега? — погледът ѝ последва неговия към мъжа на пода, който вече определено бе в безсъзнание.

— Връщаме се към първоначалния план — каза той решително.

— Оставяме го тук, а вие чакате в библиотеката. Бих предпочел да не го влача навън, преди да е дошла каретата.

Дафни кимна.

— Имате ли нужда от помощ, за да го настаните или направо да отивам в библиотеката?

Херцогът замълча за момент. Наклони глава, докато разглеждаше разположението на Найджъл на пода.

— Всъщност бих оценил малко помощ.

— Наистина ли? — попита изненадано тя. — Бях сигурна, че ще откажете.

Това ѝ спечели леко развеселен поглед на превъзходство от негова страна.

— Затова ли предложихте?

— Не, разбира се, че не — отвърна Дафни, леко обидена. — Не съм толкова глупава, че да предлагам помощ, ако нямам намерение да я окажа. Просто имах предвид, че мъжете, според опита ми...

— Имате твърде много опит — промърмори херцогът под носа си.

— Моля?!

— Извинете — поправи се той. — *Мислите* си, че имате твърде много опит.

Дафни го изгледа ядосано, а тъмните ѝ очи станаха почти черни.

— Това не е вярно, а и вас какво, изобщо, ви засяга?

— Не, и това не е съвсем вярно — каза замислено херцогът, без да обръща внимание на гневния ѝ въпрос. — По-скоро аз смятам, че вие мислите, че имате твърде много опит.

— Защо вие... вие... — Както вървеше, отговорът нямаше да е особено ефективен, но Дафни успя да каже само толкова. Способността ѝ да говори изглежда я изоставяше, когато бе ядосана.

А сега бе истински ядосана.

Саймън сви рамене, очевидно безразличен към гнева ѝ.

— Скъпа моя мис Бриджъртън...

— Ако още веднъж ме наречете така, кълна се, че ще изпищя.

— Не, няма — каза той с порочна усмивка. — Това би събрало цяла тълпа, а ако си спомняте, вие не желаете да ви виждат с мен.

— Обмислям дали да не рискувам — процеди Дафни през зъби.

Саймън скръсти ръце и лениво се облегна на стената.

— Наистина ли? — провлече. — Бих искал да видя това.

— Забравете. Забравете мен. Забравете цялата тази вечер. Аз си тръгвам.

Обърна се, но преди да направи и крачка гласът му я спря.

— Мислех, че ще ми помогнете.

По дяволите! Тук я хвана! Тя бавно се обърна.

— Ами, да — каза тя, очевидно неискрено. — С удоволствие.

— Знаете ли — изрече той невинно. — Ако не желаете, няма нужда да...

— Казах, че ще помогна — тросна се тя.

Саймън се усмихна вътрешно. Тя бе толкова лесна за манипулиране.

— Ето какво ще направим — предложи той. — Ще го изправа и ще прехвърля ръката му на раменете си. Вие ще го подпрете от другата страна.

Дафни направи, каквото я помоли, мърморейки си за авторитарното му поведение, но на глас не се оплака. Все пак, колкото и да бе дразнеш, херцогът на Хейстингс ѝ помагаше да се измъкне от един потенциален скандал.

Е, ако някой я откриеше в този момент, щеше да се озове в още по-голямо затруднение.

— Имам по-добра идея — каза тя внезапно. — Нека просто го оставим тук.

Херцогът обърна лице към нея, а изражението му говореше, че с удоволствие би я хвърлил през някой прозорец, за предпочитане затворен.

— Мислех — с усилие сдържаше гласа си спокоен, — че не желаете да го оставяме на пода.

— Това беше преди да ме блъсне в стената.

— Не можахте ли да ме уведомите за промяната в решението си, преди да си направя труда да го вдигна?

Дафни се изчерви. Мразеше схващането на мъжете, че жените са капризни, непостоянни същества, а още повече мразеше факта, че в случая го оправдава.

— Много добре — каза само той и пусна Найджъл.

Тежестта му почти събори и Дафни на пода. Тя изненадано изписка.

— Сега можем ли да си вървим? — попита херцогът с едва сдържано нетърпение.

Тя колебливо кимна и погледна Найджъл.

— Изглежда в доста неудобна поза, не мислите ли?

Саймън се втренчи в нея. Просто се втренчи.

— Безпокоите се за удобството му? — попита най-накрая.

Нервно поклати глава, след това кимна и отново я поклати.

— Може би трябва... тоест... ето, само почакайте за момент. — Тя се наведе и изправи преплетените крака на Найджъл, за да може той да легне по гръб. — Не мисля, че той заслужава да пътува до дома си с вашата карета — обясни, докато оправяше сакото му, — но изглежда доста жестоко да го оставим тук в това положение. Ето, готова съм. — Тя се изправи и вдигна поглед.

И успя да види как херцогът се отдалечава, мърморейки си нещо за Дафни и жените по принцип, както и още нещо, което тя не успя да чуе добре.

Вероятно така бе най-добре. Съмняваше се, че е било комплимент.

ГЛАВА 4

„Тези дни Лондон е зает от амбициозни мамички. На бала на лейди Уърт миналата седмица имаше поне единадесет заклет ергени, които се спотайваха по ъглите и накрая напуснаха събитието, следвани по петите от тези амбициозни мамички.

Трудно е да се определи коя е най-лоша от всички, макар настоящият автор да подозира, че крайните победители с почти равен резултат биха били лейди Бриджъртън и мисис Федърингтън, като мисис Ф. има минимална преднина пред лейди Б. В момента на пазара има три госпожици Федърингтън, докато лейди Бриджъртън има да се тревожи само за една.

Все пак е препоръчително всички предпазливи хора да стоят настрана от последната реколта неженени мъже, когато дъщерите на Бриджъртън Е., Ф. и Х. станат на възраст за женене. Лейди Б. вероятно няма да се оглежда много-много, като марширува през балната зала с три дъщери след себе си и Бог да е на помощ на всички ни, ако реши да носи обувки с метален връх.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 28 април 1813

Саймън реши, че вечерта не може да стане по-неприятна, отколкото вече бе. Макар в момента да не му изглеждаше така, странната му среща с Дафни Бриджъртън определено бе върховният момент за тази вечер. Да, откри с ужас, че желае, макар и за кратко, помалката сестра на най-добрия си приятел. Да, малоумните опити за прелъстяване на Найджъл Бърбрук биха обидили всяка частица от развратната му същност. И да, накрая Дафни го бе вбесила с

нерешителността си дали да се отнесе с Найджъл като към престъпник, или като с най-скъп приятел. Все пак нищо от това, съвсем нищо, не можеше да се сравни с мъчението, което му предстоеше.

Прекрасният му план да се вмъкне в балната зала, да поднесе почитанията си на лейди Данбъри и да изчезне незабелязано се разпадна още в първата секунда. Бе направил не повече от две крачки в залата и го позна един стар приятел от Оксфорд, който за голяма изненада на Саймън, се бе оженил. Съпругата му бе много чаровна млада дама, но, за съжаление, с големи социални амбиции, осъществяването, на които виждаше във възможността да представи новия херцог в обществото. Саймън, макар да смяташе себе си за отегчен и циничен, откри, че не е чак толкова груб, та директно да обиди съпругата на стария си приятел от университета.

И така, два часа по-късно вече бе представен на всяка неомъжена дама на бала, на всяка *майка* на неомъжена дама на бала и, разбира се, на всяка по-възрастна омъжена сестра на неомъжена млада дама на бала. Саймън не можеше да реши коя категория жени е най-неприятна. Неомъжените дами определено бяха скучни, майките бяха дразнещо амбициозни, а *сестрите* — е, те бяха толкова нападателни, че Саймън започваше да се чуди дали не е попаднал в публичен дом. Шест от тях бяха направили изключително недвусмислени забележки, две му бяха пуснали бележчици с покана да посети будоарите им, а една направо бе прокарала ръка по бедрото му.

В светлината на тези събития Дафни Бриджъртън започваше наистина да му изглежда много добре.

И като се сети за нея, къде, за Бога, беше тя? Стори му се, че я мярна по-рано, заобиколена от доста едрите си и заплашителни братя. Не че ги намираще за заплашителни поотделно, но бързо прецени, че един мъж трябва да е абсолютен идиот, за да ги провокира накуп.

Оттогава тя, изглежда, бе изчезнала. Всъщност, *тя* вероятно бе единствената неомъжена жена на бала, на която *не* беше представен.

Саймън не се притесняваше особено, че Бърбрук е продължил да й досажда, след като ги бе оставил в салона. След силния удар, с който го бе повалил, сигурно е останал в безсъзнание поне няколко минути. Може би дори повече, предвид количествата алкохол, които бе погълнал по-рано тази вечер. И дори Дафни да имаше добри, макар и

глупави, чувства към непохватния си ухажор, тя не бе толкова наивна, че да остане с него, докато се събуди.

Саймън хвърли поглед към ъгъла, в който се бяха събрали Бриджъртън. Бяха обградени от почти толкова млади дами и стари майки, колкото и той, но поне имаха някаква утеха, че не са сами. Направи му впечатление, че младите дебютантки не прекарваха толкова време в компанията на Бриджъртън, колкото в неговата.

Саймън погледна намръщено в тяхната посока.

Антъни, мързеливо облегат на стената, видя изражението му, ухили се самодоволно и вдигна чаша червено вино в негова посока. След това леко наведе глава, сочейки вляво от Саймън. Младият мъж се обърна точно навреме, за да бъде задържан от още една майка, този път с три дъщери, всички, облечени в чудовищно натруфени тоалети, покрити с волани и басти и, разбира се, тонове и тонове дантела.

Помисли за Дафни и семплата ѝ зелена рокля с цвят на градински чай. Дафни с прямите кафяви очи и широката усмивка...

— Ваша Светлост! — пискаше майката. — Ваша Светлост! — Саймън премигна, за да проясни погледа си. Дантеленото семейство бе успяло да го обгради толкова ефективно, че не можеше дори да погледне към Антъни.

— Ваша Светлост! — повтори майката. — Такава чест е за нас да се запознаем.

Той успя да кимне ледено. Нямаше място за думи. Женското семейство така го бе притиснало, че имаше чувството, че ще се задуши.

— Джорджиана Хъксли ни изпрати — настоя жената. — Каза, че просто трябва да ви представя дъщерите си.

Саймън не си спомняше коя е Джорджиана Хъксли, но реши, че му се иска да я удуши.

— Обикновено не съм толкова дръзка — продължи жената, — но скъпият ви баща ми бе толкова добър приятел.

Херцогът замръзна.

— Беше наистина прекрасен човек — продължи тя, а гласът ѝ се спускаше като нокти по черепа му. — Толкова отговорен към титлата си. Сигурно е бил прекрасен баща.

— Няма как да знам — отрязва я Саймън.

— О! — Наложил се жената да се покашля няколко пъти, преди да успее да каже. — Разбирам. Добре. Мили Боже.

Саймън не каза нищо с надеждата, че резервираното отношение ще я накара да си тръгне. По дяволите, къде беше Антъни? Достатъчно неприятно бе, че тези жени се държат сякаш е расов кон за разплод, но да стои и да слуша как тази жена му казва какъв добър баща е бил старият херцог... Това не можеше да го понесе.

— Ваша Светлост! Ваша Светлост!

Саймън обърна ледения си поглед към дамата пред себе си и си напомни да прояви повече търпение с нея. Все пак, тя вероятно хвалеше баща му, защото си мислеше, че той иска да чуе точно това.

— Просто исках да ви напомня — каза тя, — че бяхме представени един на друг преди няколко години, когато бяхте Клайвдън.

— Да — измърмори Саймън, търсейки пролука в барикадата от дами, през която да избяга.

— Това са дъщерите ми — настоя тя и посочи трите млади дами. Двете изглеждаха приятни, а третата все още бе по детски пухкава и облечена в оранжева рокля, която не правеше услуга на тена ѝ. Изглежда, дори не ѝ бе приятно да е тук.

— Не са ли прекрасни? — попита дамата. — Моята гордост и радост. И са толкова спокойни.

Саймън имаше неприятното чувство, че е чувал абсолютно същите думи, когато веднъж си купуваше куче.

— Ваша Светлост, мога ли да ви представя Прудънс, Филипа и Пенелъпи.

Момичетата направиха реверанс, но никоя не се осмели да срещне погледа му.

— Имам още една дъщеря у дома — продължи дамата. — Фелисити. Тя е само на десет, затова не я водя на такива събития.

Саймън не можеше да си представя защо тя счита за нужно да сподели тази информация с него, но тонът му остана отегчен — отдавна бе научил, че това е най-добрият начин да не показва гнева си.

— А вие сте...?

— Простете! Аз съм мисис Федърингтън, разбира се. Съпругът ми почина преди три години, но беше най-скъп приятел на баща ви. —

Гласът ѝ заглъхна в края на изречението при спомена за реакцията на Саймън при предишното споменаване на баща му.

Той рязко кимна.

— Прудънс е много добра пианистка — каза мисис Федърингтън с пресилена жизнерадостност. — А скъпата ми Филипа е прекрасен художник.

Въпросната Филипа засия.

— А Пенелъпи? — попита Саймън, подтикван от някакво дяволче в него.

Майката паникьосано погледна най-младата си дъщеря, която изглеждаше доста нещастна. Тя не беше особено привлекателна, а изборът на облекло от майка ѝ не подобряваше особено външния ѝ вид.

— Пенелъпи? — повтори мисис Федърингтън пискливо. — Пенелъпи е... ами... тя си е Пенелъпи! — Устните ѝ се изкривиха в неискрена усмивка.

Момичето изглеждаше така, сякаш иска да потъне в земята. Саймън реши, че ако го принудят да танцува, ще покани точно нея.

— Мисис Федърингтън — чу се остър и повелителен глас, който можеше да принадлежи само на лейди Данбъри. — Отегчавате херцога ли?

На Саймън му се искаше да отговори утвърдително, но споменът за ужасеното лице на Пенелъпи Федърингтън го накара да измърмори:

— Разбира се, че не.

Старата дама вдигна вежда и бавно наклони глава към него.

— Лъжец.

Отново се обърна към мисис Федърингтън, която направо бе позеленяла. Тя не каза нищо. Лейди Данбъри също. Накрая мисис Федърингтън измънка нещо за намиране на някакъв братовчед, грабна трите си дъщери и избяга.

Саймън скръсти ръце, но не успя съвсем да прикрие развеселеното си изражение.

— Това не бе много учтиво от твоя страна — каза.

— Ха! Тя има пера вместо мозък, както и момичетата, освен може би, най-младото и непривлекателно. — Лейди Данбъри поклати глава. — Ако поне я обличаха в друг цвят...

Той се опита да се пребори с кикота и не успя.

— Така и не се научи да си гледаш работата, нали?

— Никога. А и какво ще му е забавното? — Тя се усмихна. Саймън виждаше, че не ѝ се иска, но се усмихна. — А що се отнася до теб — продължи, — ти си ужасен гост. Човек би решил, че маниерите ти са достатъчно добри, поне да поздравиш домакинята досега.

— През цялото време бе твърде добре обградена от почитатели, за да посмея дори да се доближа.

— Бърз си — изкоментира тя.

Саймън не каза нищо, не беше съвсем сигурен как да тълкува думите ѝ. Винаги бе подозирал, че знае тайната му, но не бе съвсем сигурен.

— Приятелят ти Бриджъртън се приближава — каза тя.

Херцогът проследи посоката на кимването ѝ. Антъни приближи бавно и само след секунда в тяхната компания лейди Данбъри го нарече страхливец.

Антъни премигна.

— Моля?

— Можеше да дойдеш и да спасиш приятеля си от квартета Федърингтън отдавна.

— Но аз толкова се наслаждавах на нещастieto му.

— Хмм... — Без друга дума или дори изсумтяване, тя се отдалечи.

— Странна старица — каза Антъни. — Не бих се изненадал, ако тя е онази проклета Уисълдаун.

— Онази с клюкарския вестник? — Антъни кимна и го поведе към едно растение в ъгъла, където чакаха братята му. Докато вървяха се ухили и каза. — Забелязах, че разговаря с известен брой подходящи млади дами.

Саймън измърмори нещо крайно нецензурно.

Антъни само се засмя.

— Не можеш да кажеш, че не те предупредих, нали?

— Крайно неприятно е да призная, че може да си прав, за каквото и да било, затова, моля те, не ме карай да го правя.

Приятелят му пак се засмя.

— Заради този коментар ще започна лично да те представям на дебютантките.

— Ако го направиш — предупреди го Саймън, — скоро ще откриеш, че те чака бавна и болезнена смърт.

Антъни се ухили.

— Саби или пистолети?

— О, отрова. Със сигурност отрова.

— Ау! — Антъни спря пред другите двама мъже от семейство Бриджъртън, и двамата белязани с кестенява коса, висок ръст и отлична костна структура. Саймън констатира, че единият има зелени очи, а другият кафяви като Антъни, но като се остави това настрана, слабата вечерна светлина правеше тримата мъже на практика неразличими.

— Помниш ли братята ми? — запита Антъни учтиво. — Бенедикт и Колин. Сигурен съм, че помниш Бенедикт от Итън. Той беше онзи, който ни вървеше по петите цели три месеца, когато пристигна в колежа.

— Не е вярно! — отрече брат му през смях.

— Не знам дали си срещал Колин — продължи Антъни. — Вероятно е твърде млад, за да е пресичал пътя ти.

— Радвам се да ви видя — каза приветливо Саймън, а след като забеляза разбойническия блясък в зелените очи на младежа, не можа да не отвърне с усмивка.

— Антъни е казал такива лоши неща за теб — продължи Колин, а усмивката му се разшири, — че със сигурност ще се сприятелим.

Антъни завъртя очи.

— Сигурен съм, че разбираш защо майка ми е убедена, че Колин ще е първото от децата ѝ, което ще я доведе до лудост.

Колин добави:

— И се гордея с това.

— Майка, за щастие, се наслади на кратък отдих от чара на Колин — продължи Антъни. — Той тъкмо се върна от обиколка на континента.

— Точно тази вечер — каза той с момчешка усмивка.

Изглеждаше безразсъдно млад. Саймън реши, че не може да е много по-възрастен от Дафни и каза:

— Аз също тъкмо се връщам от пътуване.

— Да, само дето твоето е обхванало глобуса — каза Колин. — Бих се радвал да чуя за това някой ден.

Саймън учтиво кимна.

— Разбира се.

— Срещал ли си Дафни? — запита Бенедикт. — Тя е единствената Бриджъртън на бала, която е в неизвестност.

Докато херцогът се чудеше как най-добре да отговори на въпроса, Колин изсумтя и каза:

— О, Дафни не е в неизвестност. Нещастна е, но не е в неизвестност.

Саймън проследи погледа му и видя Дафни да стои до майка си, точно както каза Колин, с възможно най-нещастен вид.

И тогава му просветна — тя бе една от всяващите страх неомъжени млади дами, с която майка ѝ парадираше. Изглеждаше твърде разумна и пряма, за да бъде подобно същество, но все пак точно така би трябвало да е. Не можеше да е на повече от двадесет години, и тъй като името ѝ бе Бриджъртън, очевидно бе неомъжена. И тъй като имаше майка, разбира се, бе уловена в капана на безкраен ред представяния.

Тя изглеждаше точно толкова замесена, колкото бе Саймън. Това някак си го накара да се почувства доста по-добре.

— Един от нас трябва да я спаси — замислено каза Бенедикт.

— Не — каза Колин. — Майка я е ангажирала с Макълсфийлд само от десет минути.

— Макълсфийлд? — попита Саймън.

— Графът — отговори Бенедикт.

— Синът на Касълфорд.

— Десет минути? — попита Антъни. — Горкият Макълсфийлд.

Саймън го погледна любопитно.

— Не че Дафни е толкова досадна — добави бързо. — Но, когато майка реши да...

— ... преследва — намеси се Бенедикт услужливо.

— ... някой джентълмен — продължи Антъни с благодарно кимване към брат си — може да бъде, а...

— Безмилостна — помогна му Колин.

Антъни слабо се усмихна.

— Да. Точно.

Саймън отново погледна към триото, предмет на разговора. Дафни със сигурност изглеждаше нещастна, Макълсфийлд оглеждаше

залата, вероятно в търсене на най-близкия изход, а очите на лейди Бриджъртън блестяха с такава решителност, че Саймън се изпълни със съчувствие към младия граф.

— Трябва да спасим Дафни — каза Антъни.

— Наистина трябва — добави Бенедикт.

Саймън забеляза, че въпреки това никой от тях не се втурна да действа.

— Само си приказвате, нали? — изкиска се Колин.

— Не ми изглеждаш така, сякаш *ти* да си се запътил да я спасяваш — отвърна Антъни.

— По дяволите, не. Но не съм и казвал, че ще го направя. *Вие*, от друга страна...

— Какво, за Бога, става? — запита накрая Саймън.

Тримата братя Бриджъртън го погледнаха с еднакво виновни изражения.

— Трябва да спасим Даф — каза Бенедикт.

— Наистина трябва — добави Антъни.

— Това, което моите страхливи братя не могат да кажат — каза насмешливо Колин — е, че се ужасяват от майка ни.

— Вярно е — каза Антъни и безпомощно сви рамене.

Бенедикт кимна.

— Не се срамувам да го призная.

Саймън реши, че никога не е виждал по-абсурдна гледка. Това бяха братята Бриджъртън, за Бога. Високи, привлекателни, атлетични, преследвани от всяка госпожица в страната, а една жена им бе взела страха.

Все пак им беше *майка*. И това бе смекчаващо обстоятелство, прецени той.

— Ако спася Даф — обясни Антъни, — майка ще ме сграбчи в ноктите си и съм загубен.

Саймън се изсмя при представата за приятеля си, развеждан от майка си от една към друга неомъжена дама.

— Сега разбираш защо отбягвам тези събития като чума — мрачно каза Антъни. — Атакуват ме от две посоки. Ако дебютантките и майките им не ме открият, майка ми прави така, че аз да ги намеря.

— Хей! — възкликна Бенедикт. — Защо ти не я спасиш, Хейстингс?

Саймън погледна към лейди Бриджъртън, чиято ръка здраво бе хванала лакътя на Макълсфийлд, и реши, че предпочита да носи клеймото на вечен страхливец.

— Тъй като не сме били представени един на друг, би било неприлично — импровизира.

— Сигурен съм, че не е така — отвърна Антъни. — Ти си херцог.

— Е и?

— Е и? — повтори Антъни. — Майка ми би простила всяко неприличие, ако й дава възможност да представи Дафни на един херцог.

— Виж сега — каза Саймън разпалено. — Аз не съм жертвено агне, което да бъде принесено на олтара на майка ви.

— Все пак си прекарал доста време в Африка, нали? — отбеляза саркастично Колин.

Саймън не му обърна внимание.

— А и сестра ви каза...

И трите глави на Бриджъртън се обърнаха към него. Той моментално осъзна, че е направил грешка и то огромна.

— Срещал си Дафни? — попита Антъни, а прекалено учтивият му тон изобщо не успокои Саймън.

Преди да успее да отговори, Бенедикт се наклони съвсем леко към него и попита.

— Защо не го спомена?

— Да — каза Колин, а изражението му за първи път бе сериозно. — Защо?

Саймън местеше поглед от брат на брат и изведнъж му стана ясно защо Дафни все още е неомъжена. Това войнствено трио бе в състояние да прогони и най-решителните или най-глупавите ухажори.

Което вероятно обясняваше наличието на Найджъл Бърбрук.

— Всъщност — каза Саймън, — се натъкнах на нея в салона на път за балната зала. Беше — той целенасочено ги заразглежда — съвсем очевидно, че е член на семейството ви, затова се представих.

Антъни се обърна към Бенедикт.

— Сигурно, докато се е опитвала да избегне Бърбрук.

Бенедикт се обърна към Колин.

— Какво стана с Бърбрук? Имаш ли представа?

Колин сви рамене.

— Абсолютно никаква. Вероятно е отишъл да лекува разбитото си сърце.

Или разбитата си глава, помисли язвително Саймън.

— Е, това според мен обяснява всичко — каза Антъни, а изражението му на по-голям брат закрилник отстъпи място на познатия стар приятел и женкар.

— С изключение на факта — каза подозрително Бенедикт, — че не го спомена досега.

— Защото нямах такава възможност — отсече Саймън ядосано. — В случай, че не си забелязал, Антъни, имаш невероятен брой братя и представянето на всеки от тях отнема ужасно много време.

— Само двама от нас са тук — отбеляза Колин.

— Тръгвам си — обяви Саймън. — Вие тримата сте луди.

Бенедикт, който изглеждаше най-покровителствено настроен, внезапно се ухили.

— Нямаш сестра, нали?

— Не, и благодаря на Бога.

— Ако някога имаш дъщеря, ще разбереш.

Саймън беше убеден, че никога няма да има дъщеря, но си замълча.

— Това си е истинско изпитание — каза Антъни.

— Макар че Даф е по-добра от болшинството — добави Бенедикт. — Тя всъщност няма особено много ухажори.

Саймън не можеше да си представи защо.

— Не съм съвсем сигурен защо — каза Антъни замислено. — Мисля, че тя е много хубаво момиче.

Саймън реши, че моментът не е подходящ да спомене, че е бил само на инч от това да я опре на стената, да притисне бедра към нейните и да я целува до припадък. Честно казано, ако не бе открил, че е Бриджъртън, вероятно щеше да направи точно това.

— Даф е най-добрата — съгласи се Бенедикт.

Колин кимна.

— Страхотно момиче. Наистина е сваятна.

Последва страна пауза и накрая Саймън каза:

— Е, сваятна или не, няма да ходя да я спасявам, защото тя съвсем ясно ми каза, че майка ви ѝ е забранила да бъде виждана в моята компания.

— Майка е казала това? — попита Колин. — Явно репутацията ти наистина е черна.

— До голяма степен незаслужено — измърмори херцогът, без да е съвсем сигурен защо се отбранява.

— Много лошо — промърмори Колин. — Щях да те помоля да ме пообразоваш.

Саймън реши, че момчето го чака дълго и невероятно развратно бъдеще.

Юмрукът на Антъни се озова на кръста на Саймън и започна да го побутва напред.

— Сигурен съм, че майка ще си промени мнението при подходящ стимул. Да вървим.

Той нямаше друг избор, освен да се отправя към Дафни. Другият вариант бе да направи сериозна сцена, а отдавна бе научил, че не се справя добре в подобни ситуации. А и, ако той бе на мястото на Антъни, вероятно щеше да направи абсолютно същото.

В края на краищата, след вечер, прекарана със сестрите Федърингтън, Дафни не изглеждаше и наполовина толкова лош вариант.

— Майко! — весело извика Антъни като приближиха виконтесата. — Не съм те виждал цяла вечер.

Саймън видя как очите на лейди Бриджъртън светнаха при вида на сина ѝ. Амбициозно мамче или не, тя очевидно обичаше децата си.

— Антъни! — отвърна. — Колко е хубаво, че те виждам. Дафни и аз тъкмо разговаряхме с лорд Макълсфийлд.

Синът ѝ хвърли на въпросния лорд поглед, изпълнен със съчувствие.

— Да, виждам.

Саймън улови за миг погледа на Дафни и съвсем леко поклати глава. Тя кимна още по-леко в отговор — разумно момиче.

— А кой е това? — запита лейди Бриджъртън, вдигнала очи към Саймън.

— Новият херцог на Хейстингс — отговори Антъни. — Сигурно си го спомняш от дните ми в Итън и Оксфорд.

— Разбира се — учтиво каза майка му.

Макълсфийлд, който съзнателно бе запазил мълчание, бързо се възползва от първата пауза в разговора и изстреля:

— Струва ми се, че виждам баща си.

Антъни развеселено погледна младия граф.

— В такъв случай, вървете при него.

Той с готовност последва предложението.

— Мислех, че презира баща си — объркано каза лейди Бриджъртън.

— Така е — каза дръзко Дафни.

Саймън потисна смеха си. Дафни вдигна вежди, предизвиквайки го да коментира.

— Е, и без това има ужасна репутация — каза виконтесата.

— Явно напоследък има доста такива — измърмори херцогът.

Очите на Дафни се разшириха и този път Саймън бе този, който вдигна вежди в безмълвно предизвикателство.

Тя, разбира се, не отговори, но майка ѝ го изгледа остро и той остана с впечатлението, че се опитва да реши дали новопридобитата му титла компенсира лошата му репутация.

— Не мисля, че съм имал възможността да се запозная с вас, преди да напусна страната, лейди Бриджъртън — учтиво каза Саймън, — но ми е изключително приятно да го сторя сега.

— На мен също — тя махна към Дафни. — Дъщеря ми Дафни.

Саймън пое облечената ѝ в ръкавица ръка и целомъдрено целуна кокалчетата ѝ.

— За мен е чест да се запознаем официално, мис Бриджъртън.

— Официално? — попита лейди Бриджъртън.

Дафни отвори уста, но Саймън се намеси, преди да е успяла да каже каквото и да било.

— Вече споменах на брат ви за *кратката ни среща* по-рано тази вечер.

Лейди Бриджъртън рязко се обърна към Дафни.

— Била си представена на херцога по-рано тази вечер? Защо не ми каза?

Дъщеря ѝ се усмихна със стиснати устни.

— Бяхме доста заети с графа. Преди това с лорд Уестбъро, а преди това с...

— Разбрах какво имаш предвид, Дафни — с мъка произнесе майка ѝ.

Саймън се зачуди дали би било непроситимо грубо, ако се изсмее.

В този миг лейди Бриджъртън насочи целия блясък на зъбите си към него, показвайки му откъде Дафни е наследила тази широка усмивка, и той разбра, че виконтесата е решила, че репутацията му може да бъде пренебрегната.

Странна светлинка се появи в очите ѝ, докато погледът ѝ се местеше от Дафни към Саймън и обратно.

Тя отново се усмихна.

На Саймън му се прииска да избяга.

Антъни леко се наведе и прошепна в ухото му:

— Толкова съжалявам.

Приятелят му процеди през зъби:

— Може да се наложи да те убия.

Леденият поглед на Дафни ясно показваше, че е чула и двамата им и не ги намира за забавни.

Лейди Бриджъртън блажено не забелязваше нищо, вероятно защото главата ѝ вече се пълнеше с планове за великолепна сватба.

Изведнъж очите ѝ се присвиха и се насочиха към нещо зад тях. Изгледаше толкова силно раздразнена, че Саймън, Антъни и Дафни едновременно обърнаха глави, за да видят какво става.

Мисис Федърингтън целенасочено крачеше към тях, а Прудънс и Филипа я следваха. Саймън забеляза, че Пенелъпи не се вижда никъде наоколо.

Отчаяните ситуации изискват отчаяни мерки, реши той.

— Мис Бриджъртън — каза, обръщайки поглед към Дафни. — Бихте ли желали да танцувате?

ГЛАВА 5

„Бяхте ли на бала на лейди Данбъри снощи? Ако не, засрамете се. Изпуснали сте най-забележителното събитие за Сезона. Бе очевидно за всички присъстващи, и особено за настоящия автор, че мис Дафни Бриджъртън е привлякла интереса на новозавърналия се в Англия херцог Хейстингс.

Можете да си представите облекчението на лейди Бриджъртън! Колко ужасно би било Дафни да остане в редиците на неомъжените още един сезон! А лейди Б. има да омъжва още три дъщери... О, какъв ужас!“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 30 април 1813

Нямаше начин Дафни да откаже. Като за начало майка ѝ я изпепеляваше с погледа тип „Аз-съм-ти-майка-не-смей-да-спориш-с-мен“.

Освен това херцогът очевидно не бе разказал на Антъни пълната история на запознанството им в коридора; да направи сцена, отказвайки да танцува с него, би предизвикало ненужни спекулации.

На всичко отгоре Дафни не държеше особено да разговаря със семейство Федърингтън, което щеше да се случи, ако не побързаше към дансинга.

И на последно място, дори желанието ѝ да бе съвсем мъничко, на нея и се танцуваше с херцога.

Разбира се, арогантният грубиян дори не ѝ даде възможност да приеме. Преди тя да успее да каже „С удоволствие“ или просто „Да“ вече я бе повел през залата.

Оркестърът все още настройваше инструментите си и се наложи да почака малко преди да започнат да танцуват.

— Слава Богу, че не отказахте — каза херцогът развълнувано.

— Нима имах такава възможност?

Той ѝ се ухили.

Дафни му се намръщи в отговор.

— Ако си спомняте, не ми бе дадена възможността и да приема.

Той вдигна вежда.

— Това означава ли, че трябва отново да ви помоля?

— Не, разбира се, че не — отвърна Дафни, завъртайки очи. — Би било доста детинско от моя страна, не мислите ли? А и би предизвикало ужасна сцена, което никой от двамата ни не желае.

Той наклони глава и я загледа преценяващо, сякаш оценяваше личността ѝ за миг и стигна до заключението, че е приемлива. На нея това ѝ се стори малко разстройващо.

В този момент оркестърът приключи с настройката и засвири валс.

Саймън простена.

— Младите дами все още ли имат нужда от разрешение, за да танцуват валс?

Дафни усети, че се усмихва на неудобството му.

— Колко дълго сте отсъствали?

— Пет години. Така ли е?

— Да.

— А имам ли го? — Той сякаш изпитваше почти физическа болка от възможността планът му за бягство да пропадне.

— Разбира се.

Той я обгърна с ръце и я завъртя сред множеството елегантни двойки.

— Чудесно!

Направиха пълен кръг в залата, преди Дафни да попита:

— Каква част от срещата ни разказахте на братята ми? Видях ви с тях.

Саймън само се усмихна.

— На какво се смеете? — попита тя подозрително.

— Просто се възхищавах на търпението ви.

— Моля?

Той едва забележимо сви рамене и леко наклони глава надясно.

— Не мислех, че сте особено търпелива, а ето, че минаха три и половина минути преди да ме попитате за разговора с братята ви.

Дафни се опита да потисне изчервяването си. Истината бе, че херцогът бе прекрасен танцьор и тя толкова се наслаждаваше на валса, че дори не бе помислила да води разговор.

— След като питате — каза той, милостиво спестявайки й нуждата да отговори, — казах им само, че съм се натъкнал на вас в салона и предвид външния ви вид, *мигновено съм разбрал*, че сте член на семейство Бриджъртън и съм ви се представил.

— Мислите ли, че ви повярваха?

— Да — каза той меко. — Мисля, че ми повярваха.

— Не че имаме нещо за криене — бързо добави тя.

— Разбира се, че не.

— Ако има отрицателен герой в тази случка, това със сигурност е Найджъл.

— Естествено.

Тя прехапа долната си устна.

— Мислите ли, че още е в салона?

— Със сигурност нямам намерение да проверявам.

Последва моментно мълчание и Дафни каза:

— От доста време не сте присъствали на лондонски бал, нали? Предполагам, че Найджъл и аз не можем да се наречем най-чудесното посрещане.

— Вие бяхте чудесна гледка. Той — не.

Тя леко се усмихна на комплимента.

— Като оставим настрана малкото ни приключение, добре ли прекарвате вечерта?

Отговорът на Саймън бе толкова недвусмислено отрицателен, че той направо се изсмя, преди да го изкаже на глас.

— Наистина ли? — Попита Дафни, любопитно вдигайки вежди. — Това вече е интересно.

— Намирате агонията ми за интересна? Напомнете ми никога да не обръщам към вас, ако се разболея.

— О, моля ви — смърри го тя. — Не може да е било толкова зле.

— О, може.

— Със сигурност не е било толкова зле, колкото моята вечер.

— Наистина изглеждахте доста нещастна в компанията на майка си и Макълсфийлд — съгласи се той.

— Колко любезно от ваша страна да го отбележите — измърмори тя.

— Все пак мисля, че моята вечер бе по-неприятна.

Дафни се засмя, лек, музикален звук, който стопли Саймън.

— Каква тъжна двойка сме само — каза тя. — Вероятно можем да водим разговор и на друга тема, освен неприятната ни вечер.

Саймън не каза нищо.

И тя не каза нищо.

— Е, не мога да измисля нищо — каза той.

Дафни отново се засмя, този път по-весело и Саймън пак се оказа заплепен от усмивката ѝ.

— Предавам се — промълви тя. — Какво превърна вечерта ви в такъв ужас?

— Какво или кои?

— Кои? — повтори тя, извивайки глава, за да го погледне. — Става все по-интересно.

— Сещам се за много определения за тези „кои“, с които имах удоволствието да се запозная, но интересни не е сред тях.

— Е, хайде — смърри го тя. — Не бъдете неучтив. Все пак ви видях да разговаряте с братята ми.

Той галантно кимна и леко стегна ръката си на кръста ѝ, докато описваха грациозна дъга.

— Извинявам се. Семейство Бриджъртън са изключени от обидните ми забележки, разбира се.

— Сигурна съм, че всички сме облекчени.

Саймън се усмихна на сериозно изречената шега.

— Живея, за да правя Бриджъртън щастливи.

— Това е изявление, което може да се обърне срещу вас — укори го тя. — Все пак сериозно, какво ви е потресло толкова? Ако вечерта ви е тръгнала толкова стремително надолу след встъплението с Найджъл, значи наистина сте в окаяно положение.

— Как да го кажа без съвсем да ви обидя? — каза той замислено.

— О, давайте направо — каза тя безгрижно. — Обещавам да не се обидя.

Саймън лукаво се усмихна.

— Изявление, което може да се обърне срещу вас.

Тя леко се изчерви — едва забележимо на слабата светлина на свещите, но Саймън внимателно я наблюдаваше. Тъй като не каза нищо, той добави:

— Много добре, щом искате да знаете, бях представен на всяка свободна неомъжена дама в залата.

Странен сумтящ звук долетя откъм устата ѝ. У него се промъкна съмнението, че тя му се смее.

— Освен това — продължи той: — бях представен на майките на всички.

Тя се изкикоти. Наистина се изкикоти.

— Много лошо — смъмри я той. — Да се смеете на партньора си в танца.

— Съжалявам — каза тя, свила здраво устни, в опит да потисне смеха си.

— Не, не съжалявате.

— Добре — призна. — Не съжалявам. Но само защото аз търпя същото мъчение от две години. Трудно е да изпитвам съчувствие заради една-единствена вечер.

— Защо просто не намерите някой, за когото да се омъжите и да се избавите от това нещастие?

Тя го изгледа остро.

— Това предложение ли е?

Саймън усети как кръвта се отдръпва от лицето му.

— И аз си помислих, че не е — погледна го и нетърпеливо въздъхна. — О, за Бога! Можете отново да си поемете въздух, Ваша Светлост, просто ви дразнех.

На Саймън му се искаше да отвърне с язвителна и иронична забележка, но истината бе, че тя толкова го бе стреснала, че не можеше да промълви и дума.

— В отговор на въпроса ви — продължи тя с глас, само с нотка по-остър, отколкото бе свикнал да чува от нея, — една дама трябва да прецени възможностите си. Има го Найджъл, разбира се, но мисля, че и двамата сме съгласни, че не е подходящ кандидат.

Саймън поклати глава.

— По-рано през тази година другият ми вариант беше лорд Чалмърс.

— Чалмърс? — намръщи се. — Той не е ли...

— Във втората половина на шейсетте? Да. А тъй като бих искала някой ден да имам деца, изглеждаше...

— Някои възрастни мъже също успяват да създадат потомство — посочи Саймън.

— Не бях готова да поема такъв риск — отвърна тя. — А и... — Сви едва рамене и леко отвращение премина по лицето ѝ. — Не бих искала особено да имам деца от *него*.

За свое голямо неудоволствие Саймън осъзна, че си представя Дафни в леглото с Чалмърс. Образът бе ужасен и леко се ядоса. Не знаеше на кого — може би на себе си, задето изобщо си представяше проклетото нещо, но...

— Преди лорд Чалмърс — продължи Дафни, пресичайки, слава богу, посоката на мислите му, — имаше двама други, еднакво отблъскващи.

Саймън замислено я погледна.

— Искате ли да се омъжите?

— Разбира се — изненада се появи на лицето ѝ. — Не иска ли всеки?

— Аз не.

Тя снизходително се усмихна.

— Мислите си, че не искате. Всички мъже мислят, че не искат. Но ще го направите.

— Не — каза той категорично. — Никога няма да се оженя.

Тя се втренчи в него. Нещо в тона му ѝ подсказа, че говори сериозно.

— Ами титлата ви?

Саймън сви рамене.

— Какво за титлата?

— Ако не се ожените и не създадете наследник, тя ще изчезне. Или ще отиде при някой ужасен братовчед.

Той развеселено вдигна вежди.

— И откъде знаете, че братовчедите ми са ужасни?

— Всички братовчеди, които са евентуални наследници, са ужасни. — Тя дяволито изви глава. — Поне според мъжете, които *притежават* титлата.

— И сте си направили този извод, от задълбоченото ви опознаване на мъжете? — подразни я той.

Тя му отправи зашеметяваща усмивка на превъзходство.

— Разбира се.

Саймън замълча за момент и после попита.

— Струва ли си?

Тя изглеждаше изненадана от внезапната смяна на темата.

— Кое дали си струва?

Той пусна ръката ѝ, колкото да помахна към тълпата.

— Това. Това безкрайно шествие от партита. Майка ви да ви гони по петите.

Дафни изненадано се засмя.

— Не мисля, че тя би оценила метафората. — За момент замълча, а в очите ѝ се появи отнесен израз. — Да, предполагам, че си струва. Трябва да си струва.

Рязко се върна към действителността и насочи поглед към лицето му, откровеността в очите ѝ го разтапяше.

— Искам съпруг. Искам семейство. Не е толкова глупаво, като се замисли човек. Аз съм четвъртото от осем деца. Познавам единствено живота в голямо семейство. Не бих имала представа как да живея.

Саймън срещна погледа ѝ с горящи очи. Предупредителна камбанка звънеше в главата му. Желаше я. Желаше я толкова отчаяно, че дрехите му отесняваха, а не би могъл никога, абсолютно никога дори да я докосне. Да го направи би означавало да разбие всичките ѝ мечти, а развратник или не, със сигурност нямаше да може да се понася, ако го стореше.

Той никога нямаше да се ожени, да има дете, а това бе единственото, което тя искаше от живота.

Можеше да се радва на компанията ѝ, не бе сигурен, че може да се откаже от това, но трябваше да я остави недокосната за някой друг.

— Ваша Светлост? — попита тя тихо. Той примигна, а тя се усмихна и каза. — Витаехте в облаците.

Той грациозно сведе глава.

— Просто разсъждавах над думите ви.

— И дадохте ли им одобрението си?

— Честно казано не помня кога за последен път съм разговарял с някой с толкова очевидно здрав разум — и бавно добави: — Хубаво е човек да знае какво иска от живота.

— Вие знаете ли какво искате?

И как да отговори на това. Имаше неща, които знаеше, че не може да каже, но бе толкова лесно да се говори с това момиче. Тя притежаваше нещо, което му носеше покой, макар и тялото му да тръпнеше от желание. Според всички правила, не биваше да водят такъв откровен разговор толкова скоро след запознанството си, но това изглеждаше съвсем естествено.

Накрая просто каза:

— Взех някои решения, когато бях по-млад. Опитам се да живея съобразно тези свои обети.

Тя изглеждаше страшно любопитна, но добрите маниери не ѝ позволиха да продължи да го разпитва.

— Мили Боже! — каза тя с леко пресилена усмивка. — Станахме прекалено сериозни. А аз си мислех, че ще обсъждаме чия вечер е била по-неприятна.

И двамата бяха уловени в капан, осъзна Саймън, капана на обществените порядки и очаквания.

И в този миг го осени идея. Странна, дива и ужасяващо прекрасна идея. Вероятно беше и опасна, тъй като предвиждаше той да прекарва дълго време в компанията ѝ, което със сигурност щеше да го доведе до едно непрекъснато състояние на незадоволено желание, ала Саймън ценеше най-високо самоконтрола си и бе уверен, че ще успее да овладее първичните си пориви.

— Не ви ли се иска кратка почивка? — попита внезапно.

— Почивка? — повтори тя объркано и се заоглежда, докато се въртяха из залата. — От това?

— Не точно. *Това*, все пак ще се наложи да го понасяте. Имах предвид по-скоро да си отдъхнете от майка си.

Дафни се задави от изненада.

— Ще изхвърлите майка ми от светското общество? Това не е ли малко твърде крайно?

— Не говоря за отстраняване на майка ви. По-скоро искам да отстраня вас.

Дафни се препъна и в момента, в който възвърна равновесието си, препъна и него.

— Моля?

— Надявах се да успея да игнорирам лондонското общество като цяло — обясни той. — Но започвам да разбирам, че това може да се

окаже невъзможно.

— Защото внезапно сте открили, че имате слабост към бадемови бисквити и лимонада? — клъвна го тя.

— Не — отвърна той, без да обръща внимание на сарказма в думите ѝ. — Защото открих, че половината от университетските ми приятели са се оженили в мое отсъствие, а съпругите им явно са решени да организират идеалния прием...

— И сте били поканен?

Той мрачно кимна.

Дафни се наклони към него, сякаш щеше да му каже голяма тайна.

— Вие сте херцог — прошепна. — Можете да откажете.

С интерес се загледа как челюстта му се стяга.

— Тези мъже — каза той, — съпрузите им, са ми приятели.

Дафни усети как устните ѝ се извиват в неволна усмивка.

— И не искате да нараните чувствата на съпругите им.

Саймън се намръщи с неудобство при този комплимент.

— Е, виж ти — каза тя дяволито. — Може пък в крайна сметка да се окажете приятен човек.

— Далеч съм от представата за приятен — иронично отвърна той.

— Може би, но сте далеч и от жесток.

Музиката спря и Саймън пое ръката ѝ, за да я отведе към дъното на балната зала. Финалът на танца ги бе заварил доста далеч от семейството на Дафни, затова имаха време да продължат разговора си, докато вървяха бавно към тях.

— Това, което се опитвах да кажа — каза той, — преди така умело да ме отклоните в друга посока, бе, че явно ще се наложи да посетя някои мероприятия в Лондон.

— Едва ли може да се приеме като съдба по-лоша от смъртта.

Той игнорира забележката ѝ.

— Вие също, предполагам, ще трябва да ги посетите.

Тя кимна царствено.

— Може би има начин да избегна вниманието на семейство Федърингтън и подобните им, а на вас да ви бъдат спестени сватовническите усилия на майка ви.

Тя напрегнато го изглежда.

— Продължете.

— Ние — той се наведе напред, а очите му я хипнотизираха, — ще имаме връзка.

Дафни не каза нищо. Абсолютно нищо. Просто го гледаше втренчено, сякаш се опитваше да реши дали е най-големия грубиян на земята, или просто не е наред с главата.

— Не истинска връзка — каза Саймън нетърпеливо. — Мили Боже, що за човек мислите, че съм?

— Е, бях предупредена за репутацията ви — изтъкна тя. — А и вие самият се опитахте да ме уплашите с разпуснатите си нрави по-рано тази вечер.

— Не е вярно.

— Разбира се, че е вярно. — Тя го потупа по ръката. — Но ви прощавам. Сигурна съм, че е било по-силно от вас.

Саймън стреснато я погледна.

— Не мисля, че досега някоя жена се е отнасяла снизходително към мен.

Тя сви рамене.

— Значи вероятно е било крайно време.

— Знаете ли, мислех, че сте неомъжена, защото братята ви са изплашили всичките ви ухажори, но започвам да се чудя дали самата вие не сте го направила.

За негова изненада тя се засмя.

— Не — каза. — Неомъжена съм, защото всички виждат в мое лице само приятелка. Никой не проявява романтичен интерес към мен. — Тя направи физиономия. — Освен Найджъл.

Саймън помисли няколко секунди над думите ѝ и осъзна, че планът му може да ѝ донесе повече полза, отколкото си бе представял в началото.

— Чуйте — каза той, — и слушате внимателно, защото почти стигнахме до семейството ви, а Антъни изглежда така, сякаш ще хукне към нас всеки момент.

И двамата погледнаха бързо надясно. Антъни все още бе впримчен в разговор със семейство Федърингтън. Не изглеждаше никак щастлив.

— Планът ми е следния — продължи Саймън тихо и напрегнато. — Ще се преструваме, че имаме нежни чувства един към друг. Така

няма да ми подмятат постоянно разни дебютантки, защото ще се счита, че вече не съм на пазара.

— Това не е вярно — отвърна Дафни. — Няма да го повярват, докато не застанете пред епископа и изречете клетвите.

Само мисълта за това накара стомаха му да се разбунтува.

— Глупости — каза той. — Може да отнеме известно време, но съм сигурен, че накрая ще успея да убедя обществото, че не съм ничий кандидат за женитба.

— Освен мой — изтъкна тя.

— Освен ваш — съгласи се той, — но ние ще знаем, че това не е вярно.

— Разбира се — измърмори тя. — Честно казано, не мисля, че това ще свърши работа, но ако сте убеден...

— Убеден съм.

— Е, тогава, каква е ползата за мен?

— Като за начало майка ви ще спре да ви влачи от мъж на мъж, ако смята, че сте привлекли интереса ми.

— Колко суетно от ваша страна — каза замислено Дафни.

— Но вярно. — Саймън пренебрегна подигравката ѝ. — На второ място — продължи, — мъжете винаги се интересуват повече от една жена, ако смятат, че други мъже се интересуват от нея.

— Тоест?

— Тоест, съвсем просто, простете *суетата* ми — той я изгледа язвително, за да ѝ покаже, че не е пропуснал сарказма ѝ по-рано, — ако целия свят смята, че имам намерение да ви направя своя херцогиня, всички онези мъже, които гледат на вас само като на добра приятелка, ще започнат да ви *виждат* в нова светлина.

Устните ѝ се разтвориха.

— Искате да кажете, че когато ме изоставите, ще имам цели кохорти обожатели в краката си.

— О, ще ви позволя вие да сложите края — каза той галантно.

Забеляза, че тя не си направи труда да му благодари.

— Все пак мисля, че аз ще имам много по-голяма полза от тази уговорка от вас — каза тя.

Той леко стисна ръката ѝ.

— Значи сте съгласна?

Дафни хвърли поглед към мисис Федърингтън, която изглеждаше като птица в ловен полет, а след това към брат си, на който сякаш му бе заседнало нещо в гърлото. Беше виждала тези изражения стотици пъти — с изключение на лицето на майка си и това на някой злочест потенциален ухажор.

— Да — каза твърдо. — Да, съгласна съм.

— Защо ли се бавят толкова? — Лейди Бриджъртън дръпна най-големия си син за ръкава, без да отделя очи от дъщеря си, която изглежда напълно бе приковала вниманието на херцога на Хейстингс, който бе в Лондон само от седмица и вече се бе превърнал в улова на Сезона.

— Не зная — отговори Антъни, гледайки с благодарност гърбовете на семейство Федърингтън, които се бяха насочили към друга жертва. — Но имам чувството, че са изминали часове.

— Мислиш ли, че той я харесва? — запита Вайълет развълнувано. — Мислиш ли, че нашата Дафни наистина има шанс да стане херцогиня?

Очите на Антъни се изпълниха със смесица от нетърпение и учудване.

— Майко, ти си казала на Дафни, че не бива дори да я виждат с него, а сега мислиш за брак?

— Необмислено изказване — отвърна тя и жизнерадостно махна с ръка. — Той очевидно е много изискан мъж с отличен вкус. А ти откъде знаеш какво съм казала на сестра ти, ако смея да попитам?

— Даф ми каза, разбира се — излъга Антъни.

— Хм. Е, сигурна съм, че Порша Федърингтън няма скоро да забрави тази вечер.

Очите на сина ѝ се разшириха.

— Опитваш се да омъжиш Дафни, за да бъде щастлива като съпруга и майка, или просто искаш да изпревариш мисис Федърингтън по пътя към олтара?

— Първото, разбира се — отвърна Вайълет с въздишка. — И съм обидена, че дори намекваш за нещо друго. — Очите ѝ се отделиха от Дафни и херцога, колкото да открият Порша Федърингтън и дъщерите

й. — Но със сигурност няма да имам нищо против да видя израза на лицето й, когато разбере, че Дафни ще хване улова на Сезона.

— Майко, ти си безнадеждна.

— Със сигурност не съм. Безсрамна, може би, но не и безнадеждна.

Антъни само поклати глава и измърмори нещо.

— Не е учтиво да се мърмори — каза Вайълет най-вече, за да го подразни. После забеляза дъщеря си и херцога. — О, ето ги, идват. Антъни, дръж се добре. Дафни! Ваша Светлост! — Спря докато двойката не достигна до тях. — Вярвам, че сте се насладили на танца.

— И то много — измърмори Саймън. — Дъщеря ви е толкова грациозна, колкото и красива.

Антъни изсумтя.

Саймън не му обърна внимание.

— Надявам се скоро да имаме удоволствието да танцуваме отново.

Вайълет направо засия.

— О, сигурна съм, че на нея много би й харесало — тъй като Дафни не отговори с необходимата бързина, тя подчертано добави. — Нали, Дафни?

— Разбира се — сдържано каза дъщеря й.

— Сигурен съм, че майка ви в никакъв случай не би била толкова небрежна, че да ни разреши втори валс — каза Саймън с цялата любезност на един истински херцог, — но се надявам да ни разреши да се разходим в балната зала.

— Вие току-що се разходихте из балната зала — посочи Антъни.

Саймън отново не му обърна внимание и се обърна към Вайълет:

— Разбира се, ще бъдем пред очите ви през цялото време.

Лавандуловото копринено ветрило в ръката на виконтесата започна да се движи с бясна скорост.

— С удоволствие. Имам предвид, че за нея ще е удоволствие. Нали, Дафни?

Тя отвърна невинно.

— За мен ще е удоволствие.

— А за мен — тросна се брат й, — ще е необходима доза лауданум, тъй като очевидно имам треска. Какво, по дяволите, става?

— Антъни! — възкликна Вайълет и бързо се обърна към херцога.
— Не му обръщайте внимание.

— Никога не го правя — вежливо каза Саймън.

— Дафни — натърти Антъни. — С удоволствие бих бил твой придружител.

— Наистина, Антъни — намеси се Вайълет, — те едва ли имат нужда от придружител, след като ще бъдат в залата.

— *Настоявам.*

— Вие двамата тръгвайте — каза Вайълет на Дафни и Саймън и им махна с ръка. — Брат ти ще се присъедини към вас след минутка.

Антъни се опита веднага да ги последва, но майка му го сграбчи за китката.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изсъска тя.

— Защиатавам сестра си!

— От херцога? Той не може да е чак толкова порочен. Всъщност, ми напомня за теб.

Антъни простена.

— В такъв случай тя със сигурност има нужда от защита.

Вайълет го потупа по ръката.

— Не се дръж толкова покровителствено. Ако се опита да я измъкне към терасата, ти разрешавам да хукнеш да я спасяваш, но докато не се случи това малко вероятно събитие, моля те, позволи на сестра си да изживее този момент на триумф.

Антъни се втренчи мрачно в гърба на Саймън.

— Утре ще го убия.

— Скъпи мой — каза Вайълет и поклати глава, — нямах представа, че си толкова чувствителен. Човек би помислил, че аз, като твоя майка, бих била наясно с подобен факт, особено след като ти си първородният ми син и следователно те познавам най-дълго от всичките си деца, но...

— Това Колин ли е? — прекъсна я Антъни напрегнато.

Вайълет примигна и присви очи.

— Ами, да, той е. Не е ли чудесно, че се върна по-рано? Не можах да повярвам на очите си, когато го видях преди час. Всъщност...

— По-добре да отида при него — бързо каза Антъни. — Изглежда самотен. Довиждане, майко.

Вайълет проследи бягството на сина си от многословната ѝ лекция.

— Глупаво момче — промърмори на себе си. Явно никое от децата ѝ не бе наясно с нейните трикове. Трябваше само да се разбъбри за нещо незначително и успяваше да се отърве от тях за секунди.

Доволно въздъхна и поднови наблюдението над дъщеря си, която вече бе от другата страна на балната зала, а ръката ѝ удобно почиваше на лакътя на херцога. Бяха прекрасна двойка.

Да, помисли си Вайълет със замъглени очи, дъщеря ѝ би била отлична херцогиня.

Погледът ѝ отскочи към Антъни, който се намираше точно там, където тя искаше — на разстояние от нея. Позволи си тайничко да се усмихне. Децата се манипулираха толкова лесно.

Усмивката ѝ се превърна в гримаса, като видя, че Дафни върви към нея под ръка с друг мъж. Очите ѝ моментално обходиха залата, за да намерят херцога.

По дяволите, защо му трябваше да танцува с Пенелъпи Федърингтън?

ГЛАВА 6

„До ушите на настоящия автор достигна, че снощи херцогът на Хейстингс е споменал поне шест пъти, че не възнамерява да се жени. Ако намерението му е било да обезкуражи амбициозните мамички, то преценката му е много грешна. Те просто ще погледнат на тези забележки като на възможно най-голямо предизвикателство.

Може би, би било интересно да се отбележи, че всички тези половин дузина забележки против брака бяха изречени, преди той да е запознае с прекрасната и разумна Дафни — мис Бриджъртън.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 30 април 1813

Още следващия следобед Саймън застана на стъпалата пред дома на Бриджъртън, стиснал в една ръка чукчето на вратата, а в другата — огромен букет много скъпи лалета. Не се бе сетил, че малката му шарада може да изисква внимание и през светлата част на денонощието, но по време на разходката им из балната зала предната вечер Дафни далновидно бе отбелязала, че ако не я посети на следващия ден, никой — най-малко пък майка ѝ — не би повярвал, че той наистина се интересува от нея. Саймън прие, че преценката ѝ е вярна, тъй като тя определено имаше по-добри познания за етикета от неговите. Покорно намери цветя и бавно се насочи от Гросвенър Скуеър към Бриджъртън Хаус. Никога досега не бе ухажвал порядъчна дама и ритуалът му бе чужд.

Икономът отвори почти мигновено и Саймън му подаде картичката си. Слугата — висок и слаб мъж с ястребов нос — я погледна за четвърт от секундата и измърмори:

— Оттук, Ваша Светлост.

Очевидно, каза си Саймън иронично, го очакваха.

Все пак имаше нещо неочаквано и това бе гледката, с която се сблъска при влизането си в салона на семейство Бриджъртън.

Дафни, истинско видение, обгърнато от леденосиня коприна, бе кацнала на ръба на тапицирания в зелено диван на лейди Бриджъртън, а на лицето ѝ грееше една от широките ѝ усмивки.

Това, само по себе си, би било прекрасна гледка, ако не бе заобиколена от поне половин дузина мъже, един, от които, се бе отпуснал на едно коляно, а от устата му се лееше вихър от поезия.

Съдейки по цветния характер на думите, Саймън направо очакваше всеки момент някой розов храст да изскочи от устата на този глупак.

Цялата сцена, реши той, бе крайно неприемлива.

Насочи поглед към Дафни, която бе обърнала великолепната си усмивка към рецитиращия идиот, и зачака да му обърне внимание.

Тя не го стори.

Саймън сведе поглед към свободната си ръка и откри, че я е свил в юмрук. Бавно огледа стаята, като се опитваше да реши върху чие лице да го използва.

Дафни отново се усмихна и отново усмивката ѝ не бе насочена към него.

Поетът идиот. Определено бе за поета идиот. Саймън леко наклони глава, разглеждайки лицето на младежа. Дали юмрукът му щеше да пасне по-добре на дясното му око или на лявото? Или, може би, това бе прекалено брутално. Може би лек удар по брадичката би бил по-подходящ. Поне би го накарал да млъкне.

— Това стихотворение — обяви надутото поетът, — написах снощи във ваша чест.

Саймън простена. В последното произведение бе разпознал доста помпозно изпълнение на Шекспиров сонет, но оригинална творба написана от този палячо нямаше да може да понесе.

— Ваша Светлост!

Саймън вдигна поглед и осъзна, че Дафни най-накрая е забелязала присъствието му в стаята.

Царствено кимна, а хладният израз на лицето му бе в пълна противоположност с ведрите лица на останалите ѝ ухажори.

— Мис Бриджъртън.

— Чудесно е да ви видя — каза тя и на лицето ѝ се появи очарователна усмивка.

Така бе далеч по-добре. Саймън вдигна цветята и се насочи към нея, но забеляза, че на пътя му има трима млади ухажори и изглежда никой нямаше желание да се помръдне. Херцогът прониза първия с най-високомерния си поглед, което накара момчето — той наистина изглеждаше на не повече от двадесет и едва ли можеше да бъде наречен мъж — да се закашля по най-неприятния начин и да се насочи към едно свободно кресло до прозореца.

Тръгна напред, готов да повтори процедурата със следващия дразнител, когато виконтесата внезапно се изпречи на пътя му — комбинация от тъмносиня рокля и усмивка, която можеше да съперничи на тази на Дафни по блясък.

— Ваша Светлост! — каза тя развълнувано. — Какво удоволствие е да ви видя! Присъствието ви е чест.

— Не бих могъл да си представя да бъда на друго място — измърмори Саймън, докато поемаше облечената ѝ в ръкавица ръка, за да я целуне. — Дъщеря ви е изключителна млада дама.

Виконтесата доволно въздъхна.

— Какви прекрасни цветя — каза тя след момент на майчинска гордост. — От Холандия ли са? Сигурно са невероятно скъпи.

— Майко! — каза остро Дафни. Издърпа ръката си от хватката на един особено настоятелен ухажор и се запъти към тях. — Какво би могъл да отговори херцогът на тази реплика?

— Бих могъл да ѝ кажа колко съм платил — каза с пакостлива полуусмивка той.

— Не бихте го направили.

Той се наведе напред и сниши глас, за да го чуе само Дафни.

— Не бяхте ли вие тази, която ми напомни снощи, че съм херцог? — прошепна. — Струва ми се, че казахте, че мога да правя, каквото си поискам.

— Да, но не и това — каза тя и небрежно махна с ръка. — Вие не бихте могли да бъдете толкова тъп.

— Разбира се, че херцогът не може да е тъп! — възкликна майка ѝ, явно ужасена от факта, че дъщеря ѝ се е осмелила да използва тази дума пред херцога. — За какво говориш? Защо да бъде тъп?

— Цветята — каза Саймън. — Цената. Дафни смята, че не трябва да ви я казвам.

— Кажете ми по-късно — прошепна виконтесата само с угълчето на устата си. — Когато никой няма да ни чуе.

Тя се насочи към зеления диван, където седеше Дафни с ухажорите си и разчисти терена за по-малко от три секунди. Саймън оцени високо военната прецизност, с която тя изпълни маневрата.

— Така — каза виконтесата. — Колко удобно! Дафни, защо с херцога не седнете ето там?

— Имаш предвид, където допреди малко седяха лорд Рейлмонт и мистър Крейн? — попита тя невинно.

— Точно — отвърна майка ѝ с възхитителна липса на сарказъм. — А и мистър Крейн спомена, че трябва да се срещне с майка си в дома им в три.

Дафни хвърли поглед към часовника.

— Едва два е, майко.

— Движението — каза Вайълет и сви ноздри — е направо ужасно тези дни. По улиците има твърде много коне.

— Не е редно никой мъж — каза Саймън в духа на водения разговор, — да кара майка си да чака.

— Добре казано, Ваша Светлост — засия виконтесата. — Можете да бъдете уверен, че аз казвам същото на децата си.

— А ако не сте — каза Дафни с усмивка — аз мога да го потвърдя.

Вайълет просто се усмихна.

— Ако има някой, който знае, то това си ти, Дафни. А сега, ако ме извините, трябва да се погрижа за някои неща. О, мистър Крейн! Мистър Крейн! Майка ви никога не би ми простила, ако не ви изпратя навреме — тя се раздвижи, хвана го за ръката и го поведе към вратата, без да му даде възможност дори да се сбогува.

Дафни развеселено се обърна към Саймън.

— Не мога да реша дали е невероятно мила, или изключително груба.

— Може би изключително мила? — попита меко той.

Тя поклати глава.

— Със сигурност не е това.

— Алтернативата, разбира се, е...

— Невероятно груба? — Дафни се ухили и се загледа как майка ѝ протяга ръка към лорд Рейлмонт, посочва към нея, за да може той да ѝ махне за довиждане и го съпровожда навън. След това, като с магия, останалата групичка измърмори нещо за сбогуване и ги последва.

— Забележително ефективна е, нали? — измърмори Дафни.

— Майка ви? Тя е истинско чудо.

— Тя ще се върне, разбира се.

— Жалко. А аз си мислех, че съм ви уловил здраво в ноктите си.

Дафни се засмя.

— Не знам как би могъл някой да ви счита за развратник. Чувството ви за хумор е изключително.

— А пък ние, развратниците, си мислехме, че сме дяволски забавни.

— Шегите на един развратник — заяви Дафни, — в същината си са жестоки.

Коментарът ѝ го изненада. За момент се вгледа в нея, потърси кафявите ѝ очи, без да знае за какво точно се оглежда. Ирисите ѝ бяха обградени от тънък зелен кръг — цвят, ярък и наситен като мъх. Той осъзна, че всъщност никога не я бе виждал на дневна светлина.

— Ваша Светлост? — тихият ѝ глас прекъсна унеса му.

Саймън премигна.

— Моля.

— Изглеждахте, сякаш сте на хиляди мили разстояние — каза тя и сбърчи вежди.

— Бил съм на хиляди мили. — Той се пребори с желанието отново да обърне поглед към очите ѝ. — Съвсем различно е.

Дафни леко се засмя.

— Бил сте, нали? А аз никога не съм стигала по-далеч от Ланкашър. Сигурно ви изглеждам като провинциалистка.

Той подмина забележката ѝ.

— Простете разсеяността ми. Мисля, че говорехме за липсата ми на чувство за хумор.

— Не е така и вие много добре го знаете. — Тя сложи ръце на талията си. — Изрично ви казах, че чувството ви за хумор е много по-добро от това на всеки обикновен развратник.

Една от веждите му се повдигна високомерно.

— А вие не бихте класифицирали братята си като развратници, така ли?

— Те само мислят, че са развратници — поправи го. — Има сериозна разлика.

Саймън изсумтя.

— Ако Антъни не е, то съжалявам жената, която ще срещне някой истински развратник.

— Да си развратник, означава много повече от това да прелъстяваш цели легиони от жени — каза жизнерадостно Дафни. — Ако един мъж не може да прави нещо повече от това да си пъха езика в устата на някоя жена и да целува...

Саймън усети как гърлото му пресъхва, но някак си успя да изплюе:

— Не би трябвало да говорите подобни неща.

Тя сви рамене.

— Не би трябвало дори да ги знаете — изсумтя той.

— Четирима братя — каза тя сякаш това обясняваше всичко. — Е, трима, ако трябва да бъда точна. Грегъри е твърде малък, за да влиза в сметката.

— Някой трябва да им каже да си сдържат езика, когато са край вас.

Този път тя сви само едното си рамо.

— През половината време те дори не ме забелязват.

Това Саймън не можеше да си го представи.

— Като че ли се отклонихме доста от първоначалната тема — каза тя. — Исках просто да кажа, че в основата на шегите на един развратник стои жестокостта. Той има нужда от жертва, защото не би могъл да си представи да се надсмива над себе си. А вие, Ваша Светлост, се показахте доста находчив с тази самоиронична забележка.

— Не зная дали да ви благодаря или да ви удуша.

— Да ме удушите? За Бога, защо? — тя отново се засмя и Саймън почувства богатия, гърлен звук с всяка фибра на тялото си.

Той бавно издиша, но изпускането на въздуха не успокои особено пулса му. Ако Дафни продължеше да се смее, той не отговаряше за последствията.

Тя само продължи да го гледа, а устните ѝ се извиха в една от онези усмивки, които сякаш всеки момент ще преминат в смях.

— Ще ви удуша — изръмжа той. — Заради принципа.

— И какъв е този принцип?

— Основният мъжки принцип — изфуча отново.

Веждите ѝ се вдигнаха в знак на съмнение.

— Противоположно на основния женски принцип?

Саймън се огледа.

— Къде е брат ви? Твърде сте нахална. Някой трябва да ви контролира.

— О, сигурна съм, че ще видите Антъни. Всъщност съм доста изненадана, че още не се е появил. Снощи бях принудена да изслушам едночасова лекция относно многото ви недостатъци и грехове.

— Греховете почти със сигурност са преувеличени.

— А недостатъците?

— Вероятно са верни — призна Саймън смутено.

Тази реплика му спечели още една усмивка от Дафни.

— Е, верни или не — той смята, че сте замислили нещо.

— Аз съм замислил нещо.

Главата ѝ саркастично се изви и тя извъртя очи нагоре.

— Той смята, че сте замислил нещо нечестиво.

— Искане ми се да беше точно така — измърмори Саймън.

— Моля?

— Нищо.

Тя се намръщи.

— Мисля, че трябва да кажем на Антъни за нашия план.

— И каква ще е ползата?

Дафни си спомни едночасовото мъчение от предната вечер и каза само:

— О, мисля, че ще ви оставя сам да разберете.

Саймън вдигна вежди.

— Скъпа ми Дафни...

Устните ѝ леко се разтвориха от изненада.

— Със сигурност няма да ме карате да ви наричам мис Бриджъртън — въздъхна драматично той. — След всичко, през което преминахме.

— Не сме преминали през нищо, абсурдни човече, но предполагам, че все пак можете да ме наричате Дафни.

— Чудесно — кимна снизходително той. — Ти можеш да ме наричаш „Ваша Светлост“.

Тя го удари.

— Много добре — отвърна бързо, а ъгълчетата на устните му трептяха от смях. — Саймън, щом трябва.

— О, трябва — каза Дафни и извъртя очи. — Определено трябва.

Той се наведе към нея, а нещо странно и горещо блестеше в дълбините на светлите му очи.

— Трябва ли? — прошепна. — Много би ми харесало да го чуя.

На Дафни внезапно ѝ се стори, че той говори за нещо много поинтимно от обикновеното произнасяне на името му.

Странна, вълнуваща топлина се спусна по ръцете ѝ и тя несъзнателно отстъпи.

— Тези цветя са много красиви — каза бързо.

Той мързеливо насочи поглед към тях и започна да ги върти в ръка.

— Да, красиви са, нали?

— Много ми харесват.

— Не са за теб.

Дафни се задави.

Саймън се ухили.

— За майка ти са.

Устните ѝ бавно се отвориха от изненада и тя леко издиша, преди да каже:

— О, вие сте умен, много умен човек. Тя със сигурност ще се разтопи в краката ви. Това няма да ви се размине, нали знаете?

Той я погледна дяволито.

— О, наистина ли?

— Наистина. Тя ще бъде по-решена от всякога да ви заведе до олтара. На партитата ще бъдете точно толкова обсаден, колкото и ако не бяхме замислили цялата тази схема.

— Глупости — присмя се той. — Преди щеше да се наложи да изтърпя вниманието на дузини амбициозни мамички. Сега трябва да се справям само с една.

— Решителността ѝ може да ви изненада — измърмори Дафни и извърна поглед към леко отворената врата. — Сигурно наистина ви харесва. Остави ни сами по-дълго, отколкото е прието.

Саймън се замисли и се наведе напред, за да прошепне:

— Възможно ли е да подслушва на вратата?

Дафни поклати глава.

— Не, щяхме да чуем тракането на обувките ѝ в коридора.

Нещо в това твърдение го накара да се усмихне и Дафни откри, че отвърща на усмивката му.

— Наистина трябва да ти благодаря — каза, — преди да се е върнала.

— О? И защо?

— Планът ти постигна невероятен успех. Поне що се отнася до мен. Забеляза ли колко ухажори бяха дошли тази сутрин?

Той скръсти ръце и лалетата се люшнаха надолу.

— Забелязах.

— Гениално е, наистина. Никога преди не съм имала толкова много посетители само в един следобед. Мама не е на себе си от радост. Дори Хумболт — икономът ни — сияеше, а никога преди не съм го виждала даже да се усмихва. Ооо! Виж, накапа се. — Тя се наведе да оправи цветята и ръката ѝ се плъзна по палтото му. Моментално отскочи назад, стресната от топлината и силата му.

Мили Боже, ако усещаше това през ризата и палтото му, то какво ли би било...

Дафни се изчерви — наситено тъмночервено.

— Бих дал цялото си богатство, за да узная мислите ви — каза Саймън, въпросително вдигнал вежди.

За щастие, Вайълет избра точно този момент, за да влезе в стаята.

— Ужасно съжалявам, че ви изоставих за толкова дълго — каза тя. — Но конят на мистър Крейн изгуби подкова и, разбира се, трябваше да го придружа до конюшните, за да открием коняр, който да реши проблема.

През всички години, откакто се познаваха — а това, помисли Дафни саркастично, бе на практика целият ѝ живот — не бе чувала майка ѝ да е стъпвала в конюшните.

— Вие сте наистина изключителна домакиня — каза Саймън и ѝ подаде цветята. — Ето, това е за вас.

— За мен? — устата на Вайълет зяпна от изненада и от устните ѝ се изплъзна лек звук. — Сигурен ли сте? Защото аз... — Тя погледна

към Дафни, след това към Саймън и отново към дъщеря си. — Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

Вайълет бързо премигна и Дафни забеляза, че в очите на майка ѝ наистина има сълзи и осъзна, че никой не ѝ подаряваше цветя. Поне, откакто баща ѝ бе починал преди десет години. Тя бе майка, и то каква, но Дафни бе забравила, че освен това е и жена.

— Не зная какво да кажа — избърбори Вайълет.

— Опитай с „благодаря“ — прошепна дъщерята в ухото ѝ, а усмивката придаде топлота на гласа ѝ.

— О, Даф, направо си ужасна. — Вайълет я тупна по ръката и изглеждаше по-млада, отколкото Дафни я бе виждала някога. — Но ви благодаря, Ваша Светлост. Цветята са красиви, но по-важното е, че жестът бе много мил. Винаги ще ценя този момент.

Саймън сякаш се канеше да каже нещо, но накрая само се усмихна и наклони глава.

Дафни погледна майка си, видя искрена радост в сините ѝ очи и осъзна с лек срам, че нито едно от децата ѝ никога не бе проявило такова внимание, като мъжа, застанал до нея.

Херцогът на Хейстингс. Точно в този момент и на това място реши, че би била глупачка, ако не се влюби в него. Разбира се, би било добре и той да отвърща на това чувство.

— Майко — каза Дафни, — искаш ли да донеса ваза?

— Моля? — Вайълет все още блажено се наслаждаваше на уханието на цветята и не обърна внимание на думите на дъщеря си. — О, да, разбира се. Помоли Хумболт за гравирания кристал от баба ми.

Дафни отпрати благодарна усмивка към Саймън и се отпрати към вратата, но преди да направи и две крачки, на входа се появи високата, заплашителна фигура на най-големия ѝ брат.

— Дафни — изръмжа Антъни. — Точно с теб искам да разговарям.

Тя реши, че най-добрата тактика, е просто да не обръща внимание на свадливото му настроение.

— Само един момент, Антъни — каза сладко. — Майка ме помоли да ѝ донеса ваза. Хейстингс ѝ донесе цветя.

— Той е тук? — Брат ѝ погледна зад нея към двойката в стаята. — Какво правиш тук, Хейстингс?

— Посещавам сестра ти.

Антъни бутна Дафни и влезе в стаята с вид на ходещ буреносен облак.

— Не съм ти давал разрешение да ухажваш сестра ми — изрева той.

— Аз му дадох — каза Вайълет. Тя тикна цветята в лицето на сина си и ги завъртя така, че максимално количество пращец да полепне по лицето му. — Не са ли прекрасни?

Той кихна и ги бутна настрана.

— Майко, опитвам се да водя разговор с херцога.

Вайълет погледна към Саймън.

— Искате ли да проведете този разговор със сина ми?

— Не особено.

— Добре тогава. Антъни, замълчи.

Дафни сложи ръка на устата си, но от нея се изплъзна кикот, така или иначе.

— Ти! — Антъни размаха пръст към нея. — Замълчи!

— Може би трябва да донеса онази ваза — каза тя замислено.

— И да ме оставиш на нежната милост на брат си — каза меко Саймън. — Не мисля.

Дафни вдигна вежда.

— Имаш предвид, че не си достатъчно мъж, за да се справиш с него?

— Нищо подобно. Просто той би трябвало да е твой проблем, а не мой и...

— Какво, по дяволите става тук? — изръмжа Антъни.

— Антъни! — възкликна Вайълет. — Няма да търпя подобен невъзпитан език в салона.

Дафни се ухили самодоволно.

Саймън само наклони глава, оглеждайки Антъни любопитно.

Той се намръщи и на двама им, преди да насочи внимание към майка си.

— На него не може да му се има доверие. Имаш ли представа какво става тук? — запита.

— Разбира се — отвърна Вайълет. — Херцогът посети сестра ти.

— И донесе цветя на майка ти — добави Саймън услужливо.

Антъни с копнеж се загледа в носа на приятеля си. А той остана с натрапчивото впечатление, че си представя как го разбива.

Антъни обърна лице към майка си.

— Разбираш ли докъде се простира репутацията му?

— Поправилите се развратници стават възможно най-добри съпрузи — каза Вайълет.

— Това са глупости и ти го знаеш.

— А и той не е истински развратник — добави Дафни.

Погледът, който Антъни хвърли на сестра си, бе толкова комично неприязнен, че Саймън почти щеше да се изсмее. Успя да се сдържи най-вече, защото бе доста сигурен, че всяка проява на хумор би накарала юмука на Антъни да изгуби битката с разума му, а неговото лице щеше да се окаже първата жертва на този конфликт.

— Ти не знаеш — каза Антъни с нисък глас, който почти трепереше от ярост. — Не знаеш какво е правил.

— Нищо повече от това, което ти си правил, сигурна съм — лукаво каза Вайълет.

— Именно! — изфуча той. — Мили Боже, знам точно какво става в ума му сега, и то няма нищо общо с поезия и рози.

Саймън си представя как полага Дафни върху легло от розови цветчета.

— Е, може би рози — измърмори.

— Ще го убия — обяви Антъни.

— Това са лалета, между другото — каза Вайълет официално. — От Холандия. Антъни, наистина трябва да държиш емоциите си под контрол. Това е крайно непристойно.

— Той не е достоен дори да ближе обувките на Дафни.

Главата на Саймън се изпълни с по-еротични образи — този път как ближе пръстите на краката ѝ. Реши да не коментира.

А и вече бе решил, че няма да разрешава на мислите си да се отклоняват в такава посока. Тя бе сестра на Антъни, за Бога. Не можеше да я прелъсти.

— Отказвам да слушам повече обидни думи за Негова Светлост — категорично заяви майка им. — И с това темата се приключва.

— Но...

— Не ми харесва тона ти, Антъни Бриджъртън.

На Саймън му се стори, че чува как Дафни потиска кикота си и се зачуди каква е причината.

— Ако Ваше Майчинство няма нищо против — каза сина й с мъчително спокоен тон, — бих искал да разговарям насаме с Негова Светлост.

— Този път наистина отивам за вазата — обяви Дафни и излетя от стаята.

Вайълет скръсти ръце и се обърна към Антъни.

— Няма да ти позволя да се отнасяш зле с гост в моя дом.

— Дори няма да го докосна — отговори той. — Давам ти дума.

Тъй като не бе имал майка, Саймън намираше всичко това за много интригуващо. Технически погледнато Бриджъртън Хаус принадлежеше на Антъни, а не на майка му и той бе впечатлен как приятелят му се бе сдържал да го изтъкне.

— Всичко е наред, лейди Бриджъртън — намеси се той. — Сигурен съм, че със сина ви имаме много неща, за които да поговорим.

Очите на Антъни се присвиха.

— Много!

— Чудесно — каза Вайълет. — Така или иначе ще направите каквото искате, без значение какво казвам. Но няма да си тръгна. — Тя се отпусна на дивана. — Това е моят салон и тук ми е добре. Ако искате да си разменят глупави реплики, което може и да минава за разговор между представителите на мъжкия род, то може да го проведете някъде другаде.

Саймън премигна учудено. Очевидно у майката на Дафни се криеше повече, отколкото се виждаше на пръв поглед.

Антъни посочи с глава към вратата и Саймън го последва в коридора.

— Кабинетът ми е насам — каза той.

— Имаш кабинет тук?

— Аз съм глава на семейството.

— Разбира се — съгласи се Саймън, — но живееш другаде.

Антъни спря и го изгледа преценяващо.

— Не може да е убягнало от вниманието ти, че като глава на семейство Бриджъртън имам сериозни отговорности.

Саймън спокойно го погледна в очите.

— Имаш предвид Дафни?

— Именно.

— Доколкото си спомням по-рано през седмицата ми каза, че искаш да ни запознаеш.

— Това бе, преди да реша, че може да се заинтересуваш от нея!

Херцогът не каза нищо, докато влизаше в кабинета, и запази мълчание, докато Антъни не затвори вратата.

— Защо — попита меко, — си смятал, че няма да се интересувам от сестра ти?

— Освен факта, че ми се закле, че никога няма да се ожениш? — провлече Антъни.

Беше прав. Саймън мразеше факта, че е напълно прав.

— Освен това — отсече.

Антъни премигна няколко пъти и след това каза:

— Никой не е заинтересуван от Дафни. Поне никой, за когото бихме й позволили да се омъжи.

Саймън скръсти ръце и се облегна на стената.

— Не я цениш особено високо, на...

Преди да довърши въпроса, Антъни го бе хванал за гърлото.

— Не смей да обиждаш сестра ми.

Саймън бе научил доста за самоотбраната по време на пътуванията си и му отне само две секунди, за да размени позициите им.

— Не обиждах сестра ти — каза той с гневен глас. — Обиждах теб.

От гърлото на Антъни започнаха да излизат странни бълбукащи звуци и Саймън го пусна.

— Случи се така — каза той, потривайки ръце, — че Дафни ми обясни защо не привлича никакви подходящи ухажори.

— О? — възкликна иронично приятеля му.

— Аз лично смятам, че е заради маймуноподобните маниери на теб и братята ти, но тя казва, че е, защото цял Лондон вижда в нейно лице приятелка, а не романтичен образ.

Антъни замълча за момент, преди да каже:

— Разбирам. — След още една пауза добави замислено. — Вероятно е права.

Саймън не каза нищо, просто наблюдаваше приятеля си, докато той проумее всичко. Накрая той каза:

— Все още не ми харесва, че се навърташ около нея.

— Мили Боже, ако те слуша човек, ще излезе, че съм абсолютен пес.

Антъни скръсти ръце.

— Не забравяй, че се движихме в една и съща глутница, след като завършихме Оксфорд. Зная точно какво си правил.

— О, в името на Бога, Бриджъртън, бяхме на двадесет! Всички мъже са идиоти на тази възраст. А и знаеш много добре, ч-ч...

Саймън усети как езикът му се заплита и се престори, че кашля, за да прикрие заекването си. По дяволите! Това му се случваше толкова рядко напоследък, но когато се случваше, винаги бе, когато е разстроен или ядосан. Ако изгубеше контрол над емоциите си, губеше контрол над речта си. Всичко опираше до това.

А за съжаление подобни епизоди само го разстройваха или ядосаха него самия, което от своя страна усилваше заекването. Това бе възможно най-ужасният порочен кръг.

Антъни го погледна въпросително.

— Добре ли си?

Саймън кимна.

— Просто малко прах ми влезе в гърлото — излъга.

— Да поръчам ли чай?

Той отново кимна. Не му се пиеше особено чай, но изглеждаше подходящо за някой, който наистина има прах в гърлото.

Антъни дръпна звънеца, след това се обърна към Саймън и попита:

— Та какво казваше?

Саймън преглътна с надеждата, че това ще му помогне да възвърне контрол над гнева си.

— Просто исках да подчертая, че ти по-добре от всеки друг знаеш, че поне половината от репутацията ми е незаслужена.

— Да, обаче съм присъствал и знам как си заслужил другата половина. Нямам нищо против да контактуваш от време на време с Дафни, но не желая да я ухажваш.

Херцогът се втренчи в приятеля си — или поне в мъжа, когото считаше за приятел — с недоверие.

— Наистина ли мислиш, че ще прельстя сестра ти?

— Не знам какво да мисля. Ти не възнамеряваш да се жениш. Зная, че Дафни го иска. — Бриджъртън сви рамене. — Честно казано, това ми е достатъчно, за да ви държа в двата противоположни края на дансинга.

Саймън продължително издиша. Макар отношението на Антъни да бе адски дразнещо, вероятно бе разбираемо, дори похвално. Все пак той просто защитаваше интересите на сестра си. Още повече, че трудно можеше да си представи да носи отговорност за друг, освен за себе си, но предполагаше, че ако имаше сестра, щеше да е точно толкова придирчив, относно това кой я ухажва.

Точно в този момент на вратата се почука.

Вместо камериерка с поднос за чай, в стаята се вмъкна Дафни.

— Майка каза, че двамата сте в ужасно настроение и трябва да ви оставя намира, но реших, че трябва да се уверя, че не сте се избили.

— Не — каза Антъни с мрачна усмивка. — Само леко душене.

За чест на Дафни, тя дори не мигна.

— Кой кого души?

— Аз го душих — отговори брат й. — След това той ми върна услугата.

— Разбирам — каза тя бавно. — Съжалявам, че съм изпуснала забавлението.

Саймън не можа да скрие усмивката си при тази забележка.

— Даф — започна той.

Антъни се извъртя като вихър.

— Наричаш я Даф? — Главата му отново се обърна към Дафни.
— Ти ли му даде разрешение да използва кръщелното ти име?

— Разбира се.

— Но...

— Мисля — прекъсна ги Саймън, — че трябва да си признаем.

Тя мрачно кимна.

— Мисля, че си прав. Ако си спомняш, казах ти го.

— Колко възпитано от твоя страна да го споменеш — измърмори Саймън.

Тя дръзко се усмихна.

— Не можах да устоя. При наличието на четирима братя, човек трябва да сграбчва всяка възможност, за да каже „Казах ти“.

Той местеше поглед от братя към сестрата и обратно.

— Не зная кой от двама ви да съжалявам повече.

— Какво, по дяволите става тук? — попита Антъни и добави. —
Що се отнася до забележката ти, съжалявай мен. Аз съм много по-мил
като брат, отколкото тя като сестра.

— Не е вярно!

Саймън не обърна внимание на спора и фокусира вниманието си
върху Антъни.

— Искаше да знаеш какво, по дяволите става? Положението е
следното...

ГЛАВА 7

„Мъжете са овце. Отиде ли някъде един от тях, скоро и другите ще го последват.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 30 април 1813

Дафни реши, че като цяло Антъни приема доста добре нещата. Той повиши глас само седем пъти, докато Саймън — често прекъсван от нея, свърши с обясненията си относно малкия им план. Това беше с около седем пъти по-малко, отколкото тя бе очаквала.

След като дълго го бе умолявала да млъкне, за да могат двамата със Саймън да му обяснят, Антъни рязко кимна, кръстоса ръце и си затвори устата, докато те не свършиха. Навъсеното му изражение бе толкова красноречиво, че можеше да накара тапетите да се свлекат в ужас от стените, но, верен на думата си, остана мълчалив.

Поне, докато Саймън не приключи с едно:

— Това е.

Последва мълчание. Абсолютна тишина. Цели десет секунди тишина, макар че Дафни можеше да се закълне, че чува как се въртят очите ѝ в орбитите, докато прескачат от единия към другия и обратно.

Накрая Антъни каза:

— Вие луди ли сте?

— Предполагах, че ще реагира така — измърмори Дафни.

— Вие двамата да не сте абсолютно, необратимо, ужасно побъркани?

— Ще замълчиш ли! — изсъска сестра му. — Майка ще те чуе.

— Майка ще получи сърдечен удар, ако знаеше какво сте намислили — отвърна Антъни, но вече с по-мек тон.

— Но майка няма да научи, нали? — изстреля Дафни в отговор.

— Не, няма — отговори брат ѝ и вдигна брадичка. — Защото малкият ви план приключва в този момент.

Дафни кръстоса ръце.

— Не можеш да ме спреш.

Антъни изви глава към Саймън.

— Мога да го убия.

— Не ставай глупав.

— Дуели са били предизвиквани и за по-малко.

— От идиоти!

— Що се отнася до него съм напълно съгласен.

— Ако мога да се намеса — каза Саймън тихо.

— Той е най-добрият ти приятел! — протестира Дафни.

— Не — каза Антъни и тази единствена сричка сякаш трептеше от едва стаено насилие. — Вече не е.

Дафни се обърна към херцога с въздишка.

— Няма ли да кажеш нещо?

Устните му се извиха в развеселена полуусмивка.

— Опитвам се от доста време.

Антъни се обърна към Саймън.

— Искам да напуснеш къщата.

— Преди да имам възможност да се защитя?

— Къщата е и моя — разгорещи се Дафни. — А аз искам той да остане.

Антъни погледна сърдито сестра си, а гневът струеше от всеки сантиметър от тялото му.

— Много добре — каза той. — Ще ти дам две минути да изложиш тезата си. Не повече.

Дафни колебливо погледна Саймън, чудейки се дали не би искал да използва тези две минути. Той само сви рамене и каза:

— Давай. Той е твой брат.

Тя си пое дълбоко дъх, за да ѝ даде сили, сложи ръце на хълбоците си, без дори да го осъзнава, и каза:

— На първо място, трябва да изтъкна, че аз печеля много повече от този съюз, отколкото Негова Светлост. Той казва, че иска да ме използва, за да държи другите жени...

— И майките им — прекъсна я Саймън.

— ... и майките им на разстояние. Макар че... честно казано — Дафни хвърли поглед към него, докато го казваше, — смятам, че греши. Жените няма да спрат да го преследват, само защото има някакви отношения с друга млада дама — особено, ако тази млада дама съм аз.

— И какво пък ти има на теб? — попита брат й.

Тя отвори уста да обясни, но видя как двамата си разменят странни погледи.

— Какво става тук?

— Нищо — каза Антъни с малко смутен вид.

— Обясних на брат ти твоята теория защо нямаш много обожатели — нежно каза Саймън.

— Разбирам — Дафни прехапа устни в опит да реши дали това трябва да я дразни. — Хм. Е, трябваше и сам да го е разбрал.

Саймън странно изсумтя и звукът много заприлича на смях.

Тя остро изгледа и двамата.

— Искрено се надявам, че двете ми минути не включват всички тези прекъсвания.

Саймън сви рамене.

— Той отмерва времето.

Антъни сграбчи ръба на бюрото и Дафни предположи, че е, за да не се хвърли към врата на херцога.

— А той — каза заплашително, — ще напусне къщата през прозореца, ако не млъкне.

— Знаете ли, винаги съм подозирала, че мъжете са идиоти — с усилие каза Дафни, — но не бях напълно сигурна... до днес.

Саймън се ухили.

— Като изключим прекъсванията — отсече Антъни, отново вперил гневен поглед в приятеля си, макар да говореше на Дафни, — имаш минута и половина.

— Добре — тросна се тя. — Тогава ще сведа този разговор до един-единствен факт. Днес имах шестима посетители. Шест! Можеш ли да си спомниш кога за последно съм имала шестима посетители?

Брат й я погледна безизразно.

— Аз не мога — продължи Дафни, вече набрала инерция. — Защото никога не се е случвало. Шестима мъже изкачиха стъпалата ни, почукаха на вратата и дадоха картичките си на Хумболт. Шестима

мъже ми донесоха цветя, разговаряха с мен, а един дори ми рецитира поезия.

Саймън подсвирна.

— И знаеш ли защо? — попита с опасно висок глас. — Знаеш ли?

Антъни, в прилив на закъсняло прозрение, си замълча.

— Само защото той — тя насочи показалец към Саймън — беше достатъчно мил да се престори на заинтересуван от мен на бала на лейди Данбъри снощи.

Саймън, който до момента стоеше спокойно облегат на ръба на бюрото, внезапно се изправи.

— Е — каза бързо. — Аз не бих се изразил точно по този начин.

Тя се извърна към него, а погледът ѝ бе забележително твърд.

— А как би се изразил?

Той не успя да каже нищо повече от:

— Аз...

Когато тя добави:

— Защото мога да те уверя, че тези мъже никога досега не биха сметнали за уместно да ме посетят.

— Ако са толкова късогледни — тихо каза Саймън, — защо те интересува тяхното внимание?

Тя замълча и леко се отдръпна назад. У херцога се зароди неприятното подозрение, че може да е казал нещо много, много погрешно, но не беше съвсем сигурен, докато не я видя да примигва бързо.

О, по дяволите! Тя изтри едното си око. Закашля се докато го правеше, преструвайки се, че закрива устата си, за да се прикрие, но той се почувства като най-големия негодник.

— Виж какво направи сега — сопна се Антъни и успокоително сложи длан върху ръката на сестра си, като през цялото време се мръщеше на Саймън. — Не му обръщай внимание, Дафни. Той е задник.

— Може би — подсмръкна тя, — но е интелигентен задник.

Челюстта на Антъни увисна.

Тя го изгледа сприхаво.

— Е, ако не си искал да го повтарям, не трябваше да го казваш.

Брат ѝ уморено въздъхна.

— Наистина ли тук имаше шест мъже следобед?

Тя кимна.

— Седем с Хейстингс.

— И — попита той внимателно — имаше ли сред тях някой, който би те заинтересувал за евентуален брак?

Саймън осъзна, че пръстите му образуват малки дупчици в бедрото му и се насили да премести ръката си на бюрото.

Дафни отново кимна.

— Всички са мъже, с които съм била приятелка. Просто, досега не са гледали на мен като на романтично предизвикателство, докато Хейстингс не ми обърна внимание. Ако имам възможност, бих могла, да се привържа към някой от тях.

— Но... — Саймън бързо затвори уста.

— Но какво? — попита тя и го изгледа с любопитство.

За малко да каже, че щом тези мъже забелязват качествата на Дафни, само защото един херцог е проявил интерес към нея, значи са идиоти, и следователно дори не трябва да обмисля евентуална женитба с някой от тях. Все пак, като се имаше предвид, че той бе този, който първоначално изтъкна, че неговото внимание ще ѝ доведе повече ухажори, би било малко самоунищожително да го споменава.

— Нищо — каза накрая и махна с ръка тип „не ми обръщайте внимание“. — Нищо важно.

Дафни задържа поглед върху него за няколко секунди, сякаш очакваше той да си промени мнението, след което се обърна към брат си.

— Значи признаваш мъдростта на нашия план?

— „Мъдрост“ би било малко пресилено — отвърна той така, сякаш го заболя да си признае. — Но виждам защо смяташ, че би имало полза.

— Антъни, трябва да си намеря съпруг. Като оставим настрана факта, че майка ме тормози до смърт, аз искам съпруг. Искам да се омъжа и да имам собствено семейство. Искам го повече, отколкото можеш да си представиш. А досега никой приемлив кандидат не ми е предложил.

Саймън не можеше да си представи как Антъни би могъл да устои на топлата молба в тъмните ѝ очи. И разбира се, брат ѝ се облегна на бюрото и въздъхна измъчено:

— Много добре — каза той и затвори очи сякаш не можеше да повярва на собствените си думи. — Щом трябва, ще се съглася с това.

Дафни скочи и го прегърна.

— О, Антъни, знаех си, че си най-добрият брат на света — целуна го тя по бузата. — Просто от време на време си леко заблуден.

Той вдигна поглед нагоре, преди да го насочи към Саймън.

— Виждаш ли с какво се налага да се примирявам? — попита с поклащане на главата. Гласът звучеше с онзи специфичен тон, с който се обръща само един хванат в капан мъж към друг.

Саймън се засмя вътрешно, докато се чудеше дали от зъл прелъстител отново се е превърнал в добър приятел.

— Но — каза Антъни високо, принуждавайки Дафни да се отдръпне — ще поставя някои условия.

Тя не каза нищо, само премигна, докато чакаше брат си да продължи.

— Първо, това не трябва да излиза от тази стая.

— Съгласна съм — каза тя бързо.

Антъни многозначително изгледа Саймън.

— Разбира се — отвърна той.

— Майка ще бъде съсипана, ако разбере истината.

— Всъщност — измърмори херцогът — мисля, че по-скоро би аплодирала изобретателността ми, но тъй като ти я познаваш по-отдавна, ще се доверя на преценката ти.

Антъни го изгледа ледено.

— Второ, при никакви обстоятелства двамата няма да оставате насаме. Никога.

— Е, това би трябвало да е лесно — каза Дафни. — И без това нямаше да ни е позволено да сме насаме и ако наистина се ухажвахме.

Саймън си спомни кратката им среща в коридора на лейди Данбъри и реши, че е жалко, че вече няма да може да прекарва никакво време само с нея. Но знаеше кога се изправя пред непробиваема стена, още като я видеше, особено, когато тя носи името Антъни Бриджъртън. Затова само кимна и измърмори нещо в знак на съгласие.

— Трето...

— И трето ли има? — попита Дафни.

— Ще има и тридесето, ако мога да го измисля — изръмжа Антъни.

— Много добре — отстъпи тя. — Щом трябва.

За миг Саймън помисли, че Антъни може и да я удуши.

— На какво се смееш? — попита той.

Едва в този момент Саймън осъзна, че се е изсмял.

— Нищо — отвърна бързо.

— Добре — изсумтя Антъни. — Защото третото условие е следното: ако някога, дори веднъж, те хвана да се държиш по начин, който я компрометира... ако само те видя да целуваш проклетата й ръка без придружител, ще ти откъсна главата.

Дафни примигна.

— Не мислиш ли, че това е малко прекалено?

Антъни извърна суровия си поглед към нея.

— Не.

— О!

— Хейстингс?

Саймън нямаше друг избор, освен да кимне.

— Добре — мрачно каза брат й. — След като приключихме с това, ти... — рязко обърна глава към Саймън, — можеш да си вървиш.

— Антъни! — възкликна Дафни.

— Предполагам, това означава, че поканата за вечеря днес се отменя? — попита Саймън.

— Да.

— Не! — Тя дръпна брат си за ръката. — Хейстингс е поканен за вечеря? Защо не си ми казал?

— Беше преди дни — измърмори той. — Години.

— Беше в понеделник — каза Саймън.

— Е, в такъв случай трябва да се присъедините към нас — твърдо каза Дафни. — Майка ще бъде толкова доволна. А ти — тя смушка брат си в ребрата — престани да мислиш как да го отровиш.

Преди Антъни да отговори, Саймън отмина думите й със смях.

— Не се тревожи за мен Дафни. Забравяш, че сме учили заедно почти десет години. Никога не е разбирал от химия.

— Ще го убия — каза си Антъни. — Преди края на седмицата ще го убия.

— Не, няма — безгрижно каза Дафни. — До утре ще сте забравили всичко това и ще пушите пури в Уайтс.

— Не мисля — зловещо каза Антъни.

— Разбира се, че ще стане. Не си ли съгласен, Саймън?

Той се бе загледал в лицето на най-добрия си приятел и осъзна, че вижда нещо ново. Имаше нещо в очите му. Нещо сериозно.

Преди шест години, когато бе напуснал Англия, той и Антъни бяха момчета. О, мислеха си, че са мъже. Залагаха, развратничеха и се перчеха из обществото, опиянени от собствената си важност, но сега бяха различни.

Сега наистина бяха мъже.

Саймън бе усетил промяната в себе си по време на пътуванията си. Трансформацията бе бавна, наслагваше се във времето с всяко следващо предизвикателство, което се изправяше срещу него. Сега осъзна, че се бе върнал в Англия, все още представяйки си Антъни като двадесет и две годишното момче, с което се бе сбогувал.

Бе направил лоша услуга на приятеля си, като не бе разбрал, че и той бе пораснал. Бриджъртън имаше отговорности, каквито той не бе и сънувал. Трябваше да направлява братята и да защитава сестрите си. Може и да имаше херцогство, но Антъни имаше семейство.

Разликата беше огромна и Саймън откри, че не може да вини приятеля си за прекалено покровителственото му поведение, граничещо с магарешки инат.

— Мисля — най-накрая каза той, в отговор на въпроса на Дафни, — че брат ти и аз сме много по-различни от това, което бяхме, когато лудувахме преди шест години. И че това едва ли е толкова лошо.

* * *

Няколко часа по-късно в домакинството на семейство Бриджъртън цареше хаос.

Дафни бе облякла вечерна рокля от тъмнозелено кадифе, за която някой ѝ бе споменал, че преобразява обикновените ѝ кафяви очи. Тя се разхождаше безцелно из голямата зала, като се опитваше да успокои развихрилите се нерви на майка си.

— Не мога да повярвам — каза Вайълет с ръка, притисната към гърдите. — Как може Антъни да забрави да ми каже, че е поканил херцога на вечеря. Нямах никакво време да се подготвя. Никакво.

Дафни хвърли поглед към менюто в ръката си, което започваше със супа от костенурки и продължаваше с още три вида ястия, докато завърши с агнешко със сос бешамел. Освен това имаше и четири варианта за десерт, разбира се. След като го прочете, тя каза, опитвайки се да не влага сарказъм:

— Не мисля, че херцогът ще има причина да се оплаква.

— Моля се да няма — отвърна Вайълет. — Но ако знаех, че ще идва, щях да се уверя, че има и говеждо. Човек не може да кани гости, без да им предложи говеждо.

— Той знае, че това е неофициална вечеря.

Майка ѝ я погледна саркастично.

— Няма такова нещо като неофициална вечеря, щом присъства херцог.

Дафни замислено се загледа в нея. Вайълет кършеше ръце и скърцаше със зъби.

— Майко — каза Дафни, — не мисля, че херцогът е човек, който би очаквал коренно да променим плановете си за семейна вечеря, заради него.

— Той може и да не го очаква — отвърна тя, — но аз — да. Дафни, в обществото има определени правила. Честно казано, не разбирам как може да си толкова спокойна и незаинтересована.

— Не съм незаинтересована!

— Е, със сигурност не изглеждаш нервна. — Вайълет я погледна подозрително. — Как може да не си нервна? За бога, Дафни, този мъж смята да се ожени за теб.

Тя се спря точно преди да простене.

— Никога не е казал подобно нещо, майко.

— Не е нужно. Защо иначе танцува с теб снощи? Единствената друга, на която обърна подобно внимание, бе Пенелъпи Федърингтън, а и двете знаем, че е било от съжаление.

— Аз харесвам Пенелъпи — каза Дафни.

— И аз я харесвам — отговори Вайълет. — И копнея за деня, в който майка ѝ ще осъзнае, че момиче с нейния тен не може да се облича в сатен с цвят на праскова, но не в това е въпросът.

— А в какво тогава е въпросът?

— Не зная! — почти проплака майка ѝ.

Дафни поклати глава.

— Ще намеря Елоиз.

— Да, направи го — разсеяно каза Вайълет. — И се увери, че Грегъри е чист. Никога не се мие зад ушите. А Хаясинт, Мили Боже, какво ще правим с нея? Хейстингс няма да очаква на масата да има десетгодишно дете.

— Напротив — търпеливо отговори Дафни. — Антъни му е казал, че ще вечеряме семейно.

— Повечето семейства не позволяват на по-малките деца да вечерят с тях — изтъкна виконтесата.

— Това си е техен проблем. — Дафни най-накрая се поддаде на нетърпението и шумно въздъхна. — Майко, разговарях с херцога. Той разбира, че това не е официална вечеря. Изрично ми каза, че очаква с нетърпение малко разнообразие. Той самият няма семейство, затова никога не е преживявал нищо, което дори да се доближава до семейната вечеря на Бриджъртън.

— Бог да ни е на помощ — лицето на Вайълет съвсем побеля.

— Майко — бързо каза Дафни, — зная какво си мислиш и те уверявам, че няма нужда да се тревожиш, че Грегъри отново ще сложи картофено пюре на стола на Франческа. Сигурна съм, че е надраснал подобно детинско поведение.

— Направи го миналата седмица!

— Е, в такъв случай съм сигурна, че си е научил урока — задъхано каза Дафни, без да губи и секунда.

Виконтесата хвърли на дъщеря си поглед, изпълнен с крайно недоверие.

— Добре, тогава — каза тя, а деловитостта на тона ѝ бе понамаляла. — В такъв случай, ще го заплаша със смърт, ако направи нещо, с което да те разстрои.

— Смъртта няма да го уплаши — замисли се Вайълет. — Но може би мога да го заплаша, че ще продам коня му.

— Никога няма да ти повярва.

— Права си, няма. Прекалено съм мекушава — намръщи се тя. — Но може да ми повярва, ако му кажа, че ще му забраня да излиза на ежедневната си езда.

— Това може и да свърши работа — съгласи се Дафни.

— Добре. Ще отида да го сплаша. — Вайълет направи две стъпки и се обърна. — Да имаш деца е такова предизвикателство.

Дафни просто се усмихна. Знаеше, че майка ѝ обожава това предизвикателство.

Вайълет леко се прокашля, давайки знак, че пристъпва към по-сериозната част от разговора.

— Наистина се надявам тази вечеря да мине добре, Дафни. Мисля, че Хейстингс може да бъде прекрасен избор за теб.

— „Може“? — подразни я дъщеря ѝ. — Мислех, че херцозите са добър избор, дори ако имат две глави, които се разделят, когато говорят. — Тя се засмя. — Или две усти!

Майка ѝ леко се усмихна.

— Дори и да не ти се вярва Дафни, целта ми не е просто да те видя омъжена за някой. Може да те представям на безброй мъже, но това е само защото искам да имаш възможно най-много ухажори, от които да си избереш съпруг — в усмивката ѝ пролича копнеж. — Най-съкровената ми мечта е да те видя щастлива, както аз бях с баща ти.

Преди дъщеря ѝ да успее да отговори, тя изчезна по коридора и остави Дафни замислена.

Може би този план с Хейстингс не бе чак толкова добра идея. Вайълет щеше да бъде съкрушена, когато прекратяха измислената си връзка. Саймън бе казал, че тя е тази, която трябва да сложи край, но вече започваше да се чуди дали няма да е по-добре той да го направи. Щеше да бъде унижително за нея да бъде отхвърлена от херцога, но поне нямаше да се наложи да търпи пороя от учудени „Защо?“ на майка си.

Тя щеше да реши, че е полудяла, за да го изпусне, а Дафни да се чуди дали не е права.

Саймън не бе подготвен за вечерята със семейство Бриджъртън. Това бе шумно и хаотично начинание, изпълнено със смях и, слава богу, само един инцидент с полетял грах.

Вероятно въпросният грах бе изстрелян от мястото, където седеше Хаясинт, но най-малката Бриджъртън имаше такова ангелско невинно изражение, че бе трудно да повярваш, че точно тя е замерила брат си.

За щастие Вайълет не бе забелязала летящия грах, макар той да описва идеална дъга точно над главата ѝ.

Дафни, която седеше точно срещу него, със сигурност видя, защото със завидна скорост прикри устните си със салфетката. Набръчканите крайчета на очите ѝ категорично издаваха, че се смее тайно зад парчето лен.

Саймън бе доста мълчалив, докато се хранеха. В интерес на истината, бе много по-лесно да слуша семейство Бриджъртън, отколкото да се опитва да води разговор с тях, особено с тези неприязнени погледи, които Антъни не спираше да му хвърля.

Мястото на Саймън бе на противоположния край на масата. Достатъчно далеч от двамата най-големи Бриджъртън — което, уверен бе, виконтесата не бе избрала случайно — така че бе относително лесно да не им обръща внимание. Вместо това реши да се наслади на начина, по който Дафни общуваше със семейството си. От време на време някой от тях му задаваше въпрос, на който той отговаряше, само за да се завърне след това към тихите си наблюдения.

Накрая Хаясинт, която седеше отдясно на най-голямата си сестра, го погледна право в очите ѝ каза:

— Не говорите много, нали?

Вайълет се задави с виното си.

— Херцогът — каза Дафни на Хаясинт, — се държи много поучливо от нас. Ние постоянно се намесваме в разговора и се прекъсваме един друг, сякаш се страхуваме, че никой няма да ни чуе.

— Аз не се страхувам, че няма да ме чуят — каза Грегъри.

— От това и аз не се страхувам — коментира сухо майка им. — Яж си граха, Грегъри.

— Но Хаясинт...

— Лейди Бриджъртън — каза Саймън високо, — мога ли да ви обезпокоя с молба за още малко от този вкусен грах?

— Разбира се — тя погледна лукаво малкия си син. — Виждаш ли, Грегъри, херцогът обича грах. Той послушно си изяде своя.

Саймън се усмихна вътрешно, докато си сипваше още една порция, благодарен, че лейди Бриджъртън не е решила да направи вечерята официална. Щеше да му е трудно да спре Грегъри да обвини Хаясинт, че хвърля грах, ако трябваше да вика слуга, който да му сервира.

Саймън съсредоточи вниманието си върху граха, тъй като нямаше друг избор, освен да го изяде. Все пак погледна скришом към

Дафни, която се усмихваше тайничко. Смехът, който проблясваше в очите ѝ, бе заразителен и той усети, че и ъгълчетата на неговата уста се извиват.

— Антъни, защо се мръщиш? — попита едно от момичетата Бриджъртън — май бе Франческа, но на Саймън му бе трудно да прецени. Двете средни по възраст момичета много си приличаха, чак до сините очи, които бяха същите като на майка им.

— Не се мръщя — тросна се Антъни, но след като Саймън бе причината за начумереното му изражение през по-голямата част от вечерта, приятелят му реши, че вероятно лъже.

— Мръщиш се — каза Франческа или Елоиз.

Антъни отговори с най-снизходителния си тон:

— Ако си мислиш, че ще кажа „Не, не се мръщя“, много си сбъркала.

Дафни отново се засмя зад прикритието на салфетката си.

Саймън реши, че животът му не е бил толкова забавен от години.

— Знаете ли — внезапно обяви Вайълет. — Мисля, че това вероятно е една от най-приятните вечери от година насам. Дори когато — тя хвърли всезнаещ поглед към Хаясинт, — най-малкото ми дете хвърля грах през масата.

Херцогът вдигна поглед точно когато Хаясинт извика.

— Откъде разбра?

Майка ѝ поклати глава и завъртя очи.

— Скъпи мои деца — каза тя, — кога ще разберете, че аз знам всичко?

Саймън реши, че изпитва силно уважение към Вайълет Бриджъртън.

Въпреки това тя успя напълно да го обърка с един въпрос, придружен с усмивка.

— Кажете ни, Ваша Светлост, зает ли сте утре?

Въпреки русата коса и сините очи, тя толкова приличаше на Дафни, докато задаваше въпроса, че той за момент се обърка. Това вероятно бе единствената причина да заекне:

— Н-не. Не мисля.

— Тогава трябва да се присъедините към нас за излета ни в Гринуич.

— Гринуич? — повтори той.

— Да, от няколко седмици планираме семеен излет. Мислехме да се разходим с лодка, а след това, може би, да си направим пикник на брега на Темза. — Виконтесата му се усмихна уверено. — Ще дойдете, нали?

— Майко — намеси се Дафни, — сигурна съм, че херцогът има много ангажименти.

Вайълет хвърли на дъщеря си толкова леден поглед, че Саймън бе изумен, че и двамата не се превърнаха в ледени статуи.

— Глупости — отвърна тя. — Той самият току-що каза, че не е зает. — Тя отново се обърна към него. — Ще посетим и Кралската обсерватория, затова няма нужда да се тревожите, че ще е просто глупава разходка. Не е отворена за посетители, разбира се, но покойният ми съпруг им беше голям покровител, затова ще влезем без проблем.

Саймън погледна Дафни. Тя само сви рамене и се извини с поглед.

Той отново се извърна към Вайълет.

— С удоволствие.

Тя засия и го потупа по ръката. Саймън имаше неприятното чувство, че съдбата му току-що бе предопределена.

ГЛАВА 8

„До ушите на настоящия автор достигна фактът, че цялото семейство Бриджъртън, заедно с един херцог в добавка, се е отправило на пътуване до Гринуич в събота.

Другото, което се дочу, бе, че гореспоменатият херцог и определен член на семейство Бриджъртън са се върнали в Лондон целите мокри.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 3 май 1813

— Ако още веднъж ми се извиниш — каза Саймън и облегна глава назад, като я подпря на ръцете си, — може да се наложи да те убия.

Дафни ги погледна раздразнено от мястото си на палубата на малката яхта, която майка ѝ бе наела за цялото семейство — и херцога, разбира се — за пътуването до Гринуич.

— Прости ми — каза тя, — ако съм достатъчно любезна да се извинявам за доста явните манипулации на майка си. Мислех, че целта на малката ни преструвка бе да те защитим от любезното внимание на майки, търсеци брак за дъщерите си.

Той отмина коментара ѝ и се намести по-удобно на стола си.

— Би било проблем, само ако не ми доставяше удоволствие.

Брадичката на Дафни леко се дръпна назад от изненада.

— О — каза, — това е мило.

Херцогът се засмя.

— Твърде много обичам пътуванията по вода, пък било и само до Гринуич, а и след като съм прекарал толкова време по море, би ми се искало да посетя Кралската обсерватория и да видя Гринуичкия меридиан. — Той обърна глава към нея. — Разбираш ли от корабоплаване и географски координати?

Тя поклати глава.

— Боя се, че много малко. Трябва да призная, че дори не съм сигурна какво представлява този Гринуички меридиан тук.

— Това е точката, според която се изчислява географската дължина. Моряците и навигаторите са измервали географската дължина според отправната си точка, но през последния век кралските астрономи решиха да направят Гринуич начална точка.

Дафни вдигна вежди.

— Това изглежда доста самовлюбено от наша страна, не мислиш ли? Да поставим себе си за център на света?

— Всъщност е доста удобно да има универсална отправна точка, когато човек се опитва да пътува на далечни разстояния.

Тя не изглеждаше съвсем убедена.

— И всички просто са се съгласили това да е Гринуич? Трудно ми е да повярвам, че французите не са настоявали за Париж, а папата със сигурност би предпочел Рим...

— Е, не е било точно споразумение — съгласи се той със смях. — Няма официална спогодба, ако това имаш предвид. Но Кралската обсерватория публикува отличен комплект карти и диаграми всяка година, нарича се Морски алманах. Един моряк трябва да е луд, за да се опитва да плава из океана без един екземпляр на борда. И тъй като Морският алманах измерва географската дължина с Гринуич като нула... е, и всички останали са го приели.

— Явно знаеш доста по въпроса.

Той сви рамене.

— Ако човек прекара достатъчно време на кораб, се научава.

— Е, боя се, че това не е сред нещата, които човек научава в училището на Бриджъртън. — Тя наведе глава встрани сякаш съжаляваше за това. — Повечето от уроците ми бяха ограничени до знанията на гувернантката ми.

— Жалко — измърмори той и след това попита. — Повечето?

— Ако нещо ме заинтригуваше, обикновено успявах да намеря няколко книги по темата в библиотеката ни.

— В такъв случай бих се обзаложил, че интересите ти не са били в областта на абстрактната математика.

Дафни се засмя.

— Имаш предвид като твоите? Боя се, че не. Майка ми винаги казваше, че е цяло чудо, дето мога да боравя с цифрите достатъчно добре, та да си сложа две обувки на краката.

Саймън подсвирна.

— Зная, зная — каза тя, все още усмихната. — Хора като теб, които се справят прекрасно с аритметиката, не могат да разберат как ние, обикновените смъртни, можем да гледаме страница с цифри и да не разберем отговора, или поне как да стигнем до него, на секундата. Колин е същият.

Той се усмихна, защото тя бе абсолютно права.

— Добре тогава, кои бяха любимите ти предмети?

— Хм. История и литература. Което беше добре, защото списъкът ни с книги на тези теми е безкраен.

Той отпи от лимоната си.

— Никога не съм харесвал особено историята.

— Наистина ли? И защо?

Саймън се замисли над това за момент и се зачуди дали липсата на ентузиазъм не се дължеше на неприязънта му към херцогството и цялата традиция, която то носеше със себе си. Баща му така страстно почиташе титлата...

Разбира се, каза само:

— Наистина не зная. Предполагам, че просто не я харесвам.

И двамата замълчаха приятелски, а нежният речен вятър милваше косите им. Дафни се усмихна и каза:

— Е, няма отново да се извинявам, тъй като прекалено много държа на живота си, за да го застрашавам ненужно, но все пак се радвам, че не си нещастен, след като майка ми те принуди да ни придружиш.

Погледът, който ѝ хвърли, бе леко саркастичен.

— Ако не исках да дойда с вас, нищо, което майка ти би казала, не би осигурило присъствието ми.

Тя изсумтя.

— И това идва от устата на мъж, който се преструва, че ухажва мен измежду всички, само защото е прекалено любезен, за да отказва поканите на новите съпруги на приятелите си.

Той се намръщи силно и това помрачи чертите му.

— Какво имаш предвид с това „теб измежду всички“?

— Ами, аз... — Тя учудено премигна. Нямахте идея какво има предвид. — Не зная — каза накрая.

— Тогава, престани да го казваш — изръмжа той и отново се облегна в стола.

Очите на Дафни необяснимо се приковаха към едно мокро петно на релинга, докато се опитваше да се пребори с абсурдната усмивка, която опитваше да се появи на устните ѝ. Саймън бе толкова сладък, когато се цупеше.

— Какво гледаш? — попита той.

Устните ѝ потрепнаха.

— Нищо.

— Тогава на какво се усмихваш?

Това със сигурност нямаше да му разкрие.

— Не се усмихвам.

— Ако е така — измърмори той — значи или ще получиш пристъп или ще кихаш.

— Нищо подобно — каза тя безгрижно. — Просто се наслаждавам на чудесното време.

Саймън бе облегнал главата си на стола, затова само я завъртя настрани, за да може да я погледне.

— А и компанията не е лоша — подразни я.

Дафни целенасочено погледна към Антъни, който се бе облегнал на перилата на противоположната страна на палубата и им се мръщеше.

— Цялата компания? — попита тя.

— Ако имаш предвид войнствения си брат — отвърна той, — намирам страданието му за доста забавно.

Дафни опита да се пребори с една усмивка, но не успя.

— Това не е много мило от твоя страна.

— Никога не съм казвал, че съм мил. А и виж... — Саймън съвсем леко кимна по посока на Антъни. Колкото и да беше невероятно, мръщенето му се беше задълбочило. — Знае, че говорим за него и това го убива.

— Мислех, че сте приятели.

— Приятели сме. Приятелите така се държат един с друг.

— Мъжете са луди.

— Като цяло — съгласи се той.

Тя извъртя очи.

— Мислех, че основното правило на приятелството е човек да не се увлича по сестрата на приятеля си.

— О, но аз не се увличам, само се преструвам на увлечен.

Дафни замислено кимна и погледна към брат си.

— И това все пак го убива, макар да знае как точно стоят нещата.

— Знам — ухили се Саймън. — Не е ли страхотно?

Точно в този момент Вайълет се появи плавно на палубата.

— Деца! О, простете ми, Ваша Светлост — добави, когато го забеляза. — Определено не е редно да ви смесвам с децата си.

Той само се усмихна и подмина извинението ѝ.

— Капитанът ми каза, че почти сме стигнали — обясни лейди Бриджъртън. — Трябва да се приготвим.

Саймън се изправи и протегна ръка, за да помогне на Дафни, която с благодарност я пое и изписка като се изправи.

— Краката ми все още не са привикнали към морето — засмя се и стисна ръката му, за да се закрепи.

— А сме само на реката — измърмори той.

— Чудовище. Предполага се, че не трябва да изтъкваш липсата ми на грация и равновесие.

Докато изричаше това, вятърът развя косите ѝ и обагри страните ѝ в розово. Изглеждаше толкова пленително красива, че Саймън почти забрави да диша.

Сочните ѝ устни бяха застинали някъде между усмивка и смях, а от слънчевата светлина в косите ѝ проблясваха червеникави оттенъци. Тук, сред водата, далеч от претъпканите бални зали, заобиколена от свеж въздух, тя изглеждаше толкова естествена и красива, че само присъствието ѝ предизвикваше у него желание да се ухили като идиот.

Ако не приближаваше момента да акостират и цялото семейство не беше наоколо, щеше да я целуне. Макар да знаеше, че няма право да флиртува с нея, нито пък някога би я взел за съпруга, усети как се навежда към лицето ѝ. Дори не бе осъзнал какво прави, докато внезапно не изгуби равновесие и рязко не се изправи.

За нещастие Антъни бе видял всичко. Той рязко застана между тях и стисна ръката ѝ с доста повече сила, отколкото нежност.

— Като твой най-голям брат — изръмжа той, — мисля, че честта се пада на мен да те съпроводя до брега.

Саймън само се поклони в съгласие с него, тъй като бе прекалено разтърсен и ядосан от моментната си загуба на контрол, за да спори.

Лодката акостира до пристанището и се появи дъсчена пътека. Той наблюдаваше как цялото семейство Бриджъртън слиза и се надигна, за да ги последва към зелените брегове на Темза.

На върха на хълма се изправяше Кралската обсерватория — величествена стара сграда от червени тухли. Кулите ѝ завършваха със сиви куполи и Саймън имаше чувството, че както каза Дафни, се намира в центъра на света. Всичко, осъзна той, се измерва спрямо тази точка.

След като бе прекосил значителна част от земното кълбо, тази мисъл бе доста смиряваща.

— Всички ли са тук? — извика виконтесата. — Замълчете всички, за да се уверя, че сме налице в пълен състав.

Тя започна да брои главите и накрая завърши със себе си с едно триумфално:

— Десет! Добре, всички сме тук.

— Радвайте се, че вече не ни нарежда в линия по възраст.

Саймън погледна наляво и видя как Колин му се усмихва.

— Като метод за поддържане на реда, възрастта вършеше работа, докато съвпаднаше с височината, но откакто Бенедикт надрасна Антъни с един инч, а Грегъри изпревари Франческа... — Той сви рамене. — Майка просто се отказа.

Саймън огледа тълпата и вдигна рамене.

— Просто се опитвам да открия къде би било моето място.

— Някъде около Антъни, предполагам — отвърна Колин.

— Да пази Бог — измърмори херцогът.

Колин го погледна със смесица от веселие и любопитство.

— Антъни! — извика Вайълет. — Къде е Антъни?

Най-големият ѝ син показва местоположението си с доста неучтиво изсумтяване.

— О, ето те, Антъни. Ела да ме придружаваш.

Той с нежелание пусна ръката на Дафни и се приближи до майка си.

— Безсрамна е, нали? — прошепна Колин. — След всичките ѝ машинации, най-малкото, което можете да сторите, е да отидете и да хванете Дафни за ръка.

Саймън се обърна към младежа с повдигнати вежди.

— Ти може да се окажеш лош, колкото майка си.

Той само се засмя.

— Да, но поне не се опитвам да се прикривам.

Дафни избра този момент, за да се приближи.

— Оказах се без придружител.

— Виж ти — отвърна Колин. — Сега, ако ме извините, отивам да намеря Хаясинт. Ако бъда принуден да придружавам Елоиз, може да се наложи да плувам обратно до Лондон. Станала е мошеничка, откакто навърши четиринадесет.

Саймън премигна объркано.

— Ти не се ли върна от континента миналата седмица?

Колин кимна.

— Да, но четиринадесетият рожден ден на Елоиз бе преди година и половина.

Дафни го потупа по лакътя.

— Ако имаш късмет, няма да й кажа, че си го казал.

Брат й само завъртя очи и изчезна сред малката група, крещейки името на Хаясинт.

Дафни постави ръка на сгъвката на лакътя на Саймън и попита:

— Успяхме ли вече да те изплашим?

— Моля?

Тя му се усмихна печално.

— Няма нищо толкова изморително, колкото един семеен излет на Бриджъртън.

— О, това ли? — Той бързо отстъпи вдясно, за да избегне Грегъри, който бягаше след Хаясинт и крещеше нещо за кал и отмъщение. — Това е, ммм, ново изживяване.

— Много любезно казано, Ваша Светлост — каза Дафни с уважение. — Впечатлена съм.

— Да, ами... — отскочи назад, за да направи път на Хаясинт, която пицеше толкова високо, че Саймън бе уверен, че кучетата от тук до Лондон ще започнат да вият. — Все пак нямам братя и сестри.

Дафни замечтано въздъхна.

— Без братя и сестри — каза замислено. — Точно в момента това ми звучи божествено. — Отнесенният поглед се задържа още няколко секунди в очите й, след това тя дойде на себе си и се отърси от бляна.

— И макар да е така, все пак... — Ръката ѝ се протегна точно, когато Грегъри мина край нея и здраво го хвана за подмишницата. — Грегъри Бриджъртън — сгълча го тя, — би трябвало да знаеш, че не бива да бягаш така през тълпата. Може да събориш някого.

— Как го направи? — попита Саймън.

— Кое, да го хвана ли?

— Да.

Тя сви рамене.

— Имам дългогодишна практика.

— Дафни! — изскимтя брат ѝ. Все пак все още бе в плен на ръката ѝ.

Тя го пусна.

— А сега забави темпото.

Той направи две прекалено големи крачки и после премина в подтичване.

— Няма ли мъмрене за Хаясинт? — попита Саймън.

Дафни погледна през рамо.

— Явно майка ми се е заела с нея.

Саймън видя, че Вайълет доста силно размахва пръст срещу момичето и се извърна към Дафни.

— Какво се готвеше да кажеш, преди да се появи Грегъри?

Тя премигна.

— Нямам идея.

— Мисля, че се готвеше да възхваляваш липсата на братя и сестри.

— О, разбира се. — Тя леко се засмя и двамата последваха останалите Бриджъртън нагоре по хълма към обсерваторията. — Всъщност, вярваш или не, щях да кажа, че макар идеята за вечна самота на моменти да е изкусителна, мисля, щеше да ми е доста самотно без семейство.

Саймън не каза нищо.

— Не мога да си представя и аз самата да имам само едно дете — добави тя.

— Понякога — каза той сухо — човек няма голям избор в това отношение.

Бузите на Дафни моментално почервеняха.

— О, толкова съжалявам — заекна тя, а краката ѝ отказаха да продължат и стъпка напред. — Бях забравила. Майка ти...

Саймън спря до нея.

— Не съм я познавал — каза той със свиване на раменете. — Не съм я оплаквал.

Но сините му очи бяха странно празни, сякаш сянка бе легнала върху тях и Дафни знаеше, че думите му не са верни.

В същото време знаеше, че той напълно си вярва.

Тя се зачуди какво може да му се е случило, за да го накара да се самозалъгва толкова много години.

Загледа се в лицето му и главата ѝ леко се изви, докато изучаваше чертите му. Вятърът бе зачервил бузите му и разрошил тъмната му коса. Изглежда му стана неудобно от този оглед, затова накрая изсумтя и каза:

— Изоставаме.

Дафни вдигна поглед към хълма. Семейството ѝ бе доста пред тях.

— Да, разбира се — каза и изправи рамене. — Трябва да тръгваме.

Но докато се изкачваше нагоре, не мислеше за семейството си, обсерваторията или географските дължини. Вместо това се чудеше защо има странното желание да обвие ръце около херцога и да остане така завинаги.

Няколко часа по-късно всички се бяха върнали на зеления бряг на Темза и се наслаждаваха на последните хапки от един елегантен, макар и обикновен обяд, приготвен от готвача на Бриджъртън. Както и предната вечер, Саймън говореше малко и през повечето време наблюдаваше често бурните взаимоотношения в семейството на Дафни.

Хаясинт обаче, очевидно имаше други идеи.

— Добър ден, Ваша Светлост — каза тя и седна до него на одеялото, което един от прислужниците бе разстлал за пикника. — Хареса ли ви обиколката на обсерваторията?

Херцогът не успя съвсем да потисне усмивката си, докато отговаряше.

— Всъщност, да, мис Хаясинт. А на вас?

— О, много. Особено ми хареса лекцията ви относно географската дължина и ширина.

— Е, не знам дали аз бих го нарекъл точно лекция — каза той, защото тази дума го караше да изглежда малко стар и скучен.

В другия край на одеялото Дафни се засмя на неудобството му.

Сестра ѝ само се усмихна, сякаш флиртуваше, и каза:

— Знаете ли, че за Гринуич има и романтична история?

Дафни се разтреса от смях — малка предателка такава.

— Наистина ли? — успя да каже Саймън.

— Да — отговори Хаясинт с толкова изискан тон, че той се зачуди дали в десетгодишното ѝ тяло не е скрита някоя четиридесетгодишна матрона. — Точно тук сър Уолтър Райли е постлал наметалото си на земята, за да не изцапа пантофките си в една локва кралица Елизабет.

— Така ли? — Саймън се изправи и започна да оглежда околностите.

— Ваша Светлост! — по изражението на момичето пролича нетърпението на десетгодишните и тя скочи на крака. — Какво правите?

— Оглеждам терена — отговори той. Тайно хвърли поглед към Дафни. В погледа ѝ се четяха веселие, смях и още нещо, което го караше да се чувства висок поне три метра.

— Но какво търсите? — настоя Хаясинт.

— Локви.

— Локви? — изражението ѝ бавно премина в абсолютно удоволствие, когато разбра какво има предвид. — Локви?

— Точно така. Ако ще трябва да си съсипвам наметалото, за да спася пантофките ви, мис Хаясинт, бих искал да го знам предварително.

— Но вие не носите наметало.

— Мили Боже — отвърна Саймън с такъв глас, че Дафни избухна в смях. — Искате да кажете, че ще трябва да си сваля ризата?

— Не! — изписка момичето. — Няма нужда да сваляте нищо. Няма никакви локви.

— Слава Богу! — издиша той, притиснал ръка към гърдите си за по-голям ефект. Забавляваше се много повече, отколкото бе мислил за

възможно. — Вие, дамите Бриджъртън, имате много високи изисквания, знаете ли?

Хаясинт го загледа със смесица от подозрение и радост. Накрая подозрението взе връх. Ръцете ѝ застанаха на талията, тя присви очи и попита:

— Шегувате ли се с мен?

Той ѝ се усмихна.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че да.

— А аз мисля, че имам късмет, че наоколо няма локви.

Тя се замисли над това за момент.

— Ако решите да се ожените за сестра ми... — каза.

Дафни се задави с една бисквита.

— ... имате одобрението ми.

На Саймън не му достигаше въздух.

— Но ако не го направите — продължи тя със срамежлива усмивка, — бих ви била много задължена, ако ме изчакате да порасна.

За късмет на Саймън, който имаше ограничен опит с млади момичета и нямаше идея как да отговори, Грегъри притича и дръпна косата на Хаясинт. Тя моментално хукна след него, решително присвила очи, с намерението да си го върне.

— Никога не съм мислела, че ще го кажа — каза Дафни, а в гласа ѝ звънтеше смях, — но мисля, че току-що беше спасен от по-малкия ми брат.

— На колко години е сестра ти? — попита Саймън.

— На десет, защо?

Той поклати глава в почуда.

— Защото за момент можех да се закълна, че е на четиридесет.

Дафни се усмихна.

— Понякога толкова прилича на майка ми, че ме плаши.

Точно в този момент жената, за която говореха, се изправи и започна да привиква децата си обратно към яхтата.

— Хайде! — извика Вайълет. — Става късно!

Саймън погледна джобния си часовник.

— Три часът е.

Дафни сви рамене и се изправи.

— За нея това е късно. Според майка една дама винаги трябва да си е у дома преди пет часа.

— Защо?

Тя се наведе да вземе одеялото.

— Нямам идея. За да се приготви за вечерта, предполагам. Това е едно от правилата, с които съм израснала и съм научила, че не е добре да го подлагам на съмнение. — Изправи се, притиснала синьото одеяло до гърдите си и се усмихна. — Ще вървим ли?

Херцогът протегна ръка.

— Определено.

Направиха няколко крачки към яхтата и Дафни каза:

— Много беше добър с Хаясинт. Сигурно си прекарвал доста време с деца.

— Не, никакво — каза той кратко.

— О — каза тя, а лицето ѝ озадачено се смръщи. — Знаех, че нямаш братя и сестри, но предполагам, че си срещал много деца по време на пътуванията си.

— Не.

Дафни замълча за момент, чудейки се дали да продължи разговора. Гласът на Саймън бе станал твърд и мрачен, както и лицето му...

Не приличаше на мъжа, който дразнеше Хаясинт преди десет минути.

По някаква причина — дали защото следобедът бе толкова приятен, или защото времето бе хубаво — тя слънчево се усмихна и каза:

— Е, с опит или без, очевидно ти се удава. Нали знаеш, някои възрастни просто знаят как да разговарят с деца.

Той не отвърна нищо.

Тя го потупа по ръката.

— Някой ден ще станеш прекрасен баща на някое щастливо дете.

Главата му рязко се обърна към нея, а погледът в очите му почти вледени сърцето ѝ.

— Мисля, че ти казах, че нямам намерение да се женя — отсече той. — Никога.

— Но сигурно...

— Затова не е никак вероятно да имам деца.

— Аз... разбирам. — Дафни преглътна и опита да се усмихне треперливо, но имаше чувството, че се получи само леко извиване на устните. И макар да знаеше, че ухажването им бе просто игра, бе леко разочарована.

Те стигнаха края на дока, където се размотаваха повечето членове на семейство Бриджъртън. Някои от тях вече се бяха качили на борда, а Грегъри танцуваше по дъската.

— Грегъри! — извика Вайълет остро. — Веднага престани!

Той застина, но не се премести.

— Или се качвай на яхтата, или се върни на дока.

Саймън измъкна ръката си от тази на Дафни и измърмори:

— Тази дъска изглежда мокра. — След това тръгна напред.

— Чу майка! — извика Хаясинт.

— О, Хаясинт — въздъхна Дафни. — Не можеш ли просто да стоиш настрана?

Грегъри изплези език.

Дафни простена и забеляза, че Саймън все така върви към дъската. Избърза към него и прошепна:

— Саймън, сигурна съм, че той ще бъде добре.

— Не и ако се хлъзне и се оплете във въжетата — посочи с брадичка към разбърканата купчина въжета, които висяха от яхтата.

Херцогът спокойно стигна до края на дъската, сякаш нищо на света не го тревожеше.

— Ще се размърдаш ли? — извика и стъпи на тясното парче дърво. — За да мога да мина.

Грегъри премигна.

— Не трябва ли да придружавате Дафни?

Саймън простена и тръгна напред, но точно тогава Антъни, който вече се бе качил на малката яхта, се появи на горния край на дъската.

— Грегъри! — извика той остро. — Веднага се качвай на яхтата!

От мястото си на дока Дафни гледаше с ужас как Грегъри се завърта с изненада и губи равновесие на хлъзгавото дърво. Антъни скочи напред, опитвайки се неистово да хване ръцете му, но Грегъри вече се бе плъзнал по дупе и той хвана само въздух.

Антъни се опита да запази равновесие, а Грегъри се хлъзна надолу по дъската и удари Саймън точно по пищялите.

— Саймън! — извика Дафни и се затича напред.

Той се катурна в тъмните води на Темза, точно когато Грегъри проплака едно искрено:

— Съжалявам — и тръгна обратно нагоре по дъската по дупе, малко като рак, без изобщо да гледа къде отива.

Което вероятно обясняваше защо нямаше и идея, че брат му, който почти бе успял да си върне равновесието, бе само на няколко фута зад него.

Сблъсъкът между двамата бе придружен от глухо тупване на Грегъри и изръмжаване от страна на Антъни. И преди някой да разбере какво става Антъни пляскаше във водата точно до Саймън.

Дафни притисна ръка към устата си, а очите ѝ бяха станали големи като чаени чинийки.

Майка ѝ силно я дръпна за ръката.

— Препоръчвам ти да сдържаш смеха си.

Дафни прехапа устни, опитвайки да се подчини, но ѝ бе трудно.

— Но ти се смееш — изтъкна тя.

— Не е вярно — излъга Вайълет. Целият ѝ врат потрепваше от усилието да задържи смеха. — А и аз съм майка. Не биха се осмелили да ми направят нещо.

Бриджъртън и Хейстингс излязоха наперено от реката вир-вода, гледайки се кръвнишки.

Грегъри пропълзя по останалата част от дъската и изчезна зад ръба.

— Може би трябва да се намесиш — предложи Вайълет.

— Аз? — изписка Дафни.

— Изглеждат така, сякаш ще се сбият.

— Но защо? Вината беше изцяло на Грегъри.

— Разбира се — нетърпеливо каза виконтесата, — но те са мъже, и двамата са бесни и засрамени, а определено не могат да си го изкарат на едно дванадесетгодишно момче.

И наистина в този момент Антъни мърмореше:

— Можех да се погрижа за него.

А Саймън ръмжеше:

— Ако не беше го изненадал...

Вайълет завъртя очи и каза на дъщеря си:

— Скоро ще научиш, че всички мъже изпитват непреодолима нужда да обвиняват някой друг, когато изглеждат като глупаци.

Дафни забърза напред с ясното намерение да опита да вразуми двамата мъже, но само един поглед към лицата им ѝ бе достатъчен, за да разбере, че не може да направи абсолютно нищо, за да им вдъхне интелигентността и разума, с които би подходила жена, изпаднала в същата ситуация. Затова само залепи ярка усмивка на устните си, хвана ръката на Саймън и каза:

— Ще ме придружиш ли до горе?

Двамата мъже си размениха кръвнишки погледи.

Дафни го дръпна рязко.

— Това не е краят, Хейстингс — изсъска Антъни.

— Съвсем не — процеди Саймън в отговор.

Дафни осъзна, че и двамата само си търсят извинение, за да се сбият. Тя го дръпна още по-силно, готова дори да измъкне рамото на Саймън от ставата, ако трябва.

След един последен, гневен поглед той неохотно се примири и я последва на яхтата.

Пътуването обратно бе невероятно дълго.

По-късно същата вечер, докато се приготвяше за лягане, Дафни откри, че е странно неспокойна. Бе сигурна, че ще ѝ бъде невъзможно да заспи, затова облече халат и се запъти към долния етаж, в търсене на топло мляко и компания. При толкова много братя и сестри, помисли си иронично, със сигурност щеше да има някой буден.

На път за кухнята дочу шум в кабинета на Антъни и надникна вътре. Най-големият ѝ брат бе приведен над бюрото, а пръстите му бяха осеяни с петна от мастило от писмата, на които отговаряше. Беше необичайно да го намери тук толкова късно. Той бе предпочел да запази кабинета си в Бриджъртън Хаус дори след като се премести в ергенското си жилище, но обикновено приключваше с работата в рамките на деня.

— Нямаш ли секретар, който да върши това? — попита Дафни с усмивка.

Антъни вдигна поглед.

— Проклетият идиот се ожени и се премести в Бристъл — измърмори.

— Аха. — Тя влезе и се разположи на един стол срещу бюрото. — Това обяснява присъствието ти тук в ранните утринни часове.

Брат ѝ хвърли поглед към часовника.

— Полунощ едва ли е утринно време, а и ми отне цял следобед да отмия остатъците от Темза от косата си.

Дафни опита да не се усмихва.

— Но си права — продължи той с въздишка и остави перодръжката. — Късно е, а тук няма нищо, което да не може да почака до сутринта. — Облегна се и изпъна врат. — А ти защо си още на крак?

— Не можах да заспя — обясни тя и сви рамене. — Слязох долу за малко горещо мляко и те чух да проклинаш.

Антъни изсумтя.

— Заради проклетото перо. Кълна се... — и смутено се усмихна. — Предполагам, че „кълна се...“ е достатъчно, нали?

Дафни отвърна на усмивката му. Братята ѝ никога не си бяха мерили приказките край нея.

— Значи скоро ще тръгваш?

Той кимна.

— Макар че топлото мляко, което спомена, звучи доста примамливо. Защо не звъннеш да го донесат?

Тя се изправи.

— Имам по-добра идея. Защо сами не си вземем? Не сме пълни идиоти. Би трябвало да успеем да стоплим малко мляко. Освен това слугите сигурно вече са си легнали.

Антъни я последва към вратата.

— Много добре, но ти ще свършиш всичко. Нямам никаква представа как се вари мляко.

— Не мисля, че трябва да завира — намръщи се Дафни. Зави към кухнята и отвори вратата. Помещението бе тъмно, като се изключи лунната светлина, която блестеше през прозорците. — Намери лампа, докато аз потърся млякото — каза тя на Антъни. На лицето ѝ се появи малко самодоволна усмивка. — Можеш да намериш лампа, нали?

— О, мисля, че ще се справя — отговори той добродушно.

Дафни се усмихна на себе си, докато се луташе в тъмното, за да вземе малък чайник от лавицата над главата си. Отношенията ѝ с Антъни вървяха гладко и бяха изпълнени с шеги, беше ѝ приятно да го види да се завръща към нормалното си държание. През изминалата седмица настроението му бе ужасно, а повечето от изблиците на раздразнителния му характер бяха насочени срещу нея.

И срещу Саймън, разбира се, но херцогът рядко присъстваше, за да посрещне изблиците на Антъни.

Зад нея се появи светлина и тя се обърна, само за да види триумфалната усмивка на брат си.

— Намери ли млякото? — попита той. — Или трябва да се отправя навън, в рисковано търсене на крава?

Тя се засмя и вдигна една бутилка.

— Намерих го.

Отправи се към кухненската печка — съоръжение с доста модерен вид, което готвачът бе купил по-рано през годината.

— Знаеш ли как се работи с това? — попита тя.

— Нямам идея. А ти?

Дафни поклати глава.

— Никаква. — Тя се протегна и внимателно докосна повърхността на печката. — Не е гореща.

— Дори малко?

Тя поклати глава.

— Всъщност е доста студена.

Братът и сестрата замълчаха за няколко секунди.

— Знаеш ли — каза накрая Антъни, — студеното мляко може да бъде много ободряващо.

— Точно си мислех същото.

Той се ухили и намери две чаши.

— Ето, наливай.

Дафни го стори и след малко и двамата бяха седнали и отпиваха от прясното мляко. Антъни бързо изпразни чашата си и си наля отново.

— Искаш ли още? — попита, докато триеше белите мустаци, които млякото му бе оставило.

— Не, изпила съм едва половината — отговори тя след още една глътка. Облиза устните си и се размърда на стола. Сега, когато бе сама

с Антъни, той изглежда се бе върнал към обичайното добро настроение, моментът изглежда бе подходящ да... Е, истината бе, че...

О, по дяволите, помисли си тя, просто го попитай.

— Антъни? — каза тя със съвсем лека отсянка на колебание. — Може ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се.

— За херцога.

Чашата на брат ѝ силно тупна по масата.

— Какво за него?

— Зная, че не го харесваш... — започна тя, а думите ѝ заглъхнаха.

— Не че не го харесвам — каза Антъни с уморена въздишка. — Той е един от най-близките ми приятели.

Веждите на Дафни се повдигнаха.

— Човек трудно би стигнал до това заключение, ако съди по поведението ти напоследък.

— Просто му нямам доверие, когато е около жени. И особено около теб.

— Антъни, сигурно знаеш, че това е едно от най-глупавите неща, които някога си казвал. Херцогът може и да е бил женкар — предполагам, че може все още да е — откъде да знам — но никога не би ме прелъстил, най-малкото, защото съм ти сестра.

Той не изглеждаше никак убеден.

— Дори и да нямаше някакъв мъжки кодекс на честта относно подобни неща — настоя Дафни, като едва се удържа да не извърти очи, — той знае, че ти би го убил, ако ме докосне. Човекът не е глупав.

Антъни се въздържа от коментар и вместо това каза:

— Какво искаше да ме питаш?

— Всъщност — бавно каза тя — се чудех дали знаеш защо херцогът е толкова твърд противник на брака.

Брат ѝ изплю млякото си през масата.

— За Бога, Дафни! Мисля, че се разбрахме, че това е само преструвка! Защо дори мислиш за брак с него?

— Не мисля — настоя тя, като знаеше, че може би лъже, но нямаше никакво желание да анализира достатъчно обстойно чувствата си, за да се увери. — Просто съм любопитна — измърмори отбранително.

— Не си губи времето в опити да го накараш да се ожени за теб — изръмжа Антъни. — Защото веднага ще ти кажа, че няма да го направи. Никога. Разбираш ли ме, Дафни? Няма да се ожени за теб.

— Трябва да съм малоумна, за да не те разбера — промърмори тя.

— Добре. Значи това е краят на разговора.

— Не, не е! — отвърна тя. — Още не си отговорил на въпроса ми.

Антъни я погледна с каменно изражение.

— Относно това, защо няма да се жени — напомни му.

— Защо те интересува толкова? — попита той изморено.

Дафни се боеше, че истината опасно се доближава до обвиненията на брат ѝ, но каза просто:

— Любопитна съм, а и смятам, че имам право да знам, тъй като, ако скоро не си намеря подходящ ухажор, ще се превърна в абсолютен парий, когато херцогът ме изостави.

— Доколкото знам се предполагаше, че ти ще го изоставиш — подозрително каза той.

Сестра му изсумтя.

— И кой ще повярва на това?

Антъни не скочи веднага в нейна защита, което ѝ се стори малко дразнещо, но каза:

— Не зная защо Хейстингс не иска да се ожени. Зная само, че е на това мнение, откакто го познавам.

Дафни отвори уста, но Антъни я прекъсна, като добави:

— И го е заявявал по такъв начин, че не вярвам това да е просто несериозно заявление на преследван ерген.

— Тоест?

— Тоест, за разлика от повечето мъже, когато той казва, че никога няма да се ожени, наистина го мисли.

— Разбирам.

Антъни изпусна една продължителна уморена въздишка и Дафни забеляза тънки бръчици на безпокойство край очите му, които преди не бе виждала.

— Избери някой от тълпата си с обожатели — каза той. — И забрави Хейстингс. Той е добър човек, но не е за теб.

Тя се вкопчи за първата част от изречението.

— Но ти мислиш, че е добър...

— Не е за теб — повтори брат й.

Дафни не можеше да си избие от главата мисълта, че може би, просто може би, той греша.

ГЛАВА 9

„Херцогът на Хейстингс отново бе забелязан с мис Бриджъртън — става въпрос за мис Дафни Бриджъртън за тези от вас, на които, както на настоящия автор, им е трудно да различават множеството отрочета на семейство Бриджъртън. От доста време настоящият автор не е виждал друга двойка, толкова посветена един на друг.

Все пак изглежда странно, че като изключим семейния излет на семейството, който бе описан в този вестник преди десет дни, те са забелязвани заедно само на вечерни събития. Настоящият автор знае със сигурност, че макар херцогът да е посетил мис Бриджъртън в дома ѝ преди две седмици, този жест на внимание не е бил повторен, нито пък са били видени да яздят заедно в Хайд Парк поне веднъж!“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 14 май 1813

Две седмици по-късно Дафни се намираше в Хампстед Хийт и стоеше в края на балната зала на лейди Траубридж, далеч от модната тълпа и напълно доволна от мястото си.

Не искаше да бъде в центъра на събитието. Нито да бъде открита от дузините ухажори, които сега се избиваха, за да я поканят на танц. В интерес на истината, не искаше изобщо да бъде в балната зала на лейди Траубридж.

Защото Саймън не бе там.

Това съвсем не означаваше, че е обречена да прекара вечерта свита до стената. Всички предсказания на Саймън за бързо нарастващата ѝ популярност се бяха оказали верни и Дафни — момичето, което всички харесваха, но никой не обичаше — внезапно

бе обявена за несравнимата красавица на Сезона. Хората, които изказваха мнение по въпроса — а след като ставаше въпрос за висшето общество, това означаваше всички — заявяваха, как винаги са знаели, че Дафни е специална и просто са чакали останалите да го забележат. Лейди Джърси разправяше на тези, които бяха склонни да я чуят, че от месеци е предричала успеха на Дафни и единствената мистерия бе защо никой не я бе послушал по-рано.

Което, разбира се, беше пълна глупост. Макар и Дафни никога да не бе била обект на презрението на лейди Джързи, никой от семейство Бриджъртън не можеше да си спомни да е чувал тя да я нарича — както твърдеше сега — „Съкровището на утрешния ден“.

Въпреки че бележникът за танци на Дафни се запълваше само минути след пристигането ѝ на някой бал, а мъжете се биеха за правото да ѝ донесат чаша лимонада, а тя едва не се бе изсмяла на глас първия път, когато това се случи, все пак никоя вечер не бе особено забележителна, освен ако Саймън не бе до нея.

Нямаше значение, че той намираше за необходимо всяка вечер да споменава поне веднъж, че е твърд противник на брака. Макар че, в негова защита, е редно да се отбележи, че обикновено го споменаваше, заради признателността си към Дафни за това, че го спасяваше от тълпите амбициозни мамички. Нито пък това, че понякога ставаше мълчалив и почти груб към някои от членовете на обществото.

Единственото, което изглежда имаше значение, бяха миговете им, прекарани заедно, въпреки че никога не оставаха насаме. Дафни можеше да погледне в бледосините му очи и почти да забрави, че е заобиколена от петстотин зрители, прекомерно заинтересовани от развитието на отношенията им.

Можеше и почти да забрави, че това ухажване бе пълна измама.

Тя отново бе опитала да поговори с Антъни за Саймън. Враждебността му при всяко споменаване на името на херцога в някой разговор, бе очевидна. Когато двамата се срещаха... е, брат ѝ успяваше да демонстрира някаква любезност, но само толкова.

И все пак дори сред целия този гняв, Дафни съзираше слаби искрици от старото им приятелство. Можеше само да се надява, че когато всичко това приключи — и тя се омъжеше за някой скучен, но приемлив граф, който така и нямаше да успее да накара сърцето ѝ да запее — двамата мъже отново щяха да бъдат приятели.

След доста твърдо отправената молба на Антъни, Саймън бе решил да не посещава всяко светско събитие, на което щяха да присъстват Дафни и Вайълет. Според Антъни единствената причина той да се съгласи с този абсурден план, бе, за да може Дафни да си намери съпруг сред всички нови ухажори. За съжаление, по негово мнение, а според Дафни за щастие, никой от тези нетърпеливи млади господа не смееше да я доближи в присъствието на Саймън.

— Голяма полза, няма що — бяха точните думи на Антъни.

Всъщност тези думи бяха придружени от множество проклетия и обиди, но тя не считаше за нужно да им обръща внимание. След инцидента на — или по-скоро в — Темза, брат ѝ прекарваше голяма част от времето си, добавяйки различни ругатни към името на Саймън.

Но прояви разбиране към логиката на Дафни и ѝ каза, че иска тя да си намери подходящ съпруг.

И така Саймън се държеше на дистанция.

А Дафни бе нещастна.

Вероятно трябваше да предположи, че това ще се случи. И да осъзнае каква е опасността да бъде ухажвана — макар и наужким — от мъж, когото обществото бе започнало да нарича Зашеметяващия херцог.

Прякорът се бе появил, когато Филипа Федърингтън го бе обявила за „зашеметяващо красив“ и тъй като тя не знаеше значението на думата „шепна“ цялото висше общество бе станало свидетел на нейното изказване. Само след минути някакъв глупав палячо, току-що излязъл от Оксфорд го бе съкратил и така се роди Зашеметяващия херцог.

Дафни намираше прякора за печално ироничен, тъй като Зашеметяващия херцог бе зашеметил сърцето ѝ.

Не че бе имал намерение да го прави. Той се отнасяше към нея само с уважение, достойнство и добро чувство за хумор. Дори Антъни бе принуден да признае, че не е имал повод за оплаквания в това отношение. Саймън никога не се опитваше да остане насаме с нея, и не стигаше по-далеч от целувка по облечената ѝ в ръкавица ръка, което за учудване на Дафни, се бе случило само два пъти.

Бяха се превърнали в прекрасни събеседници. Разговорите им варираха от приятно мълчание до остроумна размяна на реплики. На

всеки бал танцуваха по два пъти — максимално допустимото в очите на обществото.

Дафни осъзнаваше, без дори сянка на съмнение, че се влюбва.

Каква изтънчена ирония! Тя, разбира се, бе започнала да прекарва толкова време в компанията на Саймън с единствената цел да привлече вниманието на други мъже. От своя страна, той бе започнал да прекарва време в нейната компания, за да избегне брака.

Като се замисли човек, разсъждаваше Дафни, облежната на стената, иронията бе изтънчено болезнена.

Макар Саймън ясно да бе изказал мнението си по отношение на брака и показал решимостта си никога да не се ожени, тя на моменти го улавяше да я гледа по начин, който я караше да смята, че я желае. Той никога не повтори малко неприличните си коментари, направени, когато не знаеше, че тя е Бриджъртън, но понякога го хващаше да я гледа със същия гладен, необуздан поглед от онази първа вечер. Той, разбира се, се извъръщаше веднага, щом тя забележеше, но това винаги бе достатъчно да накара кожата ѝ да настръхне, а дъхът ѝ да се накъса от желание.

А очите му... Всички оприличаваха цвета им на лед и когато Дафни го гледаше как разговаря с други представители на висшето общество, виждаше защо. Саймън не бе толкова словоохотлив с другите, както с нея. Думите бяха по-малко, тонът — по-рязък, а погледът му отразяваше твърдостта на поведението му.

Но когато се смееха заедно, само двамата, и се присмиваха на някое глупаво светско правило, очите му се променяха. Ставаха по-меки, по-нежни, по-спокойни. В най-дръзките си фантазии, тя почти виждаше как ледът се топи.

Въздъхна и се отпусна още по-тежко на стената. Изглежда тези фантазии я спохождаха все по-често напоследък.

— Ехо, Даф, защо се криеш в ъгъла?

Дафни вдигна поглед и видя, че Колин се приближава с обичайната си наперена усмивка. След връщането си в Лондон вихрено бе завладял града и тя можеше да изброи поне една дузина млади дами, които бяха сигурни, че са влюбени в него и копнееха за вниманието му. Въпреки това тя не се тревожеше, че брат ѝ отвърща на чувствата им, Колин съвсем очевидно трябваше доста да се налудува, преди да се укроти.

— Не се крия — поправи го тя. — Избягвам.

— Кого избягваш? Хейстингс?

— Не, разбира се, че не. А и той не е тук тази вечер.

— Тук е.

Тъй като това беше Колин, чиято главна цел в живота, освен преследването на жени с леко поведение и залагането на коне, разбира се, бе да тормози сестра си, Дафни смяташе да се престори на незаинтересована, но все пак попита:

— Така ли?

Брат ѝ лукаво кимна и посочи с глава към входа на балната зала.

— Видях го да влиза преди петнадесет минути.

Дафни присви очи.

— Поднасяш ли ме? Той изрично ми каза, че не смята да идва тази вечер.

— И ти дойде въпреки това? — Колин постави ръце на бузите си и направи изненадана физиономия.

— Разбира се, че дойдох — отвърна тя. — Животът ми не се върти около Хейстингс.

— Така ли?

На нея ѝ премаля от мисълта, че той не се шегува.

— Точно така — отвърна, процеждайки лъжата през зъби. Животът ѝ може и да не се въртеше около Саймън, но мислите ѝ определено го правеха.

Смарагдовозелените очи на Колин станаха непривично сериозни.

— Хлътнала си, нали?

— Нямам представа за какво говориш.

Той се усмихна многозначително.

— Ще разбереш.

— Колин!

— Междувременно — той отново посочи към вратата на балната зала, — защо не отидеш да го намериш? Очевидно моето искрящо присъствие бледнее в сравнение с неговата компания. Виждам как краката ти вече се приплъзват по-далеч от мен.

Ужасена от мисълта, че тялото ѝ я предава по такъв начин, Дафни погледна надолу.

— Ха! Накарах те да погледнеш.

— Колин Бриджъртън — изръмжа Дафни, — кълна се, понякога си мисля, че си на не повече от три години.

— Интересна мисъл — каза той замислено, — която те поставя на крехката възраст от година и половина, малка сестричке.

Поради липсата на достатъчно остроумен отговор, тя му се намръщи по възможно най-мрачния начин.

Колин само се засмя.

— Това със сигурност е много привлекателно изражение, сестричке, но вероятно би желала да го изтриеш от лицето си. Негова Зашеметителност идва насам.

Дафни отказа да се хване на примамката. Нямаше начин да я накара да погледне.

Брат ѝ се наведе напред и конспиративно прошепна.

— Този път не се шегувам, Даф.

Тя продължи да се мръщи.

Колин се изкиска.

— Дафни! — се чу гласът на Саймън — точно до ухото ѝ.

Тя се извъртя.

Кискането на Колин се усили.

— Наистина трябва да имаш по-голямо доверие на любимия си брат, скъпа сестричке.

— Той е любимият ти брат? — попита Саймън, повдигайки вежда в недоумение.

— Само защото Грегъри сложи жаба в леглото ми снощи — отсече Дафни, — а Бенедикт така и не възстанови позициите си, откакто обезглави любимата ми кукла.

— Да се чуди човек какво е направил Антъни, за да не заслужи дори да бъде споменат — измърмори Колин.

— Ти не трябваше ли да си някъде другаде? — многозначително попита Дафни.

Той сви рамене.

— Всъщност не.

— Не ми ли каза току-що — процеди тя през зъби, — че си обещал да танцуваш с Прудънс Федърингтън?

— Мили Боже, не. Сигурно не си чула добре.

— В такъв случай вероятно майка те търси. Всъщност съм сигурна, че я чувам да те вика.

Колин се ухили на неудобството ѝ.

— Не трябва да си толкова прозрачна — каза той с театрален шепот, достатъчно висок, за да го чуе и херцога. — Той ще разбере, че го харесваш.

Цялото тяло на Саймън потръпна от едва сдържан кикот.

— Не се опитвам да си осигуря неговата компания — язвително заяви тя, — а да се освободя от твоята.

Колин сложи ръка на сърцето си.

— Нараняваш ме, Даф — и се обърна се към Саймън. — О, как ме наранява само.

— Сбъркал си си призванието, Бриджъртън — весело каза Хейстингс. — Трябвало е да се качиш на сцената.

— Интересна идея — отвърна Колин, — която без съмнение би довела майка ми до истерия. — Очите му светнаха. — Ето това се казва идея. И то точно, когато балът започна да става скучен. Приятна вечер и на двама ви. — Той бързо направи елегантен поклон и се отдалечи.

Дафни и Саймън останаха мълчаливи за момент, докато го гледаха как изчезва в тълпата.

— Следващият писък, който чуеш — невъзмутимо каза тя, — със сигурност ще бъде на майка ми.

— А тупването ще бъде от удара на тялото ѝ на земята, когато припадне?

Дафни кимна и неохотна усмивка заигра по устните ѝ.

— Разбира се — отвърна и изчака няколко секунди преди да каже. — Не те очаквах тази вечер.

Той сви рамене и черният плат на вечерното му сако леко се надипли при движението му.

— Беше ми скучно.

— Дотолкова, че реши да дойдеш чак до Хампстед Хийт, за да присъстваш на годишния бал на лейди Траубридж? — Веждите ѝ се извиха нагоре. Хампстед Хийт бе на цели седем мили от Мейфеър — поне един час езда и то в най-добрия случай и още повече в нощ като тази, когато цялото висше общество бе по пътищата. — Прости ми, ако започна да се съмнявам в здравия ти разум.

— Аз самият вече се съмнявам в него — измърмори той.

— Е, каквато и да е причината — каза тя с щастлива въздишка, — радвам се, че си тук. Вечерта бе ужасна.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Бях затрупана от въпроси за теб.

— Е, сега вече става интересно.

— Пак си помисли. Първият човек, който ме подложи на разпит, беше майка ми. Искаше да знае защо никога не ме посещаваш следобед.

Саймън се намръщи.

— Мислиш ли, че е необходимо? Смятах, че цялото внимание, което ти отделям на вечерните събития, ще бъде достатъчно, за да повярват.

Дафни се учуди на себе си, че успя да се въздържа и да не изръмжи от безсилие. Не беше нужно думите му да звучат като толкова неприятно задължение.

— Цялото ти внимание — каза тя, — би било достатъчно, за да заблуди всеки, освен майка ми. А тя вероятно не би казала нищо, ако липсата на следобедни посещения не бе коментирана в *Уисълдаун*.

— Наистина ли? — попита той с повишен интерес.

— Да. Така че е по-добре да се отбиеш утре, за да не започнат всички да се чудят.

— Бих искал да зная кои са шпионите на тази дама — измърмори Саймън, — за да ги наема и аз.

— За какво са ти?

— Не ми трябва. Но е срамота да се пропилява такъв талант.

Дафни се съмняваше, че измислената лейди Уисълдаун ще се съгласи, че който и да е от талантите ѝ се пропилява, но нямаше особено желание да дискутира предимствата и недостатъците на вестника, затова просто отмина коментара му със свиване на раменете.

— А след като — продължи тя, — майка ми приключи с мен, започнаха всички останали и стана още по-зле.

— Да пази Бог.

Тя го изгледа саркастично.

— Всички заинтересувани, с изключение на един, бяха от женски пол и макар ентусиазирано да заявиха колко се радват за мен, очевидно се опитваха да преценят каква е вероятността да не се сгодим.

— Предполагам си им казала, че съм лудо влюбен в теб?

Дафни усети как нещо потръпна в гърдите ѝ.

— Да — излъга със сладникава усмивка тя. — Все пак трябва да си пазя репутацията.

Саймън се засмя.

— И кой бе единственият мъж, който те разпитва?

Дафни направи физиономия.

— Още един херцог. Странен старец, който твърдеше, че е бил приятел на баща ти.

Лицето на Хейстингс внезапно замръзна.

Тя сви рамене, без да забележи промяната в изражението му.

— Разправяше надълго и нашироко колко прекрасен херцог е бил баща ти. — Тя леко се засмя, докато се опитваше да имитира гласа на възрастния мъж. — Нямах представа, че вие, херцозите, толкова се грижите един за друг. Все пак не искаме някой некомпетентен херцог да развали впечатлението от титлата.

Саймън не каза нищо.

Дафни замислено потупа с пръст бузата си.

— Знаеш ли, всъщност никога не съм те чувала да споменаваш баща си?

— Защото съм решил да не го обсъждам — отвърна рязко Саймън.

Тя загрижено премигна.

— Нещо не е наред ли?

— Съвсем не — отсече той.

— О! — Тя усети, че дъвче долната си устна и се застави да спре. — Тогава няма да го споменавам.

— Казах, че всичко е наред.

Дафни запази невъзмутимото си изражение.

— Разбира се.

Последва дълго и неудобно мълчание. Тя несръчно подръпна плата на полите си, преди да каже:

— Лейди Траубридж е използвала чудесни цветя за декорацията, не мислиш ли?

Саймън проследи с поглед движението на ръката ѝ към аранжираните розови и бели рози.

— Да.

— Чудя се дали сама ги отглежда.

— Нямам никаква представа.

Ново неловко мълчание.

— Трудно се отглеждат рози.

Този път единственият му отговор бе едно изсумтяване.

Дафни прочисти гърлото си и след като той дори не я погледна, попита:

— Опитала ли лимонадата?

— Не пия лимонада.

— Е, аз пия — отсече тя, като реши, че е търпяла достатъчно. — Освен това съм жадна. Така че, ако ме извиниш, ще си взема една чаша и ще те оставя насаме с мрачното ти настроение. Сигурна съм, че можеш да намериш някой по-забавен от мен.

Тя се обърна, за да тръгне, но преди да е направила и стъпка, усети една силна ръка върху своята. Сведе поглед и за момент остана хипнотизирана от вида на ръката му в бяла ръкавица на фона на прасковената коприна на роклята си. Втренчи се в нея, почти с очакването тя да се помръдне и да измине целия път нагоре, за да достигне голата кожа на лакътя ѝ.

Той, разбира се, не би го направил. Вършеше такива неща само в сънищата ѝ.

— Дафни, моля те — каза той. — Обърни се.

Гласът му бе нисък и толкова напрегнат, че я накара да потръпне.

Тя се извърна и в момента, в който очите ѝ срещнаха неговите, той каза:

— Моля те, приеми извиненията ми. — Тя кимна, но той очевидно изпитваше нужда да обясни по-подробно. — Аз не... — спря и тихо се прокашля. — Не бях в добри отношения с баща си. Аз... аз не обичам да говоря за него.

Дафни се втренчи в него с интерес. Никога не го бе виждала така затруднен да намери точните думи.

Саймън раздражено въздъхна. Тя помисли, че е странно, тъй като изглеждаше така, сякаш е ядосан на себе си.

— Когато го спомена... — Той поклати глава сякаш реши да даде друга насока на разговора. — Това ме обсебва. Не мога да спра да мисля за него. С-с-страшно ме ядосва.

— Съжалявам — каза тя, с ясното съзнание, че объркването вероятно е изписано на лицето ѝ. Мислеше, че трябва да каже още нещо, но не знаеше какви думи да употреби.

— Не съм ядосан на теб — обясни той бързо и бледосините му очи се фокусираха върху нейните, сякаш нещо в тях се прояви. Лицето му също като че ли се отпусна, особено твърдите линии, които се бяха оформили около устата му. Той неловко преглътна. — А на себе си.

— И очевидно и на баща си — меко каза тя.

Той не отговори. Тя осъзна, че не бе и очаквала. Дланта му все още бе върху ръката ѝ и тя я покри със своята.

— Искаш ли да излезем малко на чист въздух? — попита го нежно. — Изглеждаш така, сякаш имаш нужда.

Той кимна.

— Ти остани. Антъни ще ми откъсне главата, ако те изведе на терасата.

— Той може да върви по дяволите. — Устните на Дафни се присвиха раздразнено. — А и ми писна от това постоянно кръжене наоколо.

— Просто се опитва да бъде добър брат.

Та го зяпна смаяно с отворена уста.

— Ти на чия страна си?

Той умело игнорира въпроса ѝ, като каза:

— Много добре. Но само една кратка разходка. С Антъни мога да се справя, но ако и останалите ти братята тръгнат да му помагат, с мен е свършено.

На няколко метра от тях имаше врата към терасата. Дафни кимна към нея и дланта на Саймън се плъзна по ръката ѝ до извивката на лакътя.

— На терасата вероятно има няколко дузини двойки — каза тя. — Той няма да има от какво да се оплаква.

Преди да успеят да излязат, зад тях се чу силен мъжки глас.

— Хейстингс!

Саймън спря и се извърна, мрачно осъзнавайки, че бе свикнал с това име. Скоро щеше да го възприема като свое.

По някаква причина от тази мисъл му призля.

Възрастен мъж с бастун куцукаше към тях.

— Това е херцогът, за който ти споменах — каза Дафни. — Мидълторп, мисля.

Саймън отсечено кимна, тъй като не му се говореше.

— Хейстингс! — каза възрастният мъж, потупвайки го по ръката. — От толкова време искам да се запознаем. Аз съм херцог Мидълторп. Баща ви ми беше добър приятел.

Саймън само кимна отново — движението бе прецизно почти по военному.

— Липсвахте му, знаете ли? Докато пътувахте.

В гърлото му започна да се надига ярост, от която езикът му се подуваше, а бузите му ставаха твърди и неподатливи. Беше абсолютно сигурен, че ако се опита да говори, ще прозвучи точно както, когато бе осемгодишно момче.

Нямаше начин да се посрами така пред Дафни.

Някак си — никога нямаше да разбере как, може би защото никога не бе имал проблеми с гласните, освен с „и“ — успя да каже:

— О? — доволен бе, че гласът му прозвуча остро и снизходително.

Дори и възрастният мъж да бе чул враждебността в тона му, не реагира.

— Бях с него, когато почина — каза Мидълторп.

Саймън запази мълчание.

Дафни — Бог да я поживи — се намеси с едно съчувствено:

— Мили Боже.

— Той ме помоли да ви предам някои съобщения. В къщата си имам няколко писма.

— Изгорете ги.

Тя ахна и сграбчи ръката на Мидълторп.

— О, не, не го правете. Сега може и да не иска да ги види, но в бъдеще със сигурност ще си промени решението.

Хейстингс ѝ отправи леден поглед, преди отново да се обърне към Мидълторп.

— Казах да ги изгорите.

— Аз... аа — Мидълторп изглеждаше безнадеждно объркан. Вероятно бе наясно, че баща и син Басет не бяха в добри отношения, но очевидно покойният херцог не му бе разкрил истинската дълбочина на отчуждението им. Той погледна към Дафни, усещайки в нейно лице

вероятен съюзник, и ѝ каза: — В допълнение към писмата, ме помоли да му кажа някои неща. Бих могъл да го направя сега.

Но Саймън вече бе пуснал ръката на Дафни и бе излязъл навън.

— Толкова съжалявам — каза тя на възвратния мъж, защото изпитваше нужда да се извини за ужасното поведение на Саймън. — Сигурна съм, че нямаше намерение да бъде груб.

Изражението на Мидълторп подсказваше, че той знае, че Саймън искаше да бъде груб.

Все пак Дафни каза:

— Малко е чувствителен по отношение на баща си.

Той кимна.

— Херцогът ме предупреди, че той реагира така, но се засмя, когато го каза и след това се пошегува с гордостта на семейство Басет. Трябва да призная, че не смятах, че е напълно сериозен.

Дафни нервно погледна към отворената врата на терасата.

— Очевидно е бил — измърмори тя. — Най-добре е да отида при него. — Мидълторп кимна. — Моля ви, не изгаряйте онези писма — каза тя.

— Не бих си го и помислил. Но...

Дафни вече бе направила стъпка към вратата на терасата и се обърна при колебливите нотки в гласа му.

— Какво има? — попита.

— Аз не съм здрав човек — отвърна херцогът. — Аз... докторът каза, че времето ми може да изтече всеки момент. Може ли да ви поверя писмата, за да ги пазите?

Тя се втрени в него със смесица от шок и ужас. Шок, защото не можеше да повярва, че той би поверил такава лична кореспонденция на млада жена, която познава едва от час. Ужас, защото знаеше, че ако ги приеме, Саймън никога няма да ѝ прости.

— Не зная — каза напрегнато. — Не съм сигурна, че аз съм правилният човек.

Очите на Мидълторп мъдро се присвиха.

— Мисля, че точно вие сте правилният човек — каза той меко. — И вярвам, че ще знаете кога е подходящият момент да му ги дадете. Може ли да ви ги изпратя?

Тя безмълвно кимна. Не знаеше какво друго да направи.

Той повдигна бастуна си и посочи към терасата.

— Най-добре отидете при него.

Дафни срещна погледа му, кимна и забърза навън. Терасата бе осветена само от няколко стенни свещника, затова нощният въздух бе замъглен и само благодарение на лунната светлина успя да види Саймън в ъгъла. Ядосано бе застанал в разкрячена поза, а ръцете му бяха скръстени на гърдите. Беше с лице към безкрайната поляна, ширнала се пред терасата, но тя се съмняваше, че вижда нещо, различно от собствените си бурни чувства.

Тихо тръгна към него. Хладният бриз бе приятна промяна след застоялия въздух в претъпканата бална зала. Тих шепот се носеше в нощта и показваше, че не са сами на терасата, но Дафни не виждаше никой друг на слабата светлина. Очевидно другите гости бяха решили да се усамотят в тъмните ъгли или просто бяха слезли по стъпалата към градината и седяха на пейките долу.

Докато вървеше към него, мислеше да каже нещо като „Беше много груб с херцога“. Или „Защо си толкова ядосан на баща си?“, но накрая реши, че моментът не е подходящ да проучва чувствата на Саймън, затова, когато стигна до него, просто се облегна на парапета и каза:

— Искан ми се да можех да видя звездите.

Той я погледна, отначало с изненада, а после с любопитство.

— Човек никога не може да ги види в Лондон — продължи тя, нарочно поддържайки тона си весел. — Или светлините са твърде ярки, или е паднала мъгла. Или понякога въздухът е твърде мръсен, за да се вижда през него. — Сви рамене и отново вдигна поглед към облачното небе. — Надявах се, че ще мога да ги видя тук, от Хампстед Хийт. За съжаление, облаците не ми помагат особено.

Последва продължително мълчание. Саймън прочисти гърлото си и попита:

— Знаеш ли, че звездите са напълно различни в южното полукълбо?

Дафни не бе осъзнала колко е напрегната, докато не усети как тялото ѝ се отпуска при въпроса му. Той очевидно се опитваше да върне вечерта към нормалния ѝ ход и тя бе щастлива да му го позволи. Погледна го въпросително и каза:

— Шегуваш се.

— Не. Провери в учебника по астрономия.

— Хмм.

— Интересното е — продължи Саймън, а гласът му се смекчаваше все повече и повече с напредването на разговора, — че дори ако не си учен астролог, а аз не съм...

— А очевидно... и аз — прекъсна го Дафни със самоосъдителна усмивка.

Той я потупа по ръката и се усмихна и тя с облекчение забеляза, че спокойствието е достигнало очите му. Облекчението ѝ се превърна в нещо по-ценно — радост. Защото тя бе тази, която бе прогонила сенките от очите му. Осъзна, че иска завинаги да ги прокуди.

Ако само ѝ позволеше...

— Така или иначе ще забележиш разликата — каза той. — Това е странното. Не съм си правил труда да науча съзвездията и все пак, докато бях в Африка, вдигах поглед към небето и нощта бе толкова ясна. Никога не си виждала подобна нощ.

Дафни се втренчи в него, като омагьосана.

— Вдигах поглед към небето — каза той с учудено поклащане на главата — и то изглеждаше грешно.

— Как може небето да изглежда грешно?

Той сви рамене и вдигна ръка в някакъв неопределен жест.

— Просто така. Всички звезди бяха на грешните места.

— Предполагам, че би трябвало да ми се иска да видя южното небе — замисли се Дафни. — Ако бях ексцентрична и смела, или бях от онези жени, за които мъжете пишат поезия, предполагам, че щеше да ми се иска да пътувам.

— Ти си от жените, за които мъжете пишат поезия — напомни ѝ Саймън с леко саркастично извиване на главата. — Просто поезията беше лоша.

Дафни се засмя.

— О, не ме дразни. Беше вълнуващо. Първият ми ден с шест посетители и Невил Бинсби наистина написа стихотворение.

— Седем посетители — поправи я Саймън, — с мен.

— Седем с теб. Но ти не се броиш наистина.

— Нараняваш ме — подразни я той, имитирайки доста добре Колин. — О, как ме нараняваш само.

— Може би и ти трябва да се замислиш за кариера в театъра.

— Може би не — отвърна той.

Тя нежно се усмихна.

— Прав си. Това, което щях да кажа, е, че, като едно скучно английско момиче, нямам желание да пътувам. Тук съм щастлива.

Саймън поклати глава и странна, почти електрическа светлина се появи в очите му.

— Не си скучна. И... — гласът му се снижи до емоционален шепот — се радвам, че си щастлива. Не познавам много истински щастливи хора.

Дафни вдигна поглед към него и бавно осъзна, че той се бе приближил. Съмняваше се, че дори го осъзнава, но тялото му се накланяше към нейното и за нея бе почти невъзможно да откъсне очи от неговите.

— Саймън? — прошепна тя.

— Тук има хора — каза той със странно напрегнат глас.

Тя обърна глава към ъглите на терасата. Шепнещите гласове, които бе чула, си бяха отишли, но това можеше просто да означава, че доскорошните им съседи подслушват.

Градината сякаш я зовеше. Ако това бе Лондонски бал, нямаше да има къде да се отиде отвъд терасата, но лейди Траубридж се гордееше с това, че е различна и затова организираше годишния си бал във втората си резиденция в Хампстед Хийт. Беше на по-малко от десет мили от Мейфеър, но със същия успех можеше да е на другия край на света. Елегантните домове бяха осеяни с големи участъци зеленина, а в градината на лейди Траубридж имаше дървета и цветя, храсти и жив плет — тъмни ъгълчета, където двойките биха могли да се изгубят.

Дафни почувства как я обхваща нещо диво и грешно.

— Да се разходим в градината — каза тя меко.

— Не можем.

— Трябва.

— Не можем.

Отчаянието в гласа на Саймън ѝ показва всичко, от което имаше нужда. Той я искаше. Желаше я. Беше луд по нея.

Тя се чувстваше така, сякаш сърцето ѝ пее ария от „Вълшебната флейта“ и бясно подскача, докато взема горно до.

И си помисли — ами ако го целуне? Ами ако го придърпа в градината, повдигне глава и усети как устните му докосват нейните?

Той ще осъзнае ли колко го обича? Колко би могъл и той да я обикне?

И може би, само може би, ще разбере колко щастлив би могла да го направи.

Тогава имаше вероятност да спре да говори, колко е решен да избегне брака.

— Аз ще се разходя в градината — обяви тя. — Ти можеш да дойдеш, ако искаш.

Докато се отдалечаваше — бавно, за да може той да я настигне — го чу да мърмори някаква ругатня, след това чу стъпките му да скъсяват разстоянието помежду им.

— Дафни, това е лудост — каза Саймън, но дрезгавият му глас показваше, че по-скоро се опитва да убеди себе си, отколкото нея.

Тя не каза нищо, просто се плъзна по-навътре в дебрите на градината.

— За Бога, жено, ще ме чуеш ли? — ръката му се обви около китката ѝ и я завъртя обратно. — Обещах на брат ти — каза той буйно. — Дадох обет.

Тя се усмихна с усмивката на жена, която знае, че е желана.

— Тогава си тръгни.

— Знаеш, че не мога. Не мога да те оставя в градината без защита. Някой може да опита да се възползва от теб.

Дафни леко сви рамене и опита да освободи ръката си от хватката му, но пръстите му само я стиснаха по-силно. И така тя, макар да знаеше, че не това бе намерението му, се остави да бъде придърпана към него, бавно се придвижи, докато между тях останаха само сантиметри.

Дишането на Саймън стана накъсано.

— Не го прави, Дафни.

Тя се опита да каже нещо остроумно, нещо прелъстително, но смелостта я напусна в последния момент. Никога преди не бе целувана и сега, когато почти го бе подтикнала да го стори, не знаеше какво да направи.

Пръстите около китката ѝ леко отпуснаха хватката си, след това се свиха и я придърпаха след него зад един висок, елегантно аранжиран жив плет.

Той прошепна името ѝ, докосна лицето ѝ.

Очите ѝ се разшириха, а устните ѝ се разтвориха.

Това, което предстоеше бе неизбежно.

ГЛАВА 10

„Репутацията на много жени е била съсипани дори и от една-единствена целувка.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 14 май 1813

Саймън не беше сигурен точно в кой момент разбра, че ще я целуне. А може би така и не разбра, а просто го почувства.

До последната минута успяваше да убеди себе си, че я дърпа зад плета, за да я смъмри, да я порицае за безгрижното ѝ поведение, което би докарало и на двама им сериозни проблеми.

И тогава се случи нещо — а може би се бе случвало през цялото време, а той твърде усилено го бе пренебрегвал. Очите ѝ се промениха, почти излъчваха светлина. Тя разтвори устните си — съвсем леко, едва колкото да си поеме дъх, но достатъчно, за да не може да откъсне очи от нея.

Ръката му се плъзна нагоре по нейната, по бледия сатен на ръкавицата, нагоре по голата кожа чак до тънката коприна на ръкава ѝ. Промъкна се към гърба ѝ и я придърпа по-близо, скъсявайки дистанцията помежду им.

Копнееше тя да бъде около него, над него, под него. Искаше я толкова много, че това го ужасяваше.

Той я притисна към себе си, ръцете му се обвиха здраво около нея. Можеше да усети всяка извивка на тялото ѝ, всеки инч. Беше значително по-ниска от него и гърдите ѝ се притискаха към долната част на ребрата му, а бедрото му...

Потръпна от желание.

Бедрото му се вмъкна между краката ѝ, а твърдите му мускули усетиха топлината ѝ.

Саймън простена — примитивен звук, в който се преплитаха копнеж и объркване. Нямаше да може да я има тази нощ — или когато и да било и изпитваше нужда този момент да продължи цял живот.

Коприната на роклята ѝ бе мека и деликатна под пръстите му и когато ръцете му обхождаха гърба ѝ, можеше да почувства елегантните линии на тялото ѝ.

И тогава някак си — до края на живота си нямаше да разбере как — се отдръпна от нея. Само на инч, но това бе достатъчно, за да може хладния нощен въздух да нахлуе между телата им.

— Не! — проплака Дафни и той се зачуди дали тя осъзнава каква покана се крие в тази простичка дума.

Дланите му обхванаха лицето ѝ, задържаха я неподвижна, за да може да се наслади на гледката. Беше твърде тъмно, за да види точните цветове на неповторимото ѝ лице, но знаеше, че устните ѝ са меки и розови, с едва забележим прасковен оттенък в ъгълчетата. Знаеше, че очите ѝ са изтъкани от дюзини нюанси на кафявото с една очарователна зелена ивица, която постоянно го предизвикваше да се вгледа поотблизо, за да разбере дали наистина е там или е просто плод на въображението му.

Но останалото — как щеше да я усеща, каква щеше да е на вкус — това можеше само да си представя.

И, о Боже, как само си го представяше. Въпреки спокойното си поведение, въпреки всички обещания към Антъни, той изгаряше за нея. Когато я съзреше през препълнената зала, кожата му се сгорещяваше, а в сънищата си избухваше в пламъци.

А сега тя беше в обятията му, дъхът ѝ бе учестен и неравен от копнеж, очите ѝ блестяха от желание, което нямаше как да разбира, и той усещаше, че ще експлодира.

Затова да я целуне, се превърна във въпрос на самозащита. Беше просто. Ако не я целунеше сега, ако не я вкусеше, щеше да умре. Звучеше мелодраматично, но в момента можеше да се закълне, че ще се случи. Ръката на страстта, която бе сграбчила сърцето му, щеше да избухне в пламъци и да го отнесе със себе си.

Толкова силно се нуждаеше от нея.

Когато устните му най-накрая покриха нейните, той не бе нежен. Не беше и груб, но кръвта му бушуваше твърде силно и целувката му бе като на жаден любовник, а не на нежен ухажор.

Не се наложи да използва натиск, за да разтвори устните ѝ, тя бе толкова увлечена от страст, че когато езикът му потърси път напред, не срещна съпротива.

— О, Мили Боже, Дафни — простена той, а ръцете му се впиха в нежните извивки на ханша ѝ, придърпвайки я по-близо, за да усети силата на желанието, което пулсираше в слабините му. — Не съм знаел... Никога не съм и мечтал...

Но това бе лъжа. Беше мечтал. И то в ослепителни подробности, но това не можеше и да се сравнява с действителността.

Всяко докосване, всяко движение го караше да я желае още повече и с всяка следваща секунда той усещаше как тялото му взема превес над разума. Вече нямаше значение кое е правилно, кое е прилично. Единственото, което имаше значение, бе, че тя бе тук, в прегръдките му, и той я желае.

Тялото му усещаше, че и тя копнее за него.

Ръцете му се впиха в нея, устата му я поглъщаше.

Усети как облечената ѝ в ръкавица ръка колебливо се прокрадва нагоре по гърба му и леко спира на тила. Кожата му настръхна там, където го бе докоснала, след това избухна в пламъци.

Не беше достатъчно. Устните му оставиха устата ѝ и проследиха извивката на врата ѝ до меката вдлъбнатина над ключицата. При всяко докосване от устните ѝ се отронваше лек стон, и тихите скимтящи звуци разпалваха страстта му още по-силно.

С треперещи ръце той докосна деликатно оформеното ѝ деколте. То нежно прилепваше към кожата ѝ и той знаеше, че е необходимо съвсем леко дръпване, за да се плъзне надолу деликатната коприна и да открие извивката на гърдите ѝ.

Нямаше право на тази гледка, нито заслужаваше подобна целувка, но не можеше да спре.

Даде ѝ възможност тя да го направи. Движеше се агонизиращо бавно, спря, преди да я разголи, за да ѝ даде един последен шанс да каже „не“. Но вместо да покаже девически свян, тя изви гръб и издаде възможно най-меката и възбуждаща въздишка.

Саймън се предаде.

Остави плата на роклята ѝ да се свлече и прекара един изумително тръпнеш момент просто да я съзерцава. И когато устните му се спуснаха надолу, за да получат наградата си, чу...

— Ти, копеле такова!

Дафни разпозна гласа преди него и извика, докато се извърщаше.

— О, Боже — ахна тя. — Антъни!

Брат й беше само на няколко метра и бързо скъсяваше дистанцията. Веждите му бяха присвити в безгранична ярост, а когато се хвърли към Саймън, издаде първобитен рев, какъвто Дафни никога не бе чувала. Звучеше почти нечовешки.

Едва бе имала време да се покрие преди тялото на Антъни да се блъсне в това на Саймън с такава сила, че и тя бе повалена на земята от нечия размахваща се ръка.

— Ще те убия, проклет... — остатъкът от доста цветистата ругатня на брат й се изгуби сред звука от тупването му, когато Саймън го отблъсна и му изкара въздуха.

— Антъни, не! Спри! — изплака Дафни, все още стиснала предницата на роклята си, макар че вече я бе вдигнала и нямаше опасност да падне.

Той обаче бе като обезумял. Налагаше с юмруци Саймън, а яростта му ясно личеше по лицето, в юмруците му, в примитивното ръмжене, което излизаше от устата му.

Хейстингс се защитаваше, но не отвърщаше на ударите.

Дафни стоеше отстрани, чувствайки се като безпомощна глупачка, когато внезапно осъзна, че трябва да се намеси. В противен случай Антъни щеше да убие Саймън точно тук, наред градината на лейди Траубридж. Тя протегна ръка в опит да дръпне брат си от мъжа, когото обичаше, но точно в този момент те внезапно се превъртяха на земята, удариха я през коленете и я изхвърлиха право в живия плет.

— Ааааааааааааааа! — писна тя, докато болката пронизваше повече части на тялото й, отколкото някога бе мислила, че е възможно.

Вероятно викът й бе прозвучал с доста по-голяма доза страдание, отколкото си мислеше, защото и двамата мъже моментално застинаха.

— О, Мили Боже! — Саймън, който се бе озовал отгоре при падането на Дафни, се втурна да й помогне. — Дафни! Добре ли си?

Тя само изскимтя, докато опитваше да не мърда.

— Мисля, че е наранена — разтревожено каза той на Антъни. — Трябва да я вдигнем, за да я измъкнем. Ако я завъртим, вероятно ще се оплете още повече.

Антъни кимна рязко и делово, временно оставил настрана гнева си към Саймън. Дафни изпитваше болка и това бе по-важното в случая.

— Само не мърдай, Даф — нашепваше Саймън успокоително. — Ще плъзна ръце около теб. След това ще те вдигна нагоре и ще те издърпам оттам. Разбираш ли?

Тя поклати глава.

— Ще се издраскаш.

— Ръкавите ми са дълги. Не се притеснявай за мен.

— Остави на мен — каза Антъни.

Саймън не му обърна внимание и докато брат ѝ стоеше безпомощно отстрани, се пресегна към заплетените растения и бавно пълзна ръце сред тях в опит да промуши покритите си от палтото ръце между бодливите клонки. Когато достигна ръкавите ѝ, се наложи да спре, за да отдели остриите като бръснач бодли от коприната на роклята ѝ. Няколко от тях направо бяха пробили плата и се впиваха в кожата ѝ.

— Не мога напълно да те освободя — каза той. — Роклята ти ще се скъса.

Тя кимна треперливо.

— Не ме интересува — прошепна. — И без това вече е съсипана.

— Но... — Макар че самият той бе опитвал да свали същата тази рокля само преди малко, все пак му бе неудобно да изтъкне, че вероятно плата ще се свлече от тялото ѝ, когато клонките напълно скъсат коприната. Вместо това се обърна към Антъни. — Тя ще има нужда от палтото ти.

Антъни вече го събличаше.

Саймън отново се обърна към Дафни и прикова очи към нейните.

— Готова ли си? — попита той меко.

Тя кимна и може би само така му се стори, но като че ли изглеждаше малко по-спокойна сега, когато очите ѝ бяха фокусирани върху лицето му.

— На три — прошепна той.

Тя отново кимна.

— Едно... две...

Той я вдигна и я измъкна, а инерцията изпрати и двама им на земята.

— Каза на три — извика Дафни.

— Излъгах. Не исках да се напрегнеш.

Може и да имаше желание да продължи спора, но в този момент осъзна, че роклята ѝ е на парцали и изписка, прикривайки се с ръце.

— Вземи това — каза Антъни, като ѝ подаде палтото си. Дафни го прие с благодарност и се уви в елегантното палто на брат си. На него му стоеше като излято, но на нея ѝ бе толкова широко, че можеше направо да се опакова в него.

— Добре ли си? — попита той сърдито.

Тя кимна.

— Добре — Антъни се обърна към Саймън. — Благодаря ти, че я измъкна.

Хейстингс не каза нищо, но леко кимна, приемайки забележката му.

Погледът на Антъни се върна към Дафни.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Малко щипе — призна тя, — и със сигурност ще имам нужда от мехлем, когато се прибера у дома, но не е нещо непоносимо.

— Добре — отново каза брат ѝ. След това изтегли назад юмрука си и го заби в лицето на Саймън, събаряйки с лекота нищо неподозиращия си приятел на земята.

— Това — процеди Антъни, — е задето опозори сестра ми.

— Антъни — изписка Дафни. — Веднага спри с тази глупост! Не ме е опозорил.

Антъни се завъртя и впери гневен поглед в нея, очите му горяха.

— Видях ти...

Стомахът на Дафни се сви и тя се уплаши за момент, че наистина ще се освободи от съдържанието му. Мили Боже, Антъни бе видял гърдите ѝ! Нейният брат! Това бе противоестественно.

— Изправи се — изсумтя той, — за да мога пак да те ударя.

— Ти луд ли си? — извика сестра му и скочи между него и Саймън, който все още бе на земята и притискаше с ръка удареното си око. — Антъни, кълна се, ако пак го удариш, няма да ти простя.

Той я бутна настрани не много нежно.

— Следващият удар — процеди, — ще бъде задето предаде приятелството ни.

Херцогът бавно се изправи на крака за ужас на Дафни.

— Не! — извика тя и отново застана помежду им.

— Отдръпни се, Дафни — меко ѝ нареди Саймън. — Това е между нас.

— Със сигурност не е! В случай, че никой не си спомня, аз съм тази, която... — тя спря по средата на изречението. Нямахме смисъл да говори. Нито един от тях не я слушаше.

— Отдръпни се, Дафни — каза Антъни, с плашещо спокоен глас, без дори да я погледне. Очите му бяха втренчени право в тези на Саймън.

— Това е абсурдно! Не може ли всички да обсъдим това като възрастни? — тя премести поглед от Хейстингс към брат си и обратно — Милостиви Боже! Саймън! Виж си окото!

Тя забърза към него и протегна ръка към окото му, което вече бе толкова подутото, че се затваряше.

Той остана невъзмутим, дори един мускул не трепна под загриженото ѝ докосване. Пръстите ѝ леко се плъзнаха по подутата кожа и по някакъв странен начин я успокоиха. Той все още копнееше за нея, макар този път не от страст. Беше толкова хубаво да я усеща до себе си — добра, почтена и непорочна.

А той щеше да извърши най-недостойното нещо в живота си.

Когато Антъни приключеше с насилието и с яростта си и накрая поискаше Саймън да се ожени за сестра му, той щеше да каже „не“.

— Отдръпни се, Дафни — каза той и гласът му прозвуча странно, дори в собствените му уши.

— Не, аз...

— Премести се! — изрева той.

Тя побягна и притисна гръб към същия плет, в чиято клопка бе уловена, и се втренчи с ужас в двамата мъже.

Саймън мрачно кимна на брат ѝ.

— Удари ме.

Антъни изглеждаше поразен от молбата му.

— Направи го — каза Саймън. — Да приключваме с това.

Юмрукът на Антъни се отпусна. Той дори не помръдна глава, но погледът му се насочи към Дафни.

— Не мога — промърмори той. — Не и когато стои там и сам го иска.

Саймън направи крачка напред и доближи лицето си на смешно малко разстояние.

— Направи го! Накарай ме да си платя!

— Ще си платиш пред олтара — отвърна Антъни.

Дафни ахна и звукът привлече вниманието на Саймън. Защо бе изненадана? Със сигурност разбираше последствията, ако не от действията им, то от глупостта да бъдат хванати?

— Аз няма да го насилвам — каза тя.

— А аз — да — отсече Антъни.

Саймън поклати глава.

— До утре вече ще съм на континента.

— Заминаваш? — попита Дафни. Изпълненият ѝ с изненада глас преряза сърцето му като нож.

— Ако остана, присъствието ми вечно ще тегне над теб. Най-добре е да замина.

Долната ѝ устна трепереше и това направо го убиваше. Една-единствена дума се откъсна от устните ѝ. Беше името му и бе изпълнена с толкова копнеж, че разсече сърцето му на две.

Отне му един миг да намери думите:

— Не мога да се оженя за теб, Даф.

— Не можеш или не искаш? — попита Антъни.

— И двете.

Бриджъртън отново го удари.

Саймън падна на земята, изненадан от силата на удара по брадичката му. Бе заслужил всяко парене, всяка пронизваща болка. Не искаше да поглежда към Дафни, не искаше да хвърля дори бегъл поглед към нея, но тя коленичи до него и нежната ѝ ръка се плъзна под рамото му, за да му помогне да се изправи.

— Съжалявам, Даф — каза той и се насили да я погледне. Чувстваше се странно, бе замаян и виждаше само с едното око, но тя му се бе притекла на помощ, дори след като я бе отхвърлил и ѝ дължеше поне това. — Толкова съжалявам.

— Спести си жалките думи — процеди Антъни. — Ще се видим призори.

— Не! — проплака Дафни.

Саймън вдигна поглед към Антъни и му кимна съвсем леко. След това се обърна към Дафни и каза:

— Ак-ко можеше да има някоя, Даф, щеше да си ти, к-кълна се.

— За какво говориш? — попита тя и очите ѝ неистово се разшириха от учудване. — Какво имаш предвид?

Той само затвори очи и въздъхна. Утре по това време щеше да е мъртъв, защото със сигурност нямаше да е в състояние да вдигне пистолет срещу приятеля си, а силно се съмняваше, че ядът на Антъни ще се е успокоил дотолкова, че да стреля във въздуха.

И все пак по някакъв странен, дори жалък начин, щеше да получи от живота това, което винаги бе искал. Накрая щеше да отмъсти на баща си.

Странно, но дори и да го направеше, не така бе смятал, че ще свърши всичко. Бе мислил — е, не знаеше точно какво бе мислил — повечето мъже избягваха да предсказват собствената си смърт — но не бе това. Не и срещу изпълнените с омраза очи на най-добрия си приятел. Не и сред изоставено поле призори.

Не и с безчестие.

Ръцете на Дафни, които толкова нежно го милваха, се обвиха около раменете ѝ и потрепериха. Движението накара насълзеното му око да се отвори и той видя, че лицето ѝ е много близо до неговото — близо и ядосано.

— Какво ти става? — попита тя. Никога не я бе виждал такава — в очите ѝ проблясваха гняв, тъга и дори малко отчаяние. — Той ще те убие! Утре ще се срещнете на някакво забравено от Бога поле и ще те застреля. А ти се държиш, сякаш го искаш.

— Н-не искам д-да ум-мра — каза той, твърде изморен физически и емоционално, за да се интересува, че заеква. — Н-но не мога да се ожения за теб.

Ръцете ѝ се свлякоха от раменете и тя се отдръпна. Бе почти непоносимо да гледа болката от отхвърлянето в очите ѝ. Изглеждаше толкова нещастна, увита в твърде голямото палто на брат си, с парченца клонки и листенца в косата. Когато отвори уста, сякаш думите извираха от душата ѝ.

— Аз... винаги съм знаела, че не съм от онези жени, за които мъжете мечтаят, но никога не съм мислила, че някой би предпочел смъртта, пред брака с мен.

— Не! — извика Саймън, скачайки на крака, въпреки болката, която пронизваше цялото му тяло. — Дафни, не е така.

— Вече каза достатъчно — рязко отсече Антъни и застана между тях. Сложи ръце на раменете на сестра си и я отдръпна от мъжа, който бе разбил сърцето ѝ и вероятно завинаги бе съсипал репутацията ѝ.

— Само още нещо — каза Хейстингс, мразейки умолителния, жалък поглед, който знаеше, че се е появил в очите му. Трябваше да говори с Дафни. Трябваше да се увери, че тя разбира.

Антъни само поклати глава.

— Почакай — Саймън сложи ръка на ръкава на мъжа, който някога бе най-добрият му приятел. — Не мога да поправам това. Направих... — Той въздъхна накъсано, в опит да събере мислите си. — Дал съм клетви, Антъни. Не мога да се ожения за нея. Не мога да поправам това. Но мога да ѝ кажа...

— Да ѝ кажеш какво? — попита Антъни, без да показва каквото и да било чувство.

Саймън отпусна пръстите си от ръкава му и ги прекара през косата си. Не можеше да каже на Дафни. Тя не би разбрала. Или по-зле — щеше да разбере и той щеше да получи единствено съжалението ѝ. Знаеше, че брат ѝ го наблюдава нетърпеливо и накрая каза:

— Може би мога поне малко да облекча нещата.

Антъни не помръдна.

— Моля те — Саймън се зачуди дали някога бе влагал повече смисъл в тази дума.

Бриджъртън не помръдна в продължение на няколко секунди, след това отстъпи встрани.

— Благодаря — сериозно каза Саймън и го погледна за секунда, преди да съсредоточи вниманието си към Дафни.

Мислеше, че тя вероятно ще откаже да го погледне, за да го обиди с презрението си, но вместо това я откри с високо вдигната глава и очи, изпълнени с непокорство и предизвикателство. Никога не ѝ се бе възхищавал повече, отколкото в този момент.

— Даф — започна, без изобщо да е сигурен какво да каже, но с надеждата, че думите някак си ще дойдат и ще се подредят както трябва. — Не... проблемът не е в теб. Ако можеше да има някоя, щеше да си ти. Само че бракът с мен ще те съсипе. Никога не бих могъл да ти дам това, което искаш. Всеки ден ще умираш по малко и това ще ме убива.

— Ти никога не би могъл да ме нараниш — прошепна тя.

Той поклати глава.

— Трябва да ми се довериш.

Очите ѝ бяха топли и искрени, когато каза меко:

— Вярвам ти, но се чудя дали ти ми вярваш.

Думите ѝ бяха като юмрук в стомаха и той се почувства безсилен и празен, докато ѝ отговаряше:

— Моля те, знай, че никога не съм искал да те нараня.

Тя остана неподвижна толкова дълго, че Саймън се зачуди дали не е спряла да диша. След това, без дори да поглежда брат си, тя каза:

— Сега бих искала да си вървя у дома.

Антъни я прегърна и я обърна настрана, сякаш би могъл я защити, просто като я скрие от погледа му.

— Ще те заведем вкъщи — каза успокоително, — ще те сложим в леглото и ще пийнеш малко бренди.

— Не искам бренди — остро каза Дафни. — Искам да помисля.

На Саймън му се стори, че Антъни изглежда малко объркан от тези думи, но за негова чест, единственото, което направи, бе да стисне ръката ѝ окуражително и да каже:

— Много добре тогава.

И докато Саймън стоеше там, пребит и окървавен, те изчезнаха в нощта.

ГЛАВА 11

„Годишният бал на лейди Траубридж в Хампстед Хийт в събота вечер, както винаги бе кулминационната точка на клюкарския сезон. Настоящият автор забеляза Колин Бриджъртън да танцува и с трите сестри Федърингтън, не наведнъж, разбира се, макар че трябва да се отбележи, че не изглеждаше очарован от съдбата си. В допълнение, Найджъл Бърбрук бе видян да ухажва жена, която определено не бе мис Дафни Бриджъртън.

И след като споменахме мис Дафни Бриджъртън — то тя си тръгна от бала рано. Бенедикт Бриджъртън уведоми любопитните, че сестра му е получила главоболие, но настоящият автор я забеляза по-рано същата вечер, докато разговаряше с възрастния херцог Мидълторп и тя изглеждаше в отлично здраве.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 17 май 1813

Бе невъзможно да заспи. Дафни крачеше из стаята си, а стъпките ѝ бяха издълбали пътека в синьо-белия килим, който покриваше пода още от детството ѝ. Умът ѝ се луташе в хиляди посоки, но едно нещо ѝ бе напълно ясно. Трябваше да спре този дуел.

Изобщо не подценяваше трудностите, съпътстващи изпълнението на тази задача. Най-малкото, защото мъжете имаха склонност да се държат като упорити идиоти, когато ставаше въпрос за чест и дуели, и тя се съмняваше, че Саймън или Антъни биха оценили намесата ѝ. Освен това дори не знаеше къде щеше да се проведе дуела. Това не бе обсъждано в градината на лейди Траубридж. Дафни смяташе, че брат ѝ е изпратил съобщение до херцога по някой слуга. А може би Саймън трябваше да избере мястото, тъй като той бе

предизвикан. Дафни бе убедена, че тези дуели имат установени правила, но определено не бе наясно какви.

Тя спря пред прозореца и дръпна пердето, за да надникне навън. Нощта едва бе настъпила, според стандартите на висшето общество; тя и Антъни бяха напуснали партито преждевременно. Доколкото знаеше Бенедикт, Колин и майка ѝ бяха все още в дома на лейди Траубридж. Приемаше като добър знак факта, че още не се бяха върнали — вече повече от два часа двамата с Антъни си бяха у дома. Ако някой бе видял сцената със Саймън, клюката със сигурност би се разпространила из балната зала за секунди, а майка ѝ щеше да се втурне към дома опозорена.

Може би щеше да има късмет вечерта да приключи само със съсипването на роклята ѝ, но не и на репутацията ѝ.

В момента тревогата за доброто ѝ име бе най-малката ѝ грижа. Имаше нужда от семейството си по други причини. Нямахше начин сама да успее да спре този дуел. Само някоя идиотка би препуснала съвсем сама през Лондон в ранните утринни часове, в опит да вразуми двама войнствено настроени мъже. Щеше да има нужда от помощ.

Боеше се, че Бенедикт веднага ще застане на страната на Антъни в тази история. Всъщност, щеше да се изненада, ако откажеше да му стане секундант. Но Колин... Колин можеше и да се съгласи с нея. Той щеше да мърмори; вероятно щеше да каже, че Саймън заслужава да бъде застрелян призори, но ако Дафни започнеше да го умолява, щеше да ѝ помогне.

Дуелът трябваше да бъде спрян. Тя не разбираше какво става в главата на Саймън, но той очевидно се измъчваше от нещо — нещо, което вероятно бе свързано с баща му. Отдавна бе разбрала, че го измъчват някакви вътрешни демони. Добре го криеше, разбира се, особено, когато бе с нея. Но често бе улавяла онзи отчаян и замислен израз в очите му. Вероятно имаше причина толкова често да се затваря в себе си и да мълчи. Понякога Дафни си мислеше, че тя е единственият човек, с когото той се чувства достатъчно спокоен, за да се смее, шегува и да разговаря. И може би с Антъни. Е, може би и с него, преди да се случи това.

Въпреки всичко, въпреки поведението на Саймън в градината, който сякаш приемаше бъдещето за предопределено, тя не мислеше, че той иска да умре.

Дафни чу шум от колелета по улицата и се спусна отново към отворения прозорец точно навреме, за да види каретата на Бриджъртън да отминава къщата на път за конюшнията. Стиснала ръце, тя притича към другия край на стаята и притисна ухо към вратата. Нямахше да е добре, ако слезеше долу — Антъни смяташе, че е заспала или поне, че е в леглото и разсъждава за действията си.

Той бе казал, че няма да споменава нищо пред майка им. Или поне нямахше да й казва, докато не прецени какво трябва да знае.

Заради късното връщане на Вайълет у дома, Дафни предположи, че не са се появили никакви ужасни клюки по неин адрес, но това не означаваше, че ще се отърве без нищо. Щеше да има слухове. Винаги имаше слухове! А едно тихо шушукане, оставено без реакция, бързо би могло да се превърне в грандиозен скандал.

Знаеше, че накрая ще трябва да се изправи пред майка си. Рано или късно някой слух щеше да стигне и до нея. Обществото щеше да се постараете това да се случи. На Дафни й оставаше единствено надеждата, че докато дойде моментът, в който Вайълет ще бъде нападната от тези слухове — повечето от които верни, за съжаление — дъщеря й вече щеше да бъде сгодена за херцог.

Хората щяха да простят всичко, на някой, който е сгоден за херцог. И това щеше да бъде отправната точка в стратегията на Дафни за спасяването на живота на Саймън. Той не би спасил себе си, но може би щеше да спаси нея.

Колин Бриджъртън стъпваше на пръсти през фоайето, ботушите му леко се плъзгаха по килима. Майка му си бе легнала, а Бенедикт и Антъни се бяха настанили в кабинета, но той не се интересуваше от никого от тях. Искаше да види Дафни.

Окуражен от бледата светлина, която се процеждаше под вратата й, той леко почука. Явно бе оставила няколко свещи да горят. Тъй като бе твърде разумна, за да заспи, без да изгаси свещите, очевидно все още не спеше. А след като бе будна, щеше да й се наложи да говори с него. Вдигна ръка да почука отново, но вратата се отвори и Дафни мълчаливо му направи знак да влезе.

— Трябва да говоря с теб — бързо прошепна тя.

— И аз трябва да говоря с теб.

Дафни бързо го дръпна вътре и след като се огледа нагоре и надолу по коридора, затвори вратата.

— В голяма беда съм — каза.

— Знам.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Знаеш?

Колин кимна, а зелените му очи бяха невероятно сериозни, както никога досега.

— Помниш ли приятеля ми Макълсфийлд?

Тя кимна. Макълсфийлд бе младият граф, на когото майка ѝ бе настоявала да я представи преди две седмици. Същата нощ, в която срещна Саймън.

— Е, той те е видял да изчезваш тази вечер в градината с Хейстингс.

Гърлото на Дафни внезапно пресъхна, но тя успя да каже:

— Така ли?

Колин мрачно кимна.

— Няма да каже нищо. Сигурен съм. Приятели сме от почти десет години. Но ако той те е видял, може още някой да е забелязал. Лейди Данбъри ни наблюдаваше доста странно, докато той ми разказваше какво е видял.

— Лейди Данбъри е видяла? — остро попита Дафни.

— Не знам дали е видяла, или не. Знам само — брат ѝ леко потръпна, — че ме гледаше така, сякаш знае всичките ми прегрешения.

Дафни леко поклати глава.

— Тя така си гледа. А ако е видяла нещо, няма да каже и дума.

— Лейди Данбъри? — попита подозрително той.

— Тя е дракон и може да бъде доста рязка, но не е човек, който би съсипал някого само за забавление. Ако е видяла нещо, ще ми го каже директно.

Колин не изглеждаше убеден.

Дафни се прокашля няколко пъти, докато се опитваше да реши как да формулира следващия си въпрос.

— Той какво точно е видял?

Колин подозрително я погледна.

— Какво имаш предвид?

— Точно каквото попитах — почти се тросна тя, нервите ѝ бяха опънати до краен предел от дългата и тежка вечер. — Какво е видял?

Колин изпъна гръб, а брадичката му се отдръпна назад отбранително.

— Точно каквото казах — отвърна. — Видял те е да изчезваш в градината с Хейстингс.

— Това ли е всичко?

— Това ли е всичко? — повтори той. Очите му се разшириха и след това се присвиха. — Какво, по дяволите, е станало там?

Дафни се отпусна на дивана и скри лице в ръцете си.

— О, Колин, оплетох се в такава бъркотия.

Той не каза нищо, затова тя накрая изтри очите си и вдигна поглед. Брат ѝ изглеждаше по-възрастен и някак по-решителен, отколкото го бе виждала някога. Ръцете му бяха скръстени, стоеше с широко разкрасени крака и изглеждаше неумолим, а очите му, обикновено толкова весели и дяволити, бяха твърди като смарагди. Очевидно бе чакал да го погледне, преди да заговори.

— Сега, след като приключи с изблика на самосъжаление — каза остро той, — предлагам да ми кажеш какво сте правили ти и Хейстингс в градината на лейди Траубридж тази вечер.

— Не ми говори с този тон — сопна се тя в отговор. — И не ме обвинявай, че съм се отдала на самосъжаление. За Бога, един човек ще умре утре. Имам право да съм поне малко разстроена.

Колин седна на стола срещу нея, а изражението му мигновено омекна до невероятна загриженост.

— По-добре ми разкажи всичко.

Дафни кимна и продължи с разказ на събитията от вечерта. Не му обясни точно до къде бе стигнал позорът ѝ. Нямаше нужда Колин да знае точно какво е видял Антъни, фактът, че е била хваната в компрометираща ситуация, бе достатъчен.

Завърши с:

— И сега ще има дуел и Саймън ще умре!

— Няма как да знаеш това, Дафни.

Тя печално поклати глава.

— Той няма да стреля по Антъни. Бих заложила живота си на това. А Антъни... — гласът ѝ пресекна и тя преглътна, преди да продължи. — Той е толкова бесен. Не мисля, че ще се успокои.

— Какво искаш да направиш?

— Не знам. Дори не знам къде ще се проведе дуелът. Знам само, че трябва да го спра!

Колин тихо изпсува и след това каза меко.

— Не знам дали ще можеш, Дафни.

— Трябва! — извика тя. — Колин, не мога да стоя тук и да гледам тавана, докато Саймън умира. — Гласът ѝ се прекърши и тя добави. — Обичам го.

Той пребледня.

— Дори след като те отхвърли?

Тя обезсърчено кимна.

— Не ме интересува дали това ме прави жалка идиотка, но не мога иначе. Обичам го. Той има нужда от мен.

Брат ѝ тихо каза:

— Ако това е вярно, не мислиш ли, че щеше да се съгласи да се ожени за теб, когато Антъни го е поискал?

Дафни поклати глава.

— Не. Има още нещо, което не знам. Не мога да го обясня, но като че ли част от него искаше да се ожени за мен — усещаше как раздразнението в нея нараства, а дъхът ѝ започва да излиза на пресекулки, но въпреки това продължи. — Не знам, Колин. Ако можеше да видиш лицето му, щеше да разбереш. Опитваше се да ме предпази от нещо. Сигурна съм.

— Не познавам Хейстингс толкова добре, колкото Антъни — каза Колин. — Или дори толкова добре, колкото ти го познаваш, но никога не съм чувал и най-лек намек за слух, относно някаква дълбока, тъмна тайна. Сигурна ли си... — той спря по средата на изречението и отпусна глава в ръцете си за момент, преди отново да вдигне поглед. — Сигурна ли си, че не си въобразяваш за чувствата му към теб?

Дафни не се обиди. Знаеше, че историята ѝ звучи като фантазия, но в сърцето си усещаше, че е права.

— Не искам той да умира — каза дрезгаво тя. — Това е единственото, което има значение.

Колин кимна и зададе един последен въпрос.

— Не искаш той да умре или не искаш да умре заради теб?

Дафни се изправи разтреперана.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш — каза тя, използвайки последните си сили, за да запази гласа си спокоен. — Не мога да

повярвам, че ми задаваш такъв въпрос.

Но той не си тръгна. Просто се протегна и стисна ръката ѝ.

— Ще ти помогна, Дафни. Знаеш, че бих направил всичко за теб.

Тя се отпусна в ръцете му и изплака всички сълзи, които досега смело преглъщаше.

Тридесет минути по-късно очите ѝ бяха сухи, а съзнанието — ясно. Осъзна, че бе имала нужда да се наплаче. Задържахше твърде много неща в себе си — твърде много емоции, объркване, обида и гняв. Трябваше да ги излее. Да запази разума си бистър и да остане концентрирана върху целта си.

Колин бе отишъл да разпита Антъни и Бенедикт, които според него разговаряха тихо и напрегнато в кабинета на Антъни. Съгласи се с нея, че Антъни вероятно е помолил Бенедикт да му стане секундант. Задачата на му бе да ги накара да му кажат къде ще се състои дуелът. Тя не се съмняваше, че ще успее. Умееше да измъква всякаква информация от всекиго.

Дафни бе облякла най-старите си и удобни дрехи за езда. Нямаше представа къде точно ще прекара утринта, но последното, което искаше, бе да се препъва в дантели и фусти.

Бързо почукване на вратата привлече вниманието ѝ и преди да успее да хване дръжката, Колин влезе. Той също бе сменил вечерните си дрехи.

— Разбра ли всичко? — нетърпеливо попита тя.

Той бързо и рязко кимна.

— Нямаме много време за губене. Предполагам, че ще искаш да стигнем там преди всички останали?

— Ако Саймън пристигне преди Антъни, може би ще мога да го убедя да се ожени за мен, преди някой да е успял да извади пистолет.

Колин напрегнато въздъхна.

— Даф — започна той, — хрумвало ли ти е, че може и да не успееш?

Тя преглътна. В гърлото ѝ бе заседнало сякаш цяло гюле.

— Опитвам се да не мисля за това.

— Но...

Дафни го прекъсна.

— Ако започна да мисля за това — отвърна напрегнато, — може да изгубя концентрация. Може да си изпусна нервите. А това не мога да си позволя. Заради Саймън не мога да си го позволя.

— Надявам се той да знае какво притежава в твое лице — тихо каза Колин. — Защото ако не знае, може да се наложи аз лично да го застрелям.

Тя добави само:

— По-добре да вървим.

Колин кимна и те излязоха.

Саймън водеше коня си по Броуд Уок към най-отдалеченото и усамотено място в новия Риджънтс Парк. Антъни бе предложил и той се бе съгласил да приключат всичко далеч от Мейфеър. Едва ли имаше вероятност да срещнат някой толкова рано призори, но и нямаше причина да парадират с дуел наскре Хайд Парк.

Не че се интересуваше особено, че дуелите са незаконни. В края на краищата, нямаше да се задържи достатъчно дълго на това място, че да понесе правните последиствия.

Все пак беше проява на адски лош вкус да умре по този начин, но в момента не виждаше други алтернативи. Бе опозорил една дама от добро семейство, за която не можеше да се ожени и сега трябваше да понесе последиствията. Бе напълно наясно с това, още преди да я целуне.

Докато се приближаваше към целта, видя, че Антъни и Бенедикт вече са пристигнали и го очакват с развети от лекия бриз кестеняви коси и мрачни лица. Мрачни, почти колкото сърцето на Саймън.

Той спря коня си на няколко метра от братята Бриджъртън и слезе.

— Къде е секундантът ти? — извика Бенедикт.

— Не съм си правил труда да си търся — отвърна той.

— Трябва да имаш секундант! Дуелът не може да се състои без секундант.

Саймън само сви рамене.

— Реших, че няма смисъл. Вие донесохте пистолетите. Имам ви доверие.

Антъни тръгна към него.

— Не желая да правя това — каза той.

— Нямах избор.

— Но ти имаш — нетърпеливо каза Бриджъртън. — Би могъл да се ожениш за нея. Може би не я обичаш, но зная, че наистина я харесваш. Защо не искаш да се ожениш за нея?

Саймън се замисли, дали да им каже всичко — всички причини, поради които се бе заклел да не се жени и да прекъсне родословното си дърво. Но те нямаше да го разберат. Не и Бриджъртън, за които семейството бе нещо добро, мило и истинско. Не знаеха нищо за жестоките думи и разбитите мечти. Не познаваха непоносимото усещане да бъдеш отхвърлен.

Той се замисли, дали да не каже нещо жестоко, нещо, което би накарало Антъни и Бенедикт да го презират и да приключат с този псевдодуел по-бързо. Но това означаваше да очерни Дафни, а това просто не можеше да стори.

Затова накрая само погледна Антъни Бриджъртън в лицето, човекът, който му бе приятел от първите му дни в Итън, и каза:

— Искам да знаеш, че не е заради Дафни. Сестра ти е най-прекрасната жена, която някога съм имал привилегията да познавам.

След това, кимна към братята, взе един от пистолетите от сандъчето, което Бенедикт бе оставил на земята и тръгна към северния край на полето.

— Чакааааааааайтееееее!

Саймън ахна и се извъртя. Мили Боже! Това беше Дафни.

Приведена ниско над коня си, тя галопираше с бясна скорост през полето. За един прекрасен миг Саймън забрави, че трябва да е невероятно ядосан, затова че се меси в дуела, и просто се възхити на великолепната гледка. Но когато тя дръпна поводите и спря коня до него, гневът му се завърна с пълна сила.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита я той.

— Спасявам нещастния ти живот! — очите ѝ блеснаха срещу него и той осъзна, че никога не я е виждал толкова гневна.

Почти толкова гневна, колкото бе и той.

— Дафни, глупачка такава. Имаш ли представа колко опасна беше малката ти каскада? — Без да осъзнава какво прави, той обхвана с ръце раменете ѝ и я разтърси. — Единият от нас можеше да те застреля.

— О, моля те! — присмя му се тя. — Дори не беше стигнал до мястото си в другия край.

Беше права, но той бе твърде бесен, за да го признае.

— Да яздиш дотук посред нощ и то сама! — изкрещя той. — Би трябвало да знаеш колко е опасно.

— Знам много добре — изстреля тя в отговор. — Колин ме придружи.

— Колин? — Саймън обърна глава наляво и надясно сякаш търсеше най-младия от по-големите й братя. — Ще го убия!

— Кога? Преди или след като Антъни те простреля в сърцето?

— О, със сигурност преди това — изръмжа Саймън, след което изрева силно — Къде е той? Бриджъртън!

Три кестеняви глави се обърнаха към него.

Той закрачи през тревата с убийствен блясък в погледа.

— Имах предвид идиота Бриджъртън.

— Мисля, че това — любезно каза Антъни, посочвайки с брадичка Колин, — си ти.

Брат му го погледна унищожително:

— Нима трябваше да я оставя вкъщи да си изплаче очите?

— Да! — отговорът дойде от три различни посоки.

— Саймън! — извика Дафни, препъвайки се по тревата след него. — Върни се!

Той се обърна към Бенедикт.

— Отведи я от тук.

Бенедикт като че ли се поколеба.

— Направи го! — нареди му Антъни.

Бенедикт остана неподвижен, а очите му се местеха между братята, сестра му и мъжа, който я беше опозорил.

— За Бога! — изпсува Антъни.

— Тя заслужава да бъде изслушана — каза той и скръсти ръце.

— Какво, по дяволите, ви става на вас двамата? — изръмжа Антъни и изгледа гневно двамата си по-малки братя.

— Саймън — каза Дафни, опитвайки да си поеме дъх след тичането през полето, — трябва да ме изслушаш.

Тя умолително изгледа братята си. Колин и Бенедикт очевидно й съчувстваха, но не можеха да й помогнат особено. Антъни все още изглеждаше като разгневен бог.

Накрая направи единственото, което ѝ хрумна, за да забави дуела. Удари Саймън. По здравето око.

Той изръмжа от болка и залитна назад.

— Това за какво беше, по дяволите?

— Падни, идиот такъв — изсъска тя. — Ако се проснеш на земята, Антъни няма да може да те застреля.

— Определено няма да падна! — той притисна окото си, докато мърмореше. — Мили Боже, да бъдеш повален от жена. Това бе прекалено.

— Мъже! — изсумтя Дафни. — Идиоти, всички до един! — тя се обърна към братята си, които се бяха втренчили в нея с отворена уста и еднакво шокирани изражения. — Какво гледате? — тросна се тя.

Колин започна да ръкопляска. Антъни го удари по рамото.

— Може ли да ми бъде позволен един-единствен, малък, съвсем кратък момент насаме с Негова Светлост? — попита тя, изсъсквайки половината думи.

По-младите ѝ братя кимнаха и се отдалечиха. Антъни не помръдна.

Дафни го изгледа кръвнишки.

— И теб ще ударя.

Можеше и да го направи, ако Бенедикт не се бе върнал и почти не бе извадил ръката на Антъни от раменната става докато го дърпаше настрана.

Тя се втренчи в Саймън, който притискаше пръсти към веждата си, сякаш това би намалило болката в окото му.

— Не мога да повярвам, че ме удари — каза той.

Тя погледна през рамо към братята си, за да се увери, че не могат да ги чуят.

— Стори ми се добра идея за момента.

— Не знам какво се опитваш да постигнеш — каза той.

— Човек би помислил, че е пределно ясно.

Той въздъхна и в този миг изглеждаше уморен, тъжен и безкрайно остарял.

— Вече ти казах, че не мога да се оженя за теб.

— Трябва.

Думата изскочи с такава настойчивост, че той тревожно вдигна поглед.

— Какво имаш предвид? — попита той, а тонът му можеше да влезе в учебниците по самоконтрол.

— Имам предвид, че са ни видели.

— Кой?

— Макълсфийлд.

Саймън очевидно се отпусна.

— Той няма да проговори.

— Но е имало и други! — Дафни прехапа устни. Това не беше точно лъжа. Може да е имало и други. Всъщност, вероятно е имало и други.

— Кои?

— Не зная — призна тя. — Но знам какво става, когато тръгнат слухове. До утре ще са плъзнали из цял Лондон.

Саймън изпсува толкова цветисто, че Дафни направи крачка назад.

— Ако не се ожениш за мен — каза тихо тя, — ще бъда опозорена.

— Това не е вярно! — възпротиви се той, но не звучеше особено убедително.

— Вярно е и го знаеш! — тя се насили да срещне погледа му.

Цялото ѝ бъдеще и живота му зависеха от този момент. Не можеше да си позволи да направи грешка.

— Никой няма да ме иска. Ще ме отпратят в някое забравено от Бога място в провинцията...

— Знаеш, че майка ти никога не би те отпратила.

— Но и никога няма да се омъжа. Знаеш го! — Тя пристъпи напред, скъсявайки разстоянието помежду им. — Завинаги ще бъда белязана като повредена стока. Никога няма да имам съпруг, да родя деца...

— Спри! — Саймън направо изкрещя. — За Бога, просто спри.

Антъни, Бенедикт и Колин се втурнаха към тях при крясъка му, но неистовото поклащане на главата на Дафни ги накара да се заковат на място.

— Защо не можеш да се ожениш за мен? — попита тя тихо. — Зная, че ме харесваш. Какво има?

Саймън закри с ръка лицето си, а палецът и показалецът безмилостно се притискаха в слепоочията му. Мили Боже, имаше

главоболие. А Дафни, о, Боже! — тя продължаваше да се приближава. Пресегна се и докосна рамото му, погали го по бузата.

Не беше достатъчно силен. Мили Боже, нямаше да бъде достатъчно силен.

— Саймън — помоли го тя, — спаси ме.

И той бе изгубен.

ГЛАВА 12

„Дуел, дуел, дуел. Има ли нещо по-вълнуващо, по-романтично... или по-идиотско?

До ушите на настоящия автор достигна слухът, че порано тази седмица е бил проведен дуел в Риджънтс Парк. Тъй като дуелите са незаконни, няма да разкриваме имената на участниците, но нека стане ясно, че настоящият автор се отнася с изключително неодобрение към подобно насилие.

Разбира се, тъй като този факт ще бъде публикуван, очевидно е, че двамата дуелиращи се идиоти не са ранени — не ми се иска да ги наричам джентълмени, тъй като това би предполагало определено ниво на интелигентност, което, дори и да са притежавали, със сигурност им е убягнало през онази сутрин.

Да се чуди човек дали някой ангел на разума и чувствителността не им се е усмихнал в онази съдбовна утрин.

Ако е така, то настоящият автор смята, че този ангел трябва да разпростре влиянието си над много повече мъже от висшето общество. Подобно действие би могло единствено да внесе повече спокойствие и добро отношение сред нас и неимоверно би подобрило света, в който живеем.“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 19 май 1813

Саймън вдигна очи, за да срещне нейните. Изглеждаше съкрушен.

— Ще се оженя за теб — каза с нисък глас, — но трябва да знаеш...

Изречението остана недовършено след екзалтирания ѝ вик и силната ѝ прегръдка.

— О, Саймън, няма да съжаляваш — каза тя бързо и с облекчение. Очите ѝ блестяха от непролетите сълзи и в същото време сияеха от радост. — Ще те направя щастлив. Обещавам! Ще те направя толкова щастлив. Няма да съжаляваш.

— Спри! — с усилие каза той и я отдръпна от себе си. Неподправената ѝ радост бе повече, отколкото можеше да понесе. — Трябва да ме изслушаш.

Тя застина и лицето ѝ придоби загрижено изражение.

— Чуй какво ще ти кажа — каза той дрезгаво. — И след това реши дали искаш да се омъжиш за мен.

Тя прехапа долната си устна и кимна едва-едва.

Саймън колебливо си пое въздух. Как да ѝ каже? Какво да ѝ каже? Не можеше да ѝ каже истината. Поне не цялата. Все пак тя трябваше да разбере... Ако се омъжеше за него...

Щеше да се откаже от повече неща, отколкото би предположила.

Трябваше да ѝ даде възможност да се откаже. Тя заслужаваше поне това. Саймън преглътна виновно. Тя заслужаваше много повече, но само това можеше да ѝ предложи.

— Дафни — каза той и името ѝ, както винаги, сякаш успокои изтръпналите му от напрежение устни, — ако се омъжиш за мен...

Тя пристъпи към него и протегна ръка, само за да я отдръпне веднага назад, заради изгарящия му поглед.

— Какво има? — прошепна тя. — Със сигурност нищо не би могло да бъде толкова ужасно, че...

— Не мога да имам деца.

Ето. Направи го. И беше почти вярно.

Устните на Дафни се разтвориха, но освен този факт, нищо друго не показваше, че го е чула.

Той знаеше, че звучи жестоко, но не виждаше друг начин да я накара да разбере.

— Ако се омъжиш за мен, никога няма да имаш деца. Никога няма да държиш бебе в ръцете си, с мисълта, че е твое, че ти си го създала с любов. Никога...

— Откъде знаеш? — прекъсна го тя с равен и неестествено силен глас.

— Просто знам.

— Но...

— Не мога да имам деца — повтори той жестоко. — Трябва да го разбереш.

— Разбирам — устните ѝ леко потрепваха, сякаш не бе сигурна дали има какво да каже, а клепачите ѝ премигнаха малко повече от обичайно.

Той впери в нея изучаващ поглед, но този път не можа да отгатне чувствата ѝ. Обикновено изражението ѝ бе толкова открито, а очите стряскащо искрени — сякаш направо можеше да надникне в душата ѝ. В този момент обаче тя изглеждаше прекършена и някак застинала.

Изглеждаше разстроена — това бе очевидно. Нямаше представа какво ще каже или как ще реагира.

Саймън имаше странното чувство, че и Дафни не знае.

Усети, че някой е застанал до него и се обърна, за да види Антъни, чието лице бе раздвоено между гнева и притеснението.

— Проблем ли има? — меко попита той, а очите му обхождаха измъченото лице на сестра му.

Преди Саймън да успее да отговори, Дафни каза:

— Не.

Всички се обърнаха към нея.

— Няма да има дуел — каза тя. — Негова Светлост и аз ще се оженим.

— Разбирам — Антъни едва не въздъхна от облекчение, но се въздържа, заради тъжното лице на сестра си. — Ще кажа на другите — каза той и се отдалечи.

Саймън усети приток на нещо непознато за него, което изпълни дробовите му. Безмълвно осъзна, че това бе въздух. Беше затаил дъх. Без дори да го осъзнава, бе затаил дъх.

Още нещо го изпълни. Нещо горещо и ужасно, нещо триумфиращо и прекрасно. Това бе някаква емоция, чиста и неподправена — странна смесица от облекчение и радост, желание и страх. Саймън, който бе прекарал живота си, избягвайки подобни хаотични чувства, нямаше представа как да се справи с тях.

Очите му срещнаха тези на Дафни.

— Сигурна ли си? — прошепна нежно.

Тя кимна, а по лицето ѝ не бе изписано никакво чувство.

— Ти го заслужаваш — след това бавно се отправи към коня си.

Той остана загледан след нея да се чуди дали току-що не е бил издигнат до рая, или може би захвърлен в най-тъмните кътчета на ада.

Дафни прекара остатъка от деня заобиколена от семейството си. Всички, разбира се, бяха въодушевени от новината за годежа ѝ. Всички, освен по-големите ѝ братя, които, макар и да се радваха за нея, бяха някак потиснати. Не ги винеше. Тя самата бе доста потисната. Сутрешните събития изтощиха всички.

Бе решено, сватбата да се състои възможно най-скоро. Вайълет бе информирана, че Дафни може да е била видяна да се целува със Саймън в градината на лейди Траубридж и това бе достатъчно, за да я накара веднага да изпрати молба до архиепископа за специално разрешение за сватба. След това се потопи във вихър от празнични детайли, тъй като и както тя самата каза — само защото сватбата ще е в тесен кръг, това не означава, че трябва да е скромна.

Елоиз, Франческа и Хаясинт бяха силно развълнувани от перспективата да се пременят като шаферки и не спираха да задават всевъзможни въпроси. Как ѝ е предложил Саймън? Дали е паднал на колене? Какъв цвят ще е роклята на Дафни и кога той ще ѝ подари пръстен?

Тя направи всичко възможно да отговори на въпросите им, но ѝ бе трудно да се концентрира върху сестрите си и докато дойде време за вечерята, вече се бе ограничила до едносрични реплики. Накрая, след като Хаясинт попита какъв цвят рози иска за букета и Дафни отговори:

— Три — сестрите ѝ се отказаха да разговарят с нея и я оставиха на мира.

Неимоверните усилия, които положи, я оставиха без думи. Бе спасила живота на един човек. Беше си осигурила обещание за брак от мъжа, когото обожаваше. И се бе обрекла на живот без деца.

Всичко това само в един ден.

Тя се засмя някак отчаяно. Да се чуди човек какво би направила утре.

Искаше ѝ се да знае какво ѝ бе минало през ума в последните секунди, преди да се обърне към Антъни и да каже „Няма да има дуел“, но истината бе, че изобщо не можеше да си спомни. Каквото ѝ да се бе въртяло в главата ѝ, то със сигурност не се състоеше от смислени думи, камо ли изречения. Сякаш бе заобиколена от цветове. Червено и жълто и вихрена смесица от оранжево на местата, където се срещаха. Само чисти емоции и инстинкт. Само това. Без разум, без логика, без нищо рационално.

И някак си, докато всичко това бушуваше в нея, тя разбра какво трябва да направи. Можеше и да успее да живее без децата, които още не бе родила, но не можеше да живее без Саймън. Децата бяха неоформени, непознати същества, които не можеше да си представи или докосне.

Но Саймън... той бе истински и бе тук. Знаеше какво е да докосва лицето му, да се смее заедно с него. Познаваше сладкия вкус на целувките му и ироничната извивка на устните му.

И го обичаше.

И макар да не се осмеляваше да си го помисли, може би той грешеше. Може би можеше да има деца. Или бе подведен от некомпетентен лекар или просто Бог чакаше подходящия момент да направи чудо. Едва ли беше вероятно да създаде потомство в същото количество като Бриджъртън, но ако можеше да има дори едно дете, знаеше, че ще се чувства завършена.

Все пак не би споделила тези мисли със Саймън. Ако той смяташе, че тя таи и най-малката надежда за дете, нямаше да се ожени за нея. Бе уверена в това. Иначе не би стигнал толкова далеч с бруталната си откровеност. Не би ѝ позволил да вземе решение, ако не бе сигурен, че е напълно наясно с фактите.

— Дафни?

Тя седеше апатично на канапето в салона на Бриджъртън, но вдигна поглед и видя майка си да я гледа втренчено със силна тревога.

— Добре ли си? — попита Вайълет.

Дафни се насили да се усмихне уморено.

— Просто съм изтощена — отвърна тя. И наистина беше. До този момент дори не се бе замисляла, че не е спала от повече от тридесет и шест часа.

Вайълет седна до нея.

— Мислех, че ще си по-развълнувана. Зная колко много обичаш Саймън.

Дафни се обърна изненадано към майка си.

— Не е трудно да се забележи — нежно каза тя и я потупа по ръката. — Той е добър човек. Направи добър избор.

Усети, че се усмихва несигурно. Наистина бе направила добър избор. Щеше да извлече най-хубавото от него.

Ако не бяха благословени да имат деца... е, реши тя, кой знае, можеше да се окаже, че и тя е бездетна. Познаваше няколко двойки, които нямаха деца и се съмняваше някой от тях да е знаел за това преди брака. При наличието на седем братя и сестри, щеше да има много племенници и племеннички, които да прегръща.

По-добре бе да живее с мъжа, когото обича, отколкото да има деца от някой, към когото не изпитва никакви чувства.

Дафни кимна и се изправи, олюлявайки се. Майка ѝ знаеше най-добре. Определено имаше нужда от сън.

— Сигурна съм, че ще се почувствам много по-добре след час-два — каза тя и се прозя широко.

Вайълет се изправи и предложи на дъщеря си ръка за опора.

— Не мисля, че ще успееш да изкачиш стълбите сама — каза и с усмивка я поведе извън стаята и нагоре по стълбите. — И искрено се съмнявам, че ще те видя след час или два. Ще дам изрични инструкции никой да не те безпокои до сутринта.

Дафни сънливо кимна.

— Би било добре — измърмори и влезе в стаята си. — Сутринта е добре.

Вайълет довлече дъщеря си до леглото и ѝ помогна да легне. Успя да ѝ събуе обувките, но само толкова.

— Можеш да спиш и с дрехите — каза меко и се наведе да я целуне по челото. — Не мога да си представя как бих могла да те мръдна толкова, че да те съблека.

Единственият отговор на Дафни бе леко похъркване.

Саймън също бе изтощен. Не всеки ден човек се обричаше на смърт. Само за да бъде спасен, и сгоден, от жената, която присъстваше неизменно в сънищата му през последните две седмици.

Ако не бяха двете насинени очи и значителната подутина на брадичката му, би решил, че е сънувал цялата история.

Дафни осъзнаваше ли какво направи? Защо се отказваше от толкова неща? Тя бе разумно момиче, не плуваше в глупави мечти и фантазии и той не мислеше, че би се съгласила да се омъжи за него, без да обмисли последствията.

Но пък бе взела решение за по-малко от минута. Как можеше да е обмислила всичко толкова бързо?

Освен ако не си въобразяваше, че е влюбена в него. Би ли се отказала от мечтата си за семейство, заради любовта си към него?

А може би го правеше от чувство за вина. Сигурен бе, че ако бе умрял в дуела, Дафни щеше да припише вината на себе си. По дяволите, той я харесваше. Тя бе един от най-прекрасните хора, които познаваше. Не мислеше, че би могъл да живее с мисълта, че нейната смърт му тежи на съвестта. Може би тя се чувстваше по същия начин.

Каквито и да бяха причините, простичката истина бе, че след тази събота — лейди Бриджъртън му бе изпратила бележка, за да го уведоми, че годежът няма да е продължителен — щеше да е обвързан с Дафни до края на живота си.

Както и тя с него.

Осъзна, че вече не може да спре това. Тя не би се отказала от брака, след като вече бяха стигнали дотук, той също. За негова изненада тази почти фаталистична увереност го караше да се чувства...

Добре!

Дафни щеше да е негова. Познаваше недостатъците му, знаеше какво не може да й даде и все пак бе избрала него.

Това стопляше сърцето му повече, отколкото бе смятал, че е възможно.

— Ваша Светлост?

Саймън вдигна поглед от коженото кресло, на което се бе отпуснал в кабинета си. Не че имаше нужда — ниският, равен глас очевидно принадлежеше на иконома му.

— Да, Джефрис?

— Лорд Бриджъртън е дошъл да ви види. Да го информирам ли, че не сте у дома?

Саймън се изправи. По дяволите, бе уморен.

— Няма да ти повярва.

Джефрис кимна.

— Много добре, сър — той направи три крачки и се обърна. — Сигурен ли сте, че искате да приемете посетител? Изглеждате малко... неразположен.

Херцогът се изсмя безрадостно.

— Ако говориш за очите ми, трябва да знаеш, че лорд Бриджъртън е отговорен за по-голямата синина.

Икономът премигна като бухал.

— За по-голямата ли, Ваша Светлост?

Саймън успя да се усмихне, но не беше лесно. Цялото лице го болеше.

— Разбирам, че е трудно да се направи разлика, но дясното ми око е една идея по-зле от лявото.

Джефрис леко се приближи, очевидно заинтригуван.

— Повярвай ми.

Икономът се изпъна.

— Разбира се. Да поканя ли лорд Бриджъртън в салона?

— Не, доведи го тук — Джефрис нервно преглътна и Саймън добави. — Няма нужда да се тревожиш за безопасността ми. Не е особено вероятно да увеличи броя на нараняванията ми при тази среща — след това добави приглушено. — Не че ще му е лесно да намери място, което вече да не е наранил.

Антъни Бриджъртън влезе само секунда по-късно. Хвърли поглед към Саймън и каза:

— Изглеждаш ужасно.

Той се изправи и вдигна вежда, което не бе лесно при дадените обстоятелства.

— Това изненадва ли те?

Антъни се засмя. Звукът бе малко мрачен и глух, но Саймън долови в него отзвук от стария си приятел. Сянка от приятелството им. Бе изненадан каква благодарност изпитва за това.

Бриджъртън насочи поглед към очите на Саймън.

— Кое е моето?

— Дясното — отвърна Хейстингс, леко докосвайки наранената кожа. — Дафни има сериозен удар за момиче, но ѝ липсват размера и силата ти.

— Все пак — каза Антъни, наведен напред, за да огледа производението на сестра си, — е свършила доста добра работа.

— Трябва да се гордееш с нея — изсумтя Саймън. — Адски боли.

— Добре.

Двамата замълчаха, имаха толкова много неща за казване и почти никаква идея как да ги кажат.

— Не съм искал да се получи така — каза накрая Антъни.

— Нито пък аз.

Антъни се наведе над ръба на бюрото на Саймън, но той се изправи.

— Не ми беше лесно да ти позволя да я ухажваш.

— Знаеше, че не бе истинско.

— Ти го направи истинско снощи.

Какво трябваше да каже? Че Дафни го е съблазнила, а не той нея? Че тя го е отвела от терасата право в тъмнината на нощта? Нищо от това нямаше значение. Той бе много по-опитен от нея. Трябваше да я спре.

Не каза нищо.

— Надявам се, че ще можем да оставим това зад гърба си.

— Сигурен съм, че това е най-съкровеното желание на Дафни.

Антъни присви очи.

— И сега целта ти е да изпълниш съкровените й желаня, така ли?

Всички, освен едно, помисли си Саймън. Всички, освен единственото, което наистина имаше значение.

— Знаеш, че ще направя всичко по силите си, за да я направя щастлива — каза тихо.

Антъни кимна.

— Ако я нараниш...

— Никога няма да я нараня — закле се Саймън, а очите му искряха.

Антъни го изгледа продължително и втренчено.

— Бях готов да те убия затова, че я опозори. Ако нараниш душата й, бъди сигурен, че няма да намериш покой, докато си жив. Кое то няма да е особено за дълго — добави той, а погледът му стана още по-твърд.

— Само, колкото да ми причиниш невъобразима болка? — любезно попита Саймън.

— Точно така.

Саймън кимна. Антъни го заплашваше с болка и смърт, но не можеше да не го уважава за това. Привързаността към сестра му бе достойна за уважение.

Той се зачуди дали Антъни вижда в него нещо, което никой друг не успява. Познаваха се през повече от половината си живот. Дали Антъни някак виждаше тъмните кътчета на душата му? Мъката и яростта, които толкова упорито се опитваше да прикрие?

И ако бе така, затова ли се притесняваше толкова за щастието на сестра си?

— Давам ти думата си — каза Саймън. — Ще направя всичко по силите си Дафни да бъде доволна и щастлива.

Антъни рязко кимна.

— Погрижи се да го направиш — оттласна се от бюрото и се отправи към вратата, — или ще си имаш работа с мен.

И излезе.

Саймън простена и отново потъна в коженото кресло. Не искаше да я наранява, не можеше да понесе да ѝ причини болка и все пак бе обречен да го направи, просто като се ожени за нея. Целият гореше за нея, копнееше за деня, в който щеше да я положи на леглото и да покрие тялото ѝ със своето, бавно да навлезе в нея, докато тя мълви името му...

Той потръпна. Нямаше начин подобни мисли да се отразят добре на здравето му.

— Ваша Светлост?

Отново Джефрис. Саймън бе твърде уморен, за да вдигне поглед, затова само махна с ръка.

— Може би бихте желали да се оттеглите за вечерта, Ваша Светлост.

Саймън успя да погледне към часовника, но само защото не се наложи да мърда глава. Беше едва седем вечерта. Това далеч не бе обичайното му време за лягане.

— Още е рано — измърмори той.

— Все пак — натърти икономът, — може би, бихте желали да се оттеглите.

Саймън затвори очи. Джефрис имаше право. Може би имаше нужда от дълъг престой между пухения си дюшек и фините ленени чаршафи. Можеше да избяга в стаята си и евентуално да успее да избегне срещите, с които и да е Бриджъртън през цялата нощ.

По дяволите, като се има предвид как се чувстваше, можеше да остане там с дни.

ГЛАВА 13

„Брак между херцога на Хейстингс и мис Бриджъртън!

Настоящият автор трябва да използва възможността да ви напомни, скъпи читателю, че предстоящата сватба бе предсказана точно в този вестник. Не е убягнал от вниманието на автора и фактът, че, когато вестникът спомене нова връзка между благороден джентълмен и неомъжена дама, залозите в клуба на джентълмена се променят за часове, и то в полза на брака.

Макар настоящият автор да не е допускан в Уайтс, има причина да смята, че официалните залози за брака на херцога и мис Бриджъртън са били 2 към 1 в негова полза.“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 21 май 1813

Остатъкът от седмицата отлетя неусетно. Дафни не бе виждала Саймън от няколко дни. Може би щеше да си помисли, че е напуснал града, ако Антъни не й бе казал, че е ходил до Хейстингс Хаус, за да уреди подробностите около брачния договор.

За голяма негова изненада, Саймън отказа да приеме и пени като зестра. Накрая двамата решиха, че Антъни ще отдели парите, които баща му бе оставил за брака на Дафни и ще ги управлява като попечител. Щяха да са нейни, за да ги харчи или пести, както намери за добре.

— Можеш да ги оставиш на децата си — предложи Антъни.

Тя само се усмихна. Трябваше или да го направи, или да се разплаче.

Един следобед, няколко дни по-късно, Саймън посети Бриджъртън Хауз. Оставаха само два дни до сватбата.

Дафни го очакваше в салона, след като Хумболт обяви пристигането му. Беше седнала официално на ръба на тапицираното канапе, гърбът ѝ бе изправен, а ръцете — стиснати в скута. Бе съвсем сигурна, че изглежда като образец на елегантната английска женственост.

Цялата беше кълбо от нерви.

Грешка, помисли си тя, когато стомахът ѝ се преобърна — кълбо от нерви с бъркани яйца.

Сведе поглед към ръцете си и осъзна, че ноктите ѝ оставят червени следи с формата на полумесец по дланите.

Втора грешка — кълбо от нерви с бъркани яйца и стрела, забита между тях. Горяща стрела, може би.

Желанието да се изсмее бе почти толкова силно, колкото и неприлично. Никога досега не се бе чувствала нервна, преди да види Саймън. Всъщност това бе вероятно най-забележителната част от приятелството им. Дори когато го улавяше да се взира в нея с нарастваща топлина и бе сигурна, че очите ѝ отразяват същата нужда, дори тогава се чувстваше добре в неговата компания. Да, стомахът ѝ се свиваше, а кожата ѝ настръхваше, но това бяха признаци на желание, не на безпокойство. Саймън бе на първо място неин приятел и Дафни знаеше, че не бива да приема за даденост спокойствието и щастието, които изпитваше в негово присъствие.

Беше сигурна, че ще успеят да намерят пътя обратно към това приятелство, но след сцената в Риджънтс парк много се боеше, че това едва ли ще се случи скоро.

— Добър ден, Дафни.

Саймън се появи на вратата и сякаш изпълни стаята с невероятното си присъствие. Е, присъствието му може би не беше толкова невероятно, както обикновено. Около очите му все още имаше сходни виолетови натъртвания, а това на брадичката му бе започнало да придобива впечатляващ зелен оттенък.

Все пак беше по-добре, отколкото да получи куршум в сърцето.

— Саймън — отвърна тя. — Колко е хубаво, че те виждам. Какво те води в Бриджъртън Хауз?

Той я погледна изненадано.

— Не сме ли сгодени?

Тя се изчерви.

— Да, разбира се.

— Бях останал с впечатлението, че от мъжете се очаква да посещават годениците си — седна срещу нея. — Лейди Уисълдаун не споменава ли нещо по темата?

— Не мисля — измърмори, — но съм сигурна, че майка ми го е сторила.

И двамата се усмигнаха и за момент Дафни си помисли, че всичко отново ще бъде наред, но щом усмивките изчезнаха, в стаята настъпи неудобно мълчание.

— Очите ти по-добре ли са? — попита тя накрая. — Вече не изглеждат толкова подути.

— Мислиш ли? — Саймън се обърна с лице към голямото огледало с позлатена рамка. — Аз съм по-скоро на мнение, че синините са придобили невероятен син оттенък.

— Лилав.

Той се наведе напред, не че това го приближи особено до огледалото.

— Добре, нека бъде лилав, макар че въпросът е спорен.

— Болят ли?

Той се усмигна безрадостно.

— Само, когато някой ги удря.

— Тогава ще се въздържам да го правя — промърмори, а устните ѝ издайнически потрепнаха. — Ще е доста трудно, разбира се, но ще се постарая.

— Да — каза той със съвсем сериозно изражение. — Често са ми казвали, че предизвиквам у жените желание да ми насинят окото.

Дафни се усмигна с облекчение. Щом можеха да се шегуват по този начин, значи нещата със сигурност отново щяха да са същите.

Саймън се прокашля.

— Имах конкретна причина, за да дойда да те видя.

Дафни впери в него поглед, изпълнен с очакване.

Той ѝ подаде кутия за бижута.

— Това е за теб.

Тя сякаш спря да диша, докато протягаше ръце към малката кутия, покрита с кадифе.

— Сигурен ли си? — попита.

— Мисля, че годежните пръстени са нещо задължително — каза той тихо.

— О! Колко глупаво от моя страна! Не осъзнавах, че...

— Че това е годежен пръстен? А какво помисли, че е?

— Не мислех — призна смутено. Той никога досега не й бе правил подарък. Толкова бе изненадана от жеста, че напълно забрави, че Саймън й дължи годежен пръстен.

Дължи — не харесваше тази дума, не харесваше и факта, че дори й бе минала през ума. И все пак бе до голяма степен сигурна, че това си е мислил той, докато е избирал пръстена.

Това я потискаше.

Дафни се усмихна насила.

— Това семейно наследство ли е?

— Не! — каза той толкова настойчиво, че тя примигна.

— О!

Отново настъпи неудобно мълчание.

Той се прокашля и каза:

— Реших, че може да искаш нещо само твое. Всички бижута на Хейстингс са били избирани за някой друг. Това го избрах за теб.

Дафни реши, че е истинско чудо, задето не се разтопи веднага.

— Това е толкова мило — каза и едва успя да потисне едно сантиментално подсмърчане.

Саймън започна да се върти на стола, което никак не я изненада. Мъжете мразеха да им казват, че са мили.

— Няма ли да го отвориш? — изсумтя той.

— О, да, разбира се. — Дафни леко поклати глава. — Колко глупаво от моя страна. — Очите й се взираха невиждащо в кутията за бижута, примигна няколко пъти, за да проясни погледа си, внимателно повдигна закопчалката и я отвори.

И спря да вижда всичко наоколо.

— О, мили Боже! — Дори тези думи излязоха по-скоро с дъха й, отколкото като звук.

В кутията бе сгущена поразителна халка от бяло злато, украсена с голям смарагд, обграден от всяка страна с по един-единствен безупречен диамант. Това бе най-красивото бижу, което Дафни бе виждала — блестящо, но елегантно, очевидно много ценно, но без да е прекалено претенциозно.

— Красив е — прошепна. — Много ми харесва.

— Сигурна ли си? — Саймън свали ръкавиците си, наведе се и извади пръстена от кутията. — Защото това е твоят пръстен. Ти ще го носиш и трябва да отразява твоя вкус, а не моя.

Гласът ѝ леко потрепери, докато отговаряше.

— Очевидно вкусовете ни съвпадат.

Саймън въздъхна едва забележимо от облекчение и взе ръката ѝ. До този момент не бе осъзнал, колко е важно за него дали тя ще хареса пръстена. Мразеше нервността, която изпитваше край нея, след като през изминалите седмици бяха толкова добри приятели. Мразеше тишината в разговорите им, докато преди, тя бе единственият човек, с когото не изпитваше нужда да мълчи или да си мери думите.

Не че сега имаше проблем да говори. Просто не знаеше какво да каже.

— Може ли да го сложа? — попита нежно.

Тя кимна и започна да сваля ръкавицата си.

Саймън спря пръстите ѝ със своите и сам се зае със задачата. Леко подръпна върха на всеки пръст и бавно плъзна ръкавицата по ръката ѝ. Жестът бе непоносимо еротичен — очевидно бе кратката версия на това, което искаше да направи — да свали всяка дреха от тялото ѝ.

Дафни ахна, когато ръбът на ръкавицата погали върховете на пръстите ѝ. Звукът на ускореното ѝ дишане го караше да я желае още повече.

С треперещи ръце плъзна пръстена по пръста ѝ до мястото, предназначено за него.

— Пасва идеално — каза тя и отдръпна ръката си, за да може да види как пръстенът отразява светлината.

Но Саймън не я пусна. Когато се раздвижи, кожата ѝ се плъзна по неговата, стопли я и някак странно го успокои. Вдигна ръката ѝ до устните си и нежно я целуна.

— Радвам се — прошепна. — Отива ти.

Устните ѝ се извиха — намек за широката усмивка, която бе започнал да обожава. Може би и намек, че всичко между тях ще бъде наред.

— Откъде знаеш, че харесвам смарагди? — попита тя.

— Не знаех — призна. — Напомниха ми за очите ти.

— За... — Леко вдигна глава, а устните ѝ се извиха в обвинителна усмивка. — Саймън, очите ми са кафяви.

— Предимно кафяви — поправи я.

Тя се завъртя, за да е с лице към огледалото, в което той бе инспектирал синините си и премигна неколккратно.

— Не — каза бавно, сякаш говореше на човек със забавено интелектуално развитие. — Кафяви са.

Той се пресегна и нежно прокара пръст по долната извика на окоето ѝ, а деликатните ѝ мигли помилваха кожата му като пърхане на пеперуда.

— Не и по края.

Тя му хвърли подозрителен поглед, примесен с мъничко надежда, след това издиша и се изправи.

— Ще проверя сама.

Саймън гледаше развеселено как тя се изправя и отива към огледалото, след това приближава лицето си към него. Премигна няколко пъти и задържа очите си широко отворени и отново премигна.

— О, мили Боже! — възкликна. — Това никога не съм го забелязвала.

Саймън се изправи и застана до нея, облегнат на махагоновата масичка пред огледалото.

— Скоро ще научиш, че аз винаги съм прав.

Тя го погледа саркастично.

— Но как го забеляза?

Той сви рамене.

— Гледах много внимателно.

— Ти... — Очевидно реши да не довършва изречението и отново се облегна на масата с широко отворени очи, за да се огледа. — Виж ти — промърмори. — Имам зелени очи.

— Е, аз не бих стигнал чак дотам...

— За днес — прекъсна го, — отказвам да повярвам, че са други, освен зелени.

Саймън се ухили.

— Както искаш.

Тя въздъхна.

— Толкова завиждах на Колин. Такива хубави очи на лицето на някой мъж са си чиста загуба.

— Сигурен съм, че дамите, които си въобразяват, че са влюбени в него, няма да се съгласят.

Дафни го изгледа самодоволно.

— Да, само че те нямат значение, нали?

Саймън усети, че му се иска да се засмее.

— Щом казваш.

— Скоро ще научиш — каза тя дяволито, — че аз винаги съм права.

Този път се разсмя. Нямахше начин да се въздържи. Когато накрая се успокои, осъзна, че Дафни е притихнала. Гледаше го топло, макар устните ѝ да бяха извити в носталгична усмивка.

— Това беше хубаво — каза тя и сложи ръка върху неговата. — Почти като преди, не мислиш ли?

Той кимна и обърна ръката си с дланта нагоре, за да може да хване нейната.

— Отново ще бъде така, нали? — в очите ѝ проблясваше безпокойство. — Ще се върнем към това, нали? Ще бъде абсолютно същото.

— Да — каза той, макар да знаеше, че това е невъзможно. Можеше и да бъдат доволни, но никога нямаше да бъде абсолютно същото.

Тя се усмихна, затвори очи и положи глава на рамото му.

— Добре.

Саймън остана загледан в отраженията им няколко минути. И почти повярва, че ще успее да я направи щастлива.

* * *

На следващата вечер — последната нощ на Дафни като мис Бриджъртън — Вайълет почука на вратата на спалнята ѝ.

Дафни седеше на леглото, а пред нея бяха разпръснати спомени от детството ѝ.

— Влез! — извика тя.

Майка ѝ подаде главата си със странна усмивка.

— Дафни — каза колебливо, — имаш ли минутка?

Тя загрижено изгледа майка си.

— Разбира се — изправи се, докато Вайълет влезе бавно. Кожата на майка ѝ удивително наподобяваше жълтия цвят на роклята ѝ.

— Добре ли си, майко? — я попита. — Изглеждаш малко позеленяла.

— Добре съм. — Виконтесата се прокашля и изправи рамене. — Време е да си поговорим.

— Оооо — Дафни издиша, а сърцето ѝ се разтуптя от нетърпение. Очакваше този момент. Всичките ѝ приятелки ѝ бяха казали, че в нощта преди сватбата майките им са им разкрили тайните на брака. В последния възможен момент ги приемаха в редиците на жените и им разкриваха всички онези порочни и интригуващи тайни, които толкова внимателно бяха крили от неомъжените момичета. Някои от младите дами от нейния кръг вече бяха омъжени и Дафни и приятелките ѝ бяха опитали да изкопчат това, което никой не желаше да им разкрие, но в отговор получаваха само кикотене придружено с думите:

— Скоро ще разберете.

„Скоро“ се бе превърнало в „сега“ и тя нямаше търпение.

Вайълет, от друга страна, изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се освободи от съдържанието на стомаха си.

Дафни потупа леглото до себе си.

— Искаш ли да седнеш тук, майко?

Вайълет примигна разсеяно.

— Да, да, би било добре. — Тя седна на крайчеца на леглото, но изглежда не се чувстваше много удобно.

Дафни я съжали и започна разговора сама.

— За брака ли става дума? — попита я нежно.

Майка ѝ кимна едва доловимо.

Дафни направи усилие да прикрие радостта в гласа си.

— За сватбената нощ?

Този път Вайълет успя да поклати главата си нагоре и надолу с цял инч.

— Наистина не знам как да ти го кажа. Много е неделикатно.

Дафни успя да запази спокойствие. Накрая майка ѝ така или иначе щеше да стигне до същността.

— Разбираш — каза на пресекулки Вайълет, — че има неща, които трябва да знаеш. Неща, които ще се случат утре вечер. Неща...

— тя се закашля, — които включват и съпруга ти.

Дафни се наведе напред и очите ѝ се разшириха.

Виконтесата се отдръпна назад, очевидно се чувстваше неудобно от явния интерес на дъщеря си.

— Виждаш ли, съпругът ти... тоест Саймън, разбира се, след като той ще ти бъде съпруг...

Тъй като не личеше Вайълет да има намерение да си довърши мисълта, Дафни измърмори.

— Да, Саймън ще ми бъде съпруг.

Майка ѝ простена и очите ѝ започнаха да оглеждат всичко наоколо, като избягваха лицето на Дафни.

— Много ми е трудно.

— Очевидно — помърмори тя.

Вайълет си пое дълбоко въздух и изпъна рамене, сякаш се подготвяше за изключително неприятна задача.

— В сватбената ти нощ — започна тя, — съпругът ти ще очаква да изпълниш съпружеските си задължения.

Това не бе нещо ново за Дафни.

— Бракът ти трябва да бъде консумиран.

— Разбира се — измърмори отново.

— Той ще дойде при теб в леглото.

Дафни кимна. Това също го знаеше.

— И ще извърши определени... — Вайълет започна да търси думата, а ръцете ѝ буквално цепеха въздуха, — интимности с теб.

Устните на Дафни се разтвориха едва-едва и тя леко издиша — единственият звук в стаята. Най-накрая започваше да става интересно.

— Тук съм, за да ти кажа — продължи тя вече доста по-бързо, — че не е задължително съпружеските задължения да бъдат неприятни.

Но какви бяха те?

Бузите на Вайълет почервенияха.

— Знам, че някои жени намират... акта за отблъскващ, но...

— Така ли? — любопитно запита Дафни. — Тогава защо толкова много камериерки се измъкват със слугите?

Майка ѝ тутакси се превърна в разгневен работодател.

— Коя камериерка?

— Не се опитвай да променяш темата — предупреди я Дафни. — Очаквам това от седмици.

Майка ѝ малко се успокои.

— Така ли?

Погледът на Дафни сякаш казваше „А ти как мислиш?“.

— Разбира се.

Вайълет въздъхна и измънка.

— До къде бях стигнала?

— Казваше, че някои жени намират съпружеските си задължения за неприятни.

— Точно така. Ами. Хм.

Дафни сведе поглед към ръцете на майка си и забеляза, че почти е разкъсала една кърпичка на парченца.

— Това, което искам наистина да знаеш — каза Вайълет, изплювайки думите сякаш нямаше търпение да се отърве от тях, — е, че може въобще да не е неприятно. Ако двама души изпитват чувства един към друг, а аз вярвам, че херцогът изпитва силни чувства към теб...

— Както и аз към него — меко я прекъсна Дафни.

— Разбира се. Точно така. Е, значи, като се има предвид, че изпитвате чувства един към друг, това вероятно ще бъде един много хубав и специален момент. — Тя започна да се изтегля към ъгъла на леглото, а при движението жълтата коприна на роклята ѝ се разстла по завивката. — И не трябва да си нервна. Сигурна съм, че херцогът ще бъде много нежен.

Дафни се сети за изгарящата целувка на Саймън. „Нежна“ не бе подходящата дума.

— Но...

Вайълет се изправи като по команда.

— Много добре. Приятна вечер. Това, дойдох да ти кажа.

— И това е всичко?

Майка ѝ се втурна към вратата.

— Тъъ, да — погледът ѝ виновно се местеше. — Нещо друго ли очакваше?

— Да! — Дафни се втурна след виконтесата и се хвърли към вратата, за да не ѝ позволи да избяга.

— Не можеш да ми кажеш само това и да ме оставиш!

Вайълет погледна прозореца с копнеж, а Дафни мислено благодари, че стаята ѝ е на втория етаж, в противен случай не се

съмняваше, че майка ѝ щеше да се измъкне оттам.

— Дафни — произнесе тя задавено.

— Но какво да правя?

— Съпругът ти ще знае — превзето каза тя.

— Мамо, не искам да приличам на глупачка.

Вайълет простена.

— Няма, Повярвай ми. Мъжете са...

Дафни се хвана за полуизречените думи.

— Мъжете са какви? Какви, майко? Какво щеше да кажеш?

Цялото лице на Вайълет вече бе станало яркочервено, а врата и ушите ѝ бяха порозовели.

— На мъжете е лесно да им се достави удоволствие — смотолеви тя. — Той няма да се разочарова.

— Но...

— Достатъчно! — твърдо каза накрая Вайълет. — Казах ти всичко, което моята майка ми каза. Не се дръж като нервна страхливка и ако го правиш достатъчно често ще имаш бебе.

Челюстта на Дафни увисна.

— Моля?

Вайълет нервно преглътна.

— Пропуснах ли да спомена частта свързана с бебетата?

— Майко!

— Много добре. Съпружеските ти задължения... тъъ, консумирането... така се правят бебетата.

Дафни се облегна на стената.

— И ти си го правила осем пъти? — прошепна тя.

— Не!

Дафни примигна объркано. Обясненията на майка ѝ бяха изключително неясни и тя все още не знаеше какво точно представляват съпружеските задължения, но нещо не съвпаднаше.

— Нима не е трябвало да го правиш осем пъти?

Вайълет бясно започна да си вее с ръка.

— Да. Не! Дафни, това е много лично.

— Но как може да имаш осем деца, ако...

— Правила съм го повече от осем пъти — изръмжа Вайълет, която имаше вид, сякаш ѝ се иска да се разтопи и да попие в стените.

Дъщеря ѝ невярващо се втренчи в нея.

— Така ли?

— Понякога — каза виконтесата, като едва мърдаше устни и със сигурност не отделяше поглед от една определена точка на пода, — хората го правят, просто защото им харесва.

Очите на Дафни се разшириха.

— Така ли? — прошепна тя.

— Тъъ, да.

— Както, когато мъжете и жените се целуват?

— Да, точно така — въздъхна Вайълет с облекчение. — Почти като... — Очите ѝ се присвиха. — Дафни — гласът ѝ внезапно стана рязък, — целувала ли си херцога?

Тя усети как кожата ѝ добива нюанс, силно наподобяващ този на майка ѝ.

— Може и да съм — измънка.

Вайълет размаха пръст на дъщеря си.

— Дафни Бриджъртън, не мога да повярвам, че би направила подобно нещо. Знаеш много добре, че съм те предупреждавала да не позволяваш подобни волности на мъжете!

— Едва ли има значение щом ще се женим!

— Все пак... — после въздъхна. — Както и да е. Права си. Няма значение. Ще се омъжваш и то за херцог, а ако те е целунал, то това можеше да се очаква.

Дафни впери невярващ поглед в майка си. Нервното, пресекливо дърдорене на бе крайно нехарактерно за нея.

— Е, сега — обяви Вайълет, — след като нямаш други въпроси, ще те оставя да... — тя разсеяно погледна дреболиите, които разглеждаше Дафни, — продължиш, каквото там правеше.

— Но аз имам още други въпроси!

Майка ѝ, обаче, вече се бе измъкнала.

А Дафни, без значение колко отчаяно искаше да научи тайните на съпружеския акт, нямаше да я гони по коридора — пред очите на цялото семейство и слугите — за да ги научи.

А и тя бе повдигнала още един тревожен въпрос. Според нея, съпружеският акт бе необходим, за да се създадат деца. Ако Саймън не можеше да има деца, това означаваше ли, че не може да извършва и интимностите, които майка ѝ бе споменала?

И, по дяволите, какви бяха тези интимности? Дафни подозираше, че имат нещо общо с целувките, тъй като висшето общество изглеждаше твърдо решено да се увери, че младите дами пазят устните си недокоснати и целомъдрени. А, помисли си, и бузите ѝ се изчервиха при спомена за Саймън и градината, можеше да има нещо общо и с женските гърди.

Тя простена. Майка ѝ на практика ѝ бе наредила да не бъде нервна, но не виждаше как е възможно това, след като се очакваше да встъпи в този брак, без да има и най-малка представа как да изпълни задълженията си по него.

Ами Саймън? Ако не можеше да го консумира, това щеше ли изобщо да бъде брак?

Това бе напълно достатъчно, за да обезпокои една булка.

* * *

В края на краищата Дафни запомни много малко неща от сватбата. В очите на майка ѝ имаше сълзи — както и по лицето ѝ, — а гласът на Антъни бе странно дрезгав, когато пристъпи, за да я предаде. Хаясинт разпръскваше розовите листенца твърде бързо, и докато стигнат до олтара, не бяха останали никакви. Грегъри кихна три пъти, преди дори да стане време за обетите им.

Помнеше и колко концентриран изглеждаше Саймън, докато повтаряше обета си. Всяка сричка бе произнесена бавно и внимателно. Очите му горяха, а гласът му бе тих, но искрен. На Дафни ѝ се струваше, че нищо в целия свят не бе толкова важно за него, колкото думите, които изричаше пред архиепископа.

Сърцето ѝ сякаш намери утеха в това; мъж, който произнася обет с такава искреност, не можеше да гледа на брака като на обикновено удобство.

Нека тези, които Бог е събрал, никой човек не разделя.

Тръпка премина по гърба ѝ и тя се олюля. Само след миг щеше да принадлежи на този мъж завинаги.

Саймън леко извърна глава и спря поглед на лицето ѝ. Добре ли си? — сякаш питаха очите му.

Тя кимна — едно съвсем леко поклащане на брадичката, което само той можеше да види. Нещо проблесна в очите му, може би облекчение?

Обявявам ви...

Грегъри кихна за четвърти път, след това за пети и шести и напълно заглуши думите на архиепископа „за съпруг и съпруга“. Дафни усети как ужасяващ кикот се надига в гърлото ѝ. Но стисна устни, решена да запази подходящото за случая сериозно изражение. Все пак бракът бе свещена институция и никой не биваше да го третира като шега.

Хвърли поглед към Саймън, само за да види, че и той я гледа със странно изражение. Светлите му очи бяха насочени към устата ѝ и въгълчетата на устните му започнаха да потрепват.

Дафни усети как кикотът в нея се надига още по-силно.

— Можете да целунете булката.

Саймън я сграбчи почти отчаяно и устните му силно притиснаха нейните, което предизвика дружно ахване сред малкото гости.

След това и двамата младоженци избухнаха в смях, както бяха притиснати един в друг.

Вайълет Бриджъртън каза по-късно, че това е била най-странната целувка, която някога е имала привилегията да види.

Грегъри Бриджъртън, когато спря да киха, заяви, че било отвратително.

Архиепископът, който беше в доста напреднала възраст, изглеждаше объркан.

Но Хаясинт Бриджъртън, която на десет години би трябвало да знае най-малко за целувките от всички присъстващи, само примигна замислено и каза:

— Мисля, че е хубаво. Щом се смеят сега, вероятно ще се смеят винаги — и се обърна към майка си. — Това е хубаво, нали?

Вайълет хвана ръката на най-малката си дъщеря и я стисна.

— Смяхът винаги е нещо хубаво, Хаясинт. Благодаря ти, че ни го припомни.

И така тръгна слухът, че новите херцог и херцогиня на Хейстингс били най-блажено щастливата и влюбена двойка от десетилетия насам. В края на краищата, кой можеше да се сети за друга сватба с толкова много смях?

ГЛАВА 14

„Дочухме, че сватбата на херцога на Хейстингс и бившата мис Бриджъртън, макар и в тесен кръг, е била изпълнена със събития. Мис Хаясинт Бриджъртън — на десет години — е прошепнала на мис Фелисити Федърингтън — също на десет — че булката и младоженецът са се смели на глас по време на церемонията. След това мис Фелисити е повторила тази информация на майка си, която съответно я е повторила пред целия свят.

Настоящият автор ще трябва да се довери на преценката на мис Хаясинт, тъй като не бе поканен да присъства на церемонията.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 24 май 1813

Нямаше да има сватбено пътешествие. Все пак времето не стигна да се планира такова. Вместо това Саймън бе уредил да прекарат няколко седмици в замъка Клайвдън, наследственото имение на семейство Басет. Дафни смяташе, че това е добра идея — нямаше търпение да напусне Лондон, далеч от любопитните очи и уши на висшето общество.

А и бе странно нетърпелива да види къде е отраснал той.

Представи си го като малко момче. Дали и тогава е бил така неустойчив, както бе сега, за нея? Или е бил тихо дете, с резервирано поведение, каквото демонстрираше сега пред обществото?

Новата двойка напусна Бриджъртън хауз сред радостни възгласи и прегръдки и Саймън бързо я качи в най-хубавата си карета. Макар че бе лято, въздухът бе хладен и той внимателно метна едно одеяло в скута ѝ. Дафни се засмя.

— Това не е ли малко прекалено? — подразни го тя. — Не е много вероятно да настигна, докато изминем няколкото пресечки до дома ти.

Той я погледна въпросително.

— Ще пътуваме до Клайвдън.

— Тази вечер? — Не успя да прикрие изненадата в гласа си. Бе сметнала, че ще тръгнат на следващия ден. Селцето Клайвдън бе разположено близо до Хейстингс, чак на югоизточния бряг на Англия. Вече бе късен следобед и вероятно щеше да стане полунощ, докато стигнат до замъка.

Дафни не си бе представяла сватбената нощ точно така.

— Няма ли да е по-добре да си починем в Лондон тази вечер и след това да отпътуваме за Клайвдън? — попита.

— Всичко вече е уредено — изсумтя той.

— Аз... разбирам. — Тя смело опита да прикрие разочарованието си. Запази мълчание цяла минута, докато каретата потегли. Добре смазаните колелета не можеха да компенсират издатините по неравните павета под тях. Когато завиха по Парк Лейн, запита: — Ще спрем ли в някоя странноприемница?

— Разбира се — отвърна Саймън. — Трябва да вечеряме. Не би било добре да те уморя от глад още в първия ден на брака ни, нали?

— Ще прекараме ли нощта в странноприемницата? — настоя Дафни.

— Не, ние... — Той сви устни в твърда линия, след това необяснимо омекна. Обърна се към нея с разтапяща нежност. — Държах се като мечка, нали?

Тя се изчерви. Винаги се изчервяваше, когато я погледнеше по този начин.

— Не, не, просто се изненадах, че...

— Не, права си. Ще си починем през нощта в странноприемницата. Има една хубава на средата на пътя. „Заекът и хрътките“. Храната е топла, а леглата са чисти — докосна брадичката ѝ. — Няма да те насилвам да изминеш цялото разстояние до Клайвдън за един ден.

— Не че не съм в състояние да издържа пътуването — каза тя и се изчерви още по-силно при следващите си думи. — Просто днес се

оженихме и ако не спрем в странноприемница, когато падне нощта ще сме в каретата и...

— Не казвай нищо повече — каза той и постави пръст на устните й.

Дафни кимна с благодарност. Нямахше желание да обсъжда сватбената им нощ по този начин, а и това, като че ли бе тема, която съпругът трябваше да повдигне, а не съпругата. Все пак, Саймън определено бе по-наясно по въпроса.

Просто нямаше как да е по-малко наясно от нея, помисли тя с недоволна гримаса. Майка й, въпреки цялото й мънкане и запъване, не бе успяла да й каже абсолютно нищо. Е, освен онази част за създаването на деца, не че Дафни разбра никакви подробности. От друга страна, може би...

Дъхът й спря. Ами ако Саймън не можеше... или ако не желаше...

Не, той определено желаше. Освен това определено желаше нея. Не беше си въобразила огъня в очите му или бесния ритъм на сърцето му онази нощ в градината.

Загледа се през прозореца, където природата заменяше гледката на Лондон. Една жена би могла да полудее, ако разсъждава прекалено над подобни неща. Нямахше да мисли за това. Щеше абсолютно, стопроцентово да забрави за това завинаги.

Е, поне до тази нощ.

Сватбената й нощ.

Потръпна при тази мисъл.

Саймън хвърли поглед към Дафни — съпругата му, напомни си той, макар че все още му бе малко трудно да го повярва. В плановете му никога не бе влизало да има съпруга. Всъщност беше планирал точно обратното. И все пак — ето го с Дафни Бриджъртън — не, Дафни Басет. По дяволите, тя бе херцогинята на Хейстингс.

Това вероятно бе най-странното от всичко. Херцогството му не бе имало херцогиня през целия му живот. Титлата изглеждаше някак стара, поръждясала.

Саймън изпусна дълга въздишка, за да се успокои и насочи поглед към профила на Дафни. И се намръщи.

— Студено ли ти е? — попита.

Тя потреперваше. Устните ѝ бяха леко разтворени и той можеше да види как езикът ѝ се притиска в небцето, за да оформи „н“, след това съвсем леко се измести и тя произнесе:

— Да. Да, съвсем малко. Няма нужда...

Саймън уви одеялото по-добре около нея и се зачуди защо би излъгала за нещо толкова дребно.

— Денят беше дълъг — измърмори той, но не защото го чувстваше — макар че, като се замисли, наистина бе дълъг ден — а защото това му изглеждаше като подходяща забележка за момента.

Много бе разсъждавал относно успокоителните забележки и нежното внимание. Щеше да се опита да ѝ бъде добър съпруг. Тя заслужаваше поне това. Имаше много неща, които нямаше да може да ѝ даде, за съжаление истинското и пълно щастие бе сред тях, но можеше да направи всичко по силите си, за да бъде тя в безопасност, защитена и относително доволна.

Тя бе избрала него, напомни си. Дори след като знаеше, че никога няма да има деца, пак бе избрала него. Да бъде добър и верен съпруг, бе най-малкото, което можеше да направи в замяна.

— На мен ми хареса — меко каза Дафни.

Той примигна и озадачено се обърна към нея.

Бегла усмивка пробяга по устните ѝ. Това бе гледка, която трябваше да запечата в съзнанието си — топла, закачлива и леко дяволита. Предизвика внезапно желание у него и той трябваше да положи максимални усилия да се концентрира, когато тя каза:

— Ти каза, че денят е бил дълъг. А аз отвърнах, че ми хареса.

Той я изгледа объркано. На лицето ѝ се изписа такова очарователно удивление, че Саймън усети как усмивка се прокрадва към устните му.

— Ти каза, че денят е бил дълъг — повтори тя. — А аз отвърнах, че ми е харесало.

Когато той отново не проговори, тя леко изсумтя и добави:

— Може би ще ти стане по-ясно, ако обясня, че думите „да“ и „но“ се подразбираха, както в „Дааааааа, но на мен ми хареса“.

— Разбирам — каза той с цялата сериозност, на която беше способен.

— Предполагам, че разбираш доста неща — промърмори тя. — И пренебрегваш поне половината.

Той изви вежда, което я накара да си помисли, че сама си е виновна и предизвика у него желание да я целуне.

Всичко предизвикваше желание да я целуне.

Това започваше да става направо болезнено.

— До падането на нощта трябва да сме стигнали странноприемницата — каза той твърдо, сякаш деловият тон би облекчил напрежението, което изпитваше.

Това, разбира се, не помогна. Само му напомни, че е отложил сватбената си нощ с цял един ден. Ден, изпълнен с желание, нужда, копнеж за освобождаване. Проклет да бъде, ако я вземеше за първи път в някой крайпътен хан, без значение колко е чист и подреден.

Дафни заслужаваше нещо по-добро. Тя щеше да има една-единствена сватбена нощ и той щеше да се погрижи да е идеална.

Тя го погледна малко объркано при внезапната промяна на темата.

— Би било добре.

— Пътищата не са особено безопасни през нощта в днешно време — добави той и опита да отклони мислите си от това, че първоначално бе смятал да пътуват направо към Клайвдън.

— Така е — съгласи се тя.

— А и ще огладнеем.

— Да — съгласи се Дафни и по лицето ѝ се появи объркване при натрапчивата му настоятелност за новопланираното спиране в странноприемницата. Саймън не можеше да я вини, но трябваше или да обсъждат плановете за пътуването до припадък, или да я сграбчи и да я вземе още тук, в каретата.

Което не беше вариант.

Затова каза:

— Храната им е добра.

Тя премигна веднъж, преди да изтъкне:

— Това вече го каза.

— Вярно — закашля се той. — Мисля да подремна.

Тъмните ѝ очи се разшириха и лицето ѝ буквално се наведе напред:

— Точно сега ли?

Саймън кимна отсечено.

— Изглежда се повтарям, както загрижено ми напомни, но вече казах, че денят беше дълъг.

— Наистина. — Тя любопитно се загледа в него, докато мърдаше на седалката си, в търсене на най-удобната поза. Накрая попита: — Ти наистина ли ще можеш да заспиш в движеща се карета? Не мислиш ли, че друга твърде много?

Той сви рамене.

— Нямам проблеми със заспиването. Свикнал съм по време на пътуванията си.

— Това си е истински талант — измърмори тя.

— И то какъв — съгласи се и затвори очи, за да се преструва на заспал в продължение на поне три часа.

Дафни се втренчи в него. Внимателно. Преструваше се. При наличието на седем братя и сестри бе научила всички възможни трикове — Саймън определено не спеше.

Гърдите му се издигаха и спускаха по впечатляващо равномерен начин и издаваше точното количество звуци, за да звучи сякаш почти хърка, но не съвсем.

Само че Дафни знаеше.

Всеки път, когато мръднеше, шумолеше или издишаше твърде силно, брадичката му помръдваше. Едва видимо, но помръдваше. А когато се прозя звучно и сънливо, очите му се раздвижиха под клепачите.

Все пак трябваше да му го признае — успяваше да се преструва вече два часа.

Тя никога не бе успявала за повече от двадесет минути.

Щом искаше да се преструва, че спи, реши тя великодушно, нямаше причина да не го остави. Все пак не бе човек, който би провалил едно толкова прекрасно представление.

С една последна прозявка — и то шумна, за да види как очите му подскочат под клепачите — тя се обърна към прозореца и дръпна тежкото кадифено перде, за да може да надникне навън. Слънцето залязваше на запад и почти една трета от него вече се бе скрила отвъд хоризонта.

Ако Саймън бе изчислил вярно времето за път, а тя имаше чувството, че той често е прав за подобни неща, хората със склонност

към математика обикновено бяха, тогава трябваше всеки момент да достигнат целта си. „Заекът и хрътките“.

И сватбената ѝ нощ.

Мили Боже, трябваше да пресече подобни мелодраматични мисли. Ставаше абсурдно.

— Саймън?

Той не помръдна и това я раздразни.

— Саймън? — този път извика малко по-силно.

Ъгълчето на устата му леко потрепна и едва доловимо се смръщи. Дафни бе сигурна, че се опитва да реши дали го е казала прекалено силно, за да продължава да се преструва на заспал.

— Саймън! — бутна го. Силно, точно под мишницата. Нямаше начин да реши, че може да продължи да спи след подобно нещо.

Очите му се отвориха и той леко издиша — както правят хората, когато се будят.

Добър е, помисли си Дафни с неволно възхищение.

Прозя се.

— Даф?

Тя не се церемони много.

— Стигнахме ли?

Той потърка очи, за да пропъди несъществуващата сънливост.

— Моля?

— Стигнахме ли?

— Тъъ... — огледа вътрешността на каретата, не че това би му отговорило на въпроса. — Не се ли движим все още?

— Да, но може би сме близо.

Саймън леко въздъхна и погледна през прозореца. Гледаше на изток и небето изглеждаше значително по-тъмно, отколкото през прозореца на Дафни.

— О — каза изненадан. — Всъщност е точно пред нас.

Тя опита с всички сили да потисне самодоволната си усмивка.

Каретата спря и Саймън скочи долу.

Размени няколко думи с кочияша, вероятно за да му каже, че са променили плановете си и възнамеряват да прекарат нощта тук. След това се пресегна към ръката на Дафни и ѝ помогна да слезе.

— Харесва ли ти? — попита той, като кимна и махна с ръка към странноприемницата.

Дафни не виждаше как би могла да прецени, без да е видяла вътрешността, но все пак отговори утвърдително. Саймън я въведе и я остави до вратата, докато се разбере със съдържателя.

Тя се загледа в пристигащите и заминаващите с интерес. Точно в момента една млада двойка — приличаха ѝ на земевладелци — се насочваше към частната трапезария, а майка с четирите си деца се качваше по стълбите. Саймън спореше със съдържателя, а един висок и слаб джентълмен се бе облегнал...

Дафни извърна глава към съпруга си. Той спореше със съдържателя? Защо, за Бога, го правеше? Проточи врат. Двата мъже говореха тихо, но бе очевидно, че Саймън е много недоволен. Съдържателят на странноприемницата изглеждаше сякаш всеки момент ще умре от срам, че не може да задоволи херцога на Хейстингс.

Тя се намръщи. Нещо не беше наред.

Дали трябваше да се намеси?

Наблюдава ги как спорят още няколко секунди и реши, че очевидно трябва.

Закрачи без всякакво колебание, макар и не прекалено решително и застана до съпруга си.

— Има ли някакъв проблем? — запита любезно.

Саймън я погледна.

— Мислех, че чакаш до вратата.

— Чаках — усмихна му се тя ослепително. — След това дойдох.

Съпругът ѝ се намръщи и отново се обърна към съдържателя.

Дафни леко се изкашля, само за да види дали той ще се обърне. Не го направи. Тя също се намръщи. Не ѝ харесваше да я пренебрегнат.

— Саймън? — побутна го по гърба. — Саймън?

Той бавно се извърна, с лице като буреносен облак.

Тя отново се усмихна невинно.

— Какъв е проблемът?

Съдържателят умолително протегна ръце и проговори преди Саймън да успее да измисли обяснение.

— Имам само една свободна стая — каза той, а гласът му беше образец за нещастно извинение. — Нямах представа, че Негова Светлост възнамерява да ни почете с присъствието си тази вечер.

Уверявам ви, ако знаех, нямаше да дам последната стая на мисис Уедърби и децата ѝ — съдържателят се наведе напред и каза извинително. — Щях да ги изпратя по пътя им.

Последното изречение бе придружено от драматично размахване на ръцете, от което на Дафни малко ѝ призля.

— Да не би мисис Уедърби да е жената с четири деца, която току-що мина оттук?

Съдържателят кимна.

— Ако не бяха децата, щях...

Дафни го сръза, тъй като не изпитваше желание да чуе края на изречението, което очевидно щеше да завърши с изхвърлянето на една невинна жена в нощта.

— Не виждам причина да не се справим и с една стая. Не сме чак толкова надути.

До нея Саймън толкова силно стисна зъби, че тя можеше да закълне, че ги чу как скърцат.

Той искаше отделни стаи, нали? Това бе достатъчно, за да се почувства една булка нежелана.

Съдържателят се обърна към херцога в очакване на неговото одобрение. Той кимна рязко и човекът плесна с ръце от удоволствие, и вероятно облекчение — малко неща се отразяваха по-зле на бизнеса от един раздразнен херцог. Грабна ключа и се измъкна иззад бюрото си.

— Ако ме последвате...

Саймън направи път на Дафни и тя мина край него, за да последва съдържателя по стълбите. И само след два завоя вече бяха разположени в голяма, удобно обзаведена стая с изглед към селото.

— Е, — каза тя, след като съдържателят излезе, — изглежда доста прилично.

Саймън изсумтя в отговор.

— Колко изразително от твоя страна — измърмори тя и се скри зад паравана.

Той остана загледан в нея няколко секунди, преди да осъзнае, че я няма.

— Дафни? — извика задавено. — Преобличаш ли се?

Главата ѝ се показва.

— Не. Само разглеждам.

Сърцето му продължи да бие, макар и не толкова бързо, както преди малко.

— Добре — изсумтя той. — Скоро ще трябва да слезем за вечеря.

— Разбира се — усмихна се Дафни — с дразнещо победоносна и уверена усмивка по негово мнение. — Гладен ли си? — попита.

— Невероятно.

Усмивката ѝ смекчи частица от твърдостта на тона му. Саймън мислено се скастри. Само защото бе ядосан на себе си, не означаваше, че трябва да прехвърля гнева си и към нея. Тя в нищо не се бе провинила.

— А ти? — попита я нежно.

Тя излезе иззад паравана и приседна на края на леглото.

— Малко — призна и преглътна нервно. — Но не съм сигурна, че ще мога да ям, каквото и да било.

— Последния път, когато отседнах тук, храната беше превъзходна. Уверявам те...

— Не качеството на храната ме притеснява — прекъсна го тя. — А нервите ми.

Той объркано се втренчи в нея.

— Саймън — каза тя, очевидно полагайки усилия да прикрие нетърпението в гласа си — съвсем неуспешно, според него, — тази сутрин се оженихме.

Най-накрая го осени прозрение.

— Дафни — каза нежно, — няма нужда да се тревожиш.

Тя премигна.

— Наистина ли?

Той накъсано си пое въздух. Да бъдеш нежен и внимателен съпруг, очевидно не бе толкова лесно, колкото звучеше.

— Ще изчакаме, докато стигнем до Клайвдън, за да консумираме брака си.

— Така ли?

Саймън усети как очите му се разширяват от изненада. Нима усети разочарование в гласа ѝ?

— Няма да те взема в някаква крайпътна странноприемница — каза той. — Прекалено много те уважавам, за да го направя.

— Няма ли? Ти ме уважаваш?

Дъхът му спря. Наистина звучеше разочаровано.

— Не няма.

Тя леко се премести напред.

— Защо не?

Саймън се взря в лицето ѝ в продължение на няколко секунди — просто седна на леглото и я загледа втренчено. Тъмните очи, които отвръщаха на погледа му, изглеждаха огромни, изпълнени с нежност и любопитство и съвсем леко колебание. Тя облиза устни — просто още един знак за нервност, но незадоволеното тяло на Саймън реагира мигновено на този прелъстителен жест.

Тя плахо се усмихна, но не срещна погледа му.

— Не бих имала нищо против.

Той замръзна, сякаш бе вкопан в земята, докато тялото му крещеше: *Грабни я! Заведи я в леглото! Направи каквото и да е, само я усети под себе си!*

Точно когато копнежът започна да взема превес над чувството му за чест, тя изплака измъчено, скочи на крака и му обърна гръб, закривайки устата си с ръка.

Саймън, който тъкмо бе протегнал ръка, за да я привлече в обятията си, изгуби равновесие и се озова по лице на леглото.

— Дафни? — измърмори срещу дюшека.

— Трябваше да знам — проплака тя. — Съжалявам.

Съжаляваше? Саймън се изправи. Плачеше? Какво, по дяволите, ставаше тук? Дафни никога не плачеше.

Тя обърна към него покрусен поглед. Саймън щеше да е много по-разтревожен при други обстоятелства, само че просто не можеше да си представи какво я бе разстроило толкова внезапно. А щом не можеше дори да си го представи, бе склонен да смята, че не е сериозно.

Доста арогантно от негова страна, но това бе положението.

— Дафни — каза той нежно. — Какво има?

Тя седна срещу него и сложи ръка на бузата му.

— Толкова съм нечувствителна — прошепна тя. — Трябваше да се досетя. Не трябваше да казвам нищо.

— За какво трябваше да се досетиш? — изръмжа той.

Ръката ѝ се отпусна.

— Че не можеш... че не би могъл...

— Не мога какво?

Тя сведе поглед към скута си, където ръцете ѝ сякаш опитваха да се счупят една друга.

— Моля те, не ме карай да го казвам — промълви.

— Това — измърмори Саймън, — вероятно е причината мъжете да избягват брака.

Думите му бяха предназначени по-скоро за неговите уши, отколкото за нейните, но тя ги чу и реакцията ѝ, за нещастие, се изрази в още един нещастен стон.

— Какво, по дяволите, става? — попита той накрая.

— Ти не можеш да консумираш брака — прошепна тя в отговор.

Беше цяло чудо, че ерекцията му не изчезна на секундата. Честно казано, беше цяло чудо, че изобщо успя да процеди:

— Моля?

Тя наведе глава.

— Ще ти бъда добра съпруга. Никога няма да кажа на никого, кълна се.

От детството си насам, когато заекваше и се запъваше при всяка дума, не бе губил дар слово по този начин.

Тя мислеше, че е импотентен!

— Защо... защо... защо? — Заекване? Или обикновен шок? Саймън гласува в полза на шока. Мозъкът му не бе в състояние да се фокусира върху нищо друго, освен върху тази единствена дума.

— Знам, че мъжете са доста чувствителни по отношение на тези неща — тихо каза Дафни.

— Особено, когато не е вярно! — избухна Саймън.

Главата ѝ подскочи нагоре.

— Не е ли?

Очите му се присвиха до тесни цепки.

— Брат ти ли ти го каза?

— Не! — тя отмести поглед от лицето му. — Майка ми.

— Майка ти? — задави се той. Със сигурност никой мъж не бе страдал така в първата си брачна нощ. — Майка ти ти е казала, че съм импотентен?

— Това ли е думата? — любопитно попита Дафни, но като срещна буреносния му поглед бързо добави. — Не, не го каза с толкова много думи.

— Какво — отчетливо произнесе Саймън, — каза точно?

— Е, не много — призна тя. — Всъщност беше доста дразнещо, но ми обясни, че съпругеският акт...

— Нарекла го е акт?

— Не го ли наричат всички така?

Той отмина въпроса.

— Какво друго каза?

— Каза ми, че... ъъъ, както и да го наричаш това...

Саймън реши, че сарказмът ѝ е достоен за уважение при дадените обстоятелства.

— ... е свързано по някакъв начин със създаването на деца и...

Саймън помисли, че може да се задави със собствения си език.

— По някакъв начин?

— Ами, да — намръщи се Дафни. — Определено не навлезе в подробности.

— Очевидно.

— Опита всичко по силите си — изтъкна Дафни с мисълта, че поне трябва да опита да защити майка си. — Беше ѝ много неудобно.

— След осем деца — измърмори той, — човек би помислил, че го е преодоляла.

— Не мисля — каза Дафни и поклати глава. — Когато я попитах дали е участвала в този... — Тя раздражено вдигна очи към него. — Наистина не знам как да го нарека, ако не е акт.

— О, давай — каза той със странно напрегнат глас и махна с ръка.

Тя загрижено примигна.

— Добре ли си?

— Прекрасно — задави се той.

— Не звучиш добре.

Той отново махна с ръка и Дафни остана със странното впечатление, че не е в състояние да говори.

— Е — каза бавно тя и се върна на предишната тема. — Попитах я дали това означава, че е участвала в този акт осем пъти и тя силно се притесни и...

— Попитала си я това? — избухна Саймън, думите се изстреляха от устата му като експлозия.

— Ами да.

Очите ѝ се присвиха.

— Смейш ли се?

— Не — изпъшка той.

Устните ѝ леко се присвиха.

— Определено изглеждаш така, все едно се смееш.

Саймън неистово поклати глава.

— Мислех, че въпросът ми е абсолютно логичен, след като има осем деца. Но тя каза, че...

Той отново поклати глава и вдигна ръка. Изглежда сякаш не знаеше дали да се разсмее, или да се разплаче.

— Не ми казвай. Умолявам те!

— О! — Дафни не знаеше как да отвърне на тези думи, затова само скръсти ръце в скута си и млъкна.

Накрая чу как Саймън си поема дълбоко въздух и казва:

— Знам, че ще съжалявам за този въпрос. Всъщност вече съжалявам, но защо точно реши, че съм — потръпна — „неспособен“?

— Ами, ти каза, че не можеш да имаш деца.

— Дафни, има много причини, поради които една двойка може да няма деца.

Тя трябваше да се насили да спре да стиска зъби.

— Наистина ми е противно колко глупава се чувствам точно в този момент — измърмори.

Той се наведе напред и отдели ръцете ѝ една от друга.

— Дафни — произнесе той меко, разтривайки пръстите ѝ със своите, — имаш ли представа какво се случва между мъжа и жената?

— Нямам никаква идея — отговори тя откровено. — Човек би решил противното при наличието на трима по-големи братя, а и аз смятах, че най-накрая ще науча истината, след като снощи майка ми...

— Не казвай и дума повече — каза той с много странен глас. — Нито дума. Не бих могъл да го понеса.

— Но...

Той покри лицето си с ръце и за момент тя помисли, че може би плаче, но докато седеше и се упрекуваше, че е докарала до сълзи съпруга си в сватбения им ден, осъзна, че раменете му се тресат от смях.

Дявол такъв!

— На мен ли се смееш? — изръмжа тя.

Той поклати глава, без да вдига поглед.

— Тогава на какво се смееш?

— О, Дафни — въздъхна той. — Имаш още много да учиш.

— Това никога не съм го оспорвала — промърмори. — Наистина, ако хората не настояваха да държат младите жени в пълно невежество, относно истината за брака, подобни сцени щяха да бъдат избегнати.

Той се наведе и подпря лакти на коленете си. Очите му сякаш се наелектризираха.

— Мога да те науча — прошепна той.

Стомахът на Дафни се преобърна.

Без да отделя поглед от нейния, Саймън взе ръката ѝ и я повдигна към устните си.

— Уверявам те — каза нежно той и прокара език по линията на средния ѝ пръст. — Напълно способен съм да те задоволя в леглото.

Дафни внезапно откри, че ѝ е трудно да диша. И кога бе станало толкова горещо в стаята?

— Аз... аз не съм сигурна, че знам за какво говориш.

Взе я в обятията си.

— Ще разбереш.

ГЛАВА 15

„Лондон изглежда невероятно тих тази седмица след отпътуването на любимия херцог на висшето общество и неговата любима херцогиня за провинцията. Настоящият автор може само да ви информира, че Найджъл Бърбрук бе забелязан да кани на танц мис Пенелопе Федърингтън, както и че мис Пенелопе, въпреки възторженото окуражаване от страна на майка си и собственото си съгласие, не изглеждаше особено очарована от ситуацията.

Но кой всъщност иска да чете за мистър Бърбрук или мис Пенелопе? Да не се заблуждаваме. Всички ние все още сме изключително любопитни какво става с херцога и херцогинята.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 28 май 1813

Сякаш отново бе в градината на лейди Траубридж, необуздано си помисли Дафни, само че този път нямаше да има прекъсвания — нямаше да има разярени по-големи братя или страх да не ги разкрият. Само съпруг, съпруга и обещание за страст.

Устните на Саймън намериха нейните, нежно, но настоятелно. С всяко докосване, с всяка ласка на езика му усещаше вълнение и желание, чиято сила нарастваше с всяка изминала секунда.

— Казвал ли съм ти — промълви той, — колко съм заплепен от ъгълчето на устата ти?

— Нне — заекна Дафни, удивена, че той изобщо някога се е заглеждал.

— Обожавам го — прошепна той и реши да ѝ покаже колко. Зъбите му минаха по извивката на долната ѝ устна и езикът му се стрелна, за да проследи формата на ъгълчето.

Гъделичкаше я и Дафни усети как разтваря устни в широка усмивка.

— Спри — изкикоти се тя.

— Никога — закле се той и се отдръпна, за да обхване лицето ѝ с ръце. — Имаш най-красивата усмивка, която някога съм виждал.

Инстинктивната ѝ реакция бе да отвърне: „Не бъди глупав“, но след това си помисли: „Защо да развалям момента?“ И каза само:

— Наистина ли?

— Наистина — целуна я по носа. — Когато се усмихнеш, заема половината ти лице.

— Саймън! — възкликна тя. — Това звучи ужасно.

— Очарователно е.

— Отвратително.

— Изкусително.

Тя направи физиономия и в същото време се засмя.

— Очевидно не си много наясно със стандартите за женска красота.

Той повдигна вежда.

— Що се отнася до теб, моите стандарти са единствените, които имат значение от сега нататък.

Тя остана безмълвна за момент, след това се хвърли към него и смехът ѝ разтреса телата им.

— О, Саймън — промълви тя. — Това прозвуча наистина свирепо. Толкова чудесно, невероятно, абсурдно свирепо.

— Абсурден? — повтори той. — Наричаш ме абсурден?

Тя присви устни, за да спре новия пристъп на смях, но не успя напълно.

— Това е почти толкова лошо, колкото да те нарекат импотентен — изръмжа той.

Дафни веднага стана сериозна.

— О, Саймън. Знаеш, че не... — Тя се отказа от опита за обяснение и просто каза: — Много съжалявам за това.

— Недей. — Той отмина извинението ѝ. — Може и да се наложи да убия майка ти, но ти лично няма за какво да се извиняваш.

От устните ѝ се изплъзна потресен кикот.

— Майка ми направи всичко по силите си и ако аз не бях толкова объркана, защото ти каза...

— О, значи сега вината е моя? — каза той с престолено възмущение, но изражението му бързо стана дяволито прелъстително. Приблужи се толкова, че тя трябваше да извие гръб назад. — В такъв случай предполагам, че ще трябва да положи двойно повече усилия, за да докажа способностите си.

Едната му ръка се плъзна към кръста ѝ, когато я полагаше на леглото. Дафни усети как всичкият въздух напуска тялото ѝ, щом се взря в наситено сините му очи. Светът изглеждаше някак различен, когато човек бе легнал. По-потаен, по-опасен. И някак по-вълнуващ, защото Саймън се извисяваше над нея и закриваше всичко останало.

В този момент, докато бавно съкращаваше разстоянието помежду им, той бе целият ѝ свят.

Този път целувката не бе едва доловима. Не я гъделичкаше, направо я поглъщаше. Не я дразнеше, завладяваше я.

Ръцете му се плъзнаха под нея, милваха дупето ѝ, притискаха я към възбудената му плът.

— Тази вечер — прошепна дрезгаво до ухото ѝ — ще те направя своя.

Дишането на Дафни се учести, а всеки поет дъх звучеше като камбана в ушите ѝ. Саймън бе толкова близо и всеки инч от тялото му я докосваше интимно. Беше си представяла тази нощ хиляди пъти от момента в Риджънтс парк, когато бе казал, че ще се ожени за нея, но никога не ѝ бе хрумвало, че ще бъде толкова вълнуващо да усеща тежестта на тялото му върху своето. Беше едър, твърд и невероятно мускулист, нямаше начин да успее да избегне това прелъстително настъпление, дори и да искаше.

Колко бе странно да изпитва такова радостно вълнение от това, че е безпомощна. Можеше да прави с нея каквото си поиска, и тя гореше от желание да му го позволи.

Когато тялото му потръпна и устните му се опитаха да произнесат името ѝ, но стигнаха само до „Д-Даф...“, тя осъзна, че притежава своя собствена сила. Той я желаше толкова силно, че не можеше да диша, така се нуждаеше от нея, че не успяваше да говори.

И някак си, докато се радваше на новооткритата си власт, осъзна, че тялото ѝ сякаш знае какво да прави. Хълбоците ѝ се надигнаха, за да го посрещнат, а когато той вдигна полите ѝ, краката ѝ се увиха около

неговите и го придърпаха още по-близо до центъра на женствеността ѝ.

— Мили Боже, Дафни — изохка Саймън и треперейки се подпря на лакти. — Искам... не мога...

Тя се вкопчи в гърба му и се опита да го дръпне отново върху себе си. Хладен въздух изпълни мястото, където до преди малко бе тялото му.

— Не мога да действам бавно — изръмжа той.

— Не ме интересува.

— Но мен ме интересува — в очите му горяха порочни пламъчета. — Изглежда малко избързваме.

Дафни се взря в него, като опитваше да си поеме въздух. Той седна и очите му затанцуваха по тялото ѝ, докато едната му ръка се плъзгаше по крака ѝ.

— Първо — промърмори той, — трябва да направим нещо по въпроса с дрехите ти.

Дафни ахна шокирано, когато той се изправи и я дръпна със себе си. Краката не я държаха, баланс напълно отсъстваше, но той я държеше изправена, докато ръцете му дуплеха полите около кръста ѝ. Прошепна в ухото ѝ:

— Трудно е да те съблека гола, докато лежиш.

Едната му ръка откри извивката на дупето ѝ и нежно започна да го гали.

— Въпросът е — каза замислено, — дали да вдигна роклята ти нагоре, или да я смъкна надолу? — Дафни се молеше той да не очаква отговор, защото не беше в състояние да издаде и звук. — Или — каза той бавно и плъзна пръст към панделката на корсажа ѝ — да направя и двете?

И преди да бе имала дори секунда за реакция, той вече бе дръпнал роклята ѝ надолу и тя се насъбра около талията ѝ. Краката ѝ останаха открити и ако не беше тънката копринена долна риза, щеше да е напълно гола.

— Това вече е изненада — измърмори Саймън и обхвана с длан едната ѝ гърда през тъканта. — Не съм неприятна, разбира се. Коприната никога не е мека като кожата, но си има своите предимства.

Дъхът на Дафни спря, докато го гледаше как бавно плъзга коприната наляво и надясно. Лекото триене накара зърната ѝ да се

втвърдят.

— Нямах представа — прошепна тя, а всеки дъх сякаш гореше устните ѝ.

Саймън се прехвърли към другата гърда.

— Нямах представа за какво?

— Че си толкова порочен.

Той ѝ се усмихна бавно и изкусително. Усещаше дъха му до ухото си, но цялото ѝ тяло настръхна в отговор.

— Не можех да правя нищо друго — продължи и плъзна едната презрамка на ризата ѝ от рамото, — освен да си представям.

— Мислил си за мен? — промълви Дафни и потрепери от удоволствие. — Мислил си за това?

Ръката му се стегна на бедрото ѝ.

— Всяка нощ. Всеки един момент, преди да заспя, докато кожата ми не започваше да гори, а тялото ми да моли за освобождение.

Дафни усети как краката ѝ се разтреперват, но той я задържа изправена.

— А когато спях... — той насочи вниманието си към врата ѝ, а горещият му дъх я галеше със същата сила, като целувките на устните му. — Тогава ставах наистина лош.

Стон се изтръгна от устните ѝ, задавен, несъзнателен и изпълнен с желание.

И втората презрамка падна от рамото ѝ в момента, в който устните на Саймън намериха падината между гърдите ѝ.

— Но тази нощ... — прошепна той и дръпна коприната надолу, за да открие едната ѝ гърда, а след това и другата. — Тази нощ всичките ми мечти се сбъдват.

Дафни имаше време само да ахне, преди устата му да се насочи към гърдите ѝ и да се склочи около едното напъпило зърно.

— Това исках да направя в градината на лейди Траубридж — каза. — Знаеше ли го?

Тя диво поклати глава и сграбчи раменете му за опора. Люлееше се като в транс и едва успяваше да държи главата си изправена. Чувствени спазми разтърсваха тялото ѝ, отнемаха дъха, равновесието и дори разума ѝ.

— Разбира се, че не си знаела — измърмори той. — Толкова си невинна.

Пъргавите опитни пръсти на Саймън свалиха останалите дрехи от тялото ѝ и тя остана гола в обятията му. Той нежно я положи на леглото, напълно съзнавайки, че е толкова нервна, колкото и възбудена.

Свали дрехите си с резки, почти неконтролируеми движения. Кожата му гореше, цялото му тяло пламтеше от копнеж. През цялото време не отдели поглед от нея дори за секунда. Тя лежеше отпусната на леглото — изкушение, по-силно от всичко, което някога бе виждал. Гладката ѝ прасковена кожа блестеше на светлината на свещите, а разпуснатата ѝ коса падаше около лицето ѝ в див безпорядък.

Пръстите му, които се справиха с дрехите ѝ с такава бързина и финес, сега несръчно се бореха със собствените му копчета и възли.

Когато стигна до панталоните, видя как тя придърпва чаршафите, за да се завие.

— Недей — едва разпозна собствения си глас.

Очите ѝ срещнаха неговите и той каза:

— Аз ще ти бъда одеяло.

Съблече остатъка от дрехите си и преди тя да продума, покри тялото ѝ със своето. Чу я как ахна от изненада от новото усещане, а тялото ѝ леко се стегна.

— Шшш — успокой я той и потърка врата ѝ с нос, докато ръката му успокоително галеше бедрото ѝ. — Имай ми доверие.

— Имам ти доверие — промълви тя с треперещ глас. — Просто...

Ръката му се придвижи към ханша ѝ.

— Просто какво?

Направо можеше да усети гримасата по гласа ѝ, когато произнесе:

— Просто ми се иска да не бях такава абсолютна невежа.

Тих смях заклокочи в гърлото му.

— Престани — оплака се тя и го тупна по рамото.

— Не се смей на теб — настоя Саймън.

— Определено се смееше — промърмори. — И не ми казвай, че се смееш с мен, защото това извинение никога не върши работа.

— Смеех се — каза меко и се подпря на лакът, за да погледне лицето ѝ, — защото си мислех колко съм щастлив от твоето невежество. — Сведе лице надолу, докато устните му не се плъзнаха

леко по нейните в едва доловима целувка. — За мен е чест, че ще съм единственият мъж, който ще те докосва по този начин.

Очите ѝ толкова искрено засияха, че Саймън бе почти погубен.

— Наистина ли? — прошепна тя.

— Наистина — потвърди той, изненадан от дрезгавината на гласа си. — Макар че честта вероятно е само едната половина.

Тя не каза нищо, но в очите ѝ се четеше очарователно любопитство.

— Може да се наложи да убия следващия мъж, който дори те загледа — изръмжа.

За негова силна изненада тя избухна в смях.

— О, Саймън — въздъхна тя, — толкова абсолютно невероятно прекрасно е да бъдеш обект на такава безумна ревност. Благодаря ти.

— Ще ми благодариш по-късно — обеща той.

— А може би — измърка тя, тъмните ѝ очи внезапно бяха станали по-прелъстителни, отколкото имаха право да бъдат, — ти също ще ми благодариш.

Саймън усети как бедрата ѝ се разтварят и се намести между тях, а мъжествеността му притискаше корема ѝ.

— Вече го правя — промълви той и думите му се разтопиха по кожата ѝ, докато целуваше вдлъбнатината на рамото ѝ. — Повярвай ми, вече го правя.

Никога през живота си не бе изпитвал такава благодарност за трудно извоювания контрол, който упражняваше над себе си. Цялото му тяло копнееше да се плъзне в нея и най-накрая да я направи истински негова, но знаеше, че тази нощ — сватбената им нощ — бе за Дафни, а не за него.

Това бе първият ѝ път. Той бе първият ѝ любовник — единственият ѝ любовник, помисли с непривична за него свирепост — и негова бе отговорността да се увери, че тази нощ ще ѝ донесе единствено невероятно удоволствие.

Знаеше, че тя го желае. Дишането ѝ бе накъсано, а в очите ѝ блестеше копнеж. Беше му невероятно трудно да гледа лицето ѝ, защото всеки път, когато видеше полуразтворените ѝ, задъхани устни, желанието да се забие в нея почти го побеждаваше.

Вместо това я целуваше. Целуваше я навсякъде и не обръщаше внимание на бушуващата си кръв при всяко нейно ахване или стон.

Накрая, когато започна да се извива и стене под него и той знаеше, че е полудяла от копнеж, плъзна ръка между краката ѝ и я докосна.

Единственият звук, който успя да издаде, бе името ѝ, но дори то бе полустон. Тя беше повече от готова за него, по-гореща и влажна, отколкото някога бе мечтал. И все пак, просто за да е сигурен — или защото не можеше да устои на импулса да се самоизмъчва — плъзна единия си дълъг пръст в нея, за да опита топлината ѝ, и да я подразни.

— Саймън! — ахна тя и се изви под него. Мускулите ѝ вече се свиваха и той знаеше, че е близо до върха. Рязко дръпна ръката си, без да обръща внимание на протеста ѝ.

Разтвори краката ѝ още повече с бедрата си и със силен стон се приготви да навлезе в нея.

— Може м-малко да боли — прошепна дрезгаво. — Но ти обещавам...

— Просто го направи — простена тя, докато бясно мятеше глава наляво-надясно.

И той го стори. Изпълни я с един-единствен силен тласък. Усети как девствената ѝ ципа поддава, но тя не трепна от болката.

— Добре ли си? — попита, стенойки. Всеки негов мускул бе напрегнат от усилието да стои неподвижно.

Тя кимна.

— Усещането е много странно — призна.

— Но не е неприятно? — запита той, почти засрамен от отчаяната нотка в гласа си.

Тя поклати глава и на устните ѝ се появи лека, женствена усмивка.

— Изобщо не е неприятно — прошепна. — Но преди това... когато ти... с пръстите...

Дори на слабата светлина на свещите можеше да види как бузите ѝ порозовяват от притеснение.

— Това ли искаш? — промълви и излезе наполовина от нея.

— Не! — проплака тя.

— Тогава може би това е, което искаш — отново се плъзна вътре.

Тя изпъшка.

— Да. Не. И двете.

Той започна да се движи в нея, нарочно поддържайки ритъма бавен и равномерен. Всеки тласък извикваше стон на устните ѝ, а

всяко ахване го подлудяваше.

Стонвете ѝ преминаха във викове, а ахванията в пъшкане и той разбра, че тя приближава кулминацията. Започна да се движи още по-бързо, стисна зъби в опит да удържи контрола си, докато тя бързо приближаваше края.

Простена името му, след това го изкрещя и цялото ѝ тяло се напрегна под него. Сграбчи раменете му, а бедрата ѝ се надигнаха от леглото със сила, която му бе трудно да повярва, че притежаваше. Накрая, с едно последно, силно потреперване, се отпусна под него, несъзнаваща нищо, освен мощта на собственото си удоволствие.

Против здравия си разум Саймън си позволи един последен тласък, и се зарови в нея докрай, вкусвайки сладката топлина на тялото ѝ.

След това завладя устните ѝ в страстна целувка, отдръпна се и се освободи върху чаршафите до нея.

* * *

Това бе само първата от много ноци, изпълнени със страст. Новобрачната двойка пристигна в Клайвдън и за огромно смущение на Дафни, се уедини в господарския апартамент в продължение на повече от седмица — разбира се, тя не бе чак толкова притеснена, че да направи нещо повече от несериозен половинчат опит наистина да излезе.

След като приключиха с подобното на меден месец уединение, Дафни бе разведена из Клайвдън, което наистина бе необходимо, тъй като при пристигането си бе видяла само пътя от входната врата до спалнята на херцога. Тя прекара няколко часа в запознаване с прислугата в къщата. Разбира се, вече бе представена на целия персонал, но реши, че е най-добре да се срещне с по-важните членове на домакинството поотделно.

Тъй като Саймън не бе живял в Клайвдън от много години, доста от новите прислужници не го познаваха, но тези, които бяха тук от детството му, изглеждаха, поне според Дафни, невероятно предани на съпруга ѝ. Разказа го през смях на Саймън, докато се разхождаха сами из градината и получи в отговор един определено мрачен поглед.

— Живях тук, докато не отидох в Итън — бе единственият отговор, който получи, сякаш това обясняваше всичко.

Дафни се почувства неудобно от безизразния му глас.

— Никога ли не си ходил в Лондон? Когато бяхме малки, ние често...

— Живях единствено тук.

Тонът му подсказваше, че желае — не, изискваше — на разговора да бъде сложен край, но тя отхвърли всяка предпазливост и продължи:

— Сигурно си бил глезено дете — каза подчертано небрежно, — или, може би, невероятно палаво, за да предизвикаш такава силна привързаност.

Той не отговори.

Дафни обаче продължи.

— Брат ми — познаваш Колин — е същият. Беше въплъщение на дявола като малък, но бе толкова неустойимо чаровен, че всички слуги го обожаваха. Дори веднъж...

Устата ѝ замръзна полуотворена. Нямахше смисъл да продължава, Саймън се бе завъртял на пети и си бе отишъл.

* * *

Той не се интересуваеше от рози. И никога, по никакъв начин не се бе замислял как се отглеждат, но точно в този момент се бе облегнал на дървената ограда и се взираше в прочутата цветна градина на Клайвдън, сякаш сериозно обмисляше да направи кариера в градинарството.

И то само защото не можеше да понесе въпросите на Дафни за детството му.

Истината бе, че мразеше спомените. Не търпеше някой да му напомня за миналото. Дори самият престой в Клайвдън го караше да се чувства неудобно. Единствената причина да я доведе тук, бе, че това бе единственото от именията му на не повече от два дни път от Лондон, което беше годно да посрещне посетители по всяко време.

Спомените връщаха и чувствата, а Саймън не искаше отново да се чувства като онова малко момче. Не искаше да си спомня колко пъти

бе изпращал писма на баща си и напразно бе чакал отговор. Не искаше да си спомня милите усмивки на слугите — любезни усмивки, които винаги съпътстваха погледите, изпълнени със съжаление. Да, обичаха го, но и го съжالياваха.

А фактът, че мразеха баща му заради него... така и не го накара да се почувства по-добре. Не беше, а ако трябваше да е честен, все още не бе толкова благороден, че да не изпитва известно задоволство от подобно мнение за баща му, но това никога не премахна неудобството и притеснението.

И срама.

Искаше уважение, а не съжаление. Едва когато се отправи съвсем сам към Итън, без дори да е записан там, едва тогава усети за първи път вкуса на успеха.

Беше стигнал толкова далече, че по-скоро би слязъл в ада, отколкото да се върне там, откъдето бе тръгнал.

Разбира се, нищо от това не бе по вина на Дафни. Бе сигурен, че тя няма скрити мотиви, за да го пита за детството му. И как би могла? Тя не знаеше нищо за моментните му затруднения с речта. Беше положил адски усилия, за да го скрие от нея.

Не, помисли с уморена въздишка, рядко му се бе налагало да полага усилия, за да го крие от Дафни. Тя винаги го караше да се чувства спокоен. Заекването му рядко се появяваше напоследък, но когато това се случваше, винаги бе в моменти на стрес или гняв.

А каквото и да се случваше, когато бе с Дафни, то никога не пораждаше стрес или гняв.

Отпусна се на оградата и прегърби рамене от тежестта на чувството за вина. Беше се държал отвратително с нея. Изглежда му бе писано да го прави отново и отново.

— Саймън?

Усети присъствието ѝ още преди да е проговорила. Беше се приближила зад него с тихи стъпки. Но той знаеше, че е там. Можеше да усети нежното ѝ ухане и да чуе как вятърът шепне в косите ѝ.

— Розите са красиви — каза тя.

Той знаеше, че това е нейният начин да успокои заядливото му настроение. Знаеше, че си умира да му зададе още въпроси, но бе много по-мъдра, отколкото годините ѝ предполагаша и колкото и да я

дразнеше за това, наистина знаеше много за мъжете и идиотските им характери. Нямаше да каже нищо повече. Поне не днес.

— Казвали са ми, че майка ми ги е засадила — отвърна ѝ той. Думите му прозвучаха по-рязко, отколкото би искал, но се надяваше, че тя вижда в тях маслиненото клонче, което ѝ подаваше, в знак на примирие. Когато тя не каза нищо, той продължи, сякаш за да обясни. — Тя е умряла при раждането ми.

Дафни кимна.

— Чух. Съжалявам.

Саймън сви рамене.

— Не съм я познавал.

— Това не означава, че не е било загуба за теб.

Саймън се замисли за детството си. Нямаше как да знае дали майка му би се отнасяла към затрудненията му по-добре от баща му, но реши, че е нямало начин да направи положението по-лошо.

— Да — промърмори. — Предполагам, че е било.

* * *

По-късно същия ден, докато съпругът ѝ преглеждаше някои сметки на имението, Дафни реши, че моментът е подходящ да опознае икономката — мисис Колсън. Макар със Саймън да не бяха обсъждали къде ще живеят, тя не виждаше причина да не прекарат известно време в Клайвдън, наследствения му дом, а ако имаше нещо, което бе научила от майка си, то бе, че една дама трябва добре да се разбира с икономката си.

Не че Дафни много се притесняваше дали ще се разбира с мисис Колсън. Беше я видяла за кратко, когато Саймън я представи на всички членове на домакинството, и бързо ѝ бе станало ясно, че тя е приятелски настроена и приказлива жена.

Спря пред стаята ѝ — малко помещение точно до кухнята — почти преди времето за чай. Икономката, приятна жена на около петдесет, се бе привела над едно бюро и съставяше менюто за седмицата.

Дафни почука на отворената врата.

— Мисис Колсън?

Икономката вдигна поглед и веднага се изправи.

— Ваша Светлост — каза тя и направи лек реверанс. — Трябваше да пратите да ме извикат.

Дафни се усмихна неловко, тъй като все още не бе свикнала с издигането си от редиците на обикновените „мис“.

— Вече бях тръгнала — отвърна тя, за да обясни нехарактерното си появяване на територията на прислугата. — Ако имате минутка, мисис Колсън, се надявах да се опознаем по-добре, тъй като вие живеете тук от много години, а същото чака и мен занапред.

Мисис Колсън се усмихна на топлите думи на Дафни.

— Разбира се, Ваша Светлост. Има ли нещо конкретно, за което искате да ме питате?

— Не. Все пак има много неща, които трябва да науча за Клайвдън, за да го управлявам както трябва. Бихме могли да изпием по чаша чай в Жълтата стая? Много ми харесва обстановката. Толкова е топла и слънчева. Надявах се да я направя свой личен салон.

Икономката я погледна странно.

— Последната херцогиня бе на същото мнение.

— О — отвърна Дафни, без да е сигурна дали трябва да ѝ е неудобно от това.

— Полагах специални грижи за тази стая през годините — продължи мисис Колсън. — Слънцето наистина я огрява добре, тъй като гледа на юг. Претапицирах всички мебели преди три години. — Леко вирна брадичка от гордост. — Отидох чак в Лондон, за да купя същия плат.

— Разбирам — каза Дафни и я поведе навън. — Покойният херцог трябва много да е обичал съпругата си, за да нареди толкова старателно да се поддържа любимата ѝ стая.

Мисис Колсън не срещна погледа ѝ.

— Решението бе мое — каза тихо. — Херцогът ми отпускаше определен бюджет за поддръжка на къщата и аз реших, че е най-подходящо да използвам парите за това.

Дафни изчака икономката да повика една камериерка и да поръча чай.

— Стаята е прекрасна — заяви, след като излязоха от кухнята, — и макар настоящият херцог да не е имал възможност да познава майка

си, сигурна съм, че ще се трогне от решението ви да запазите любимата й стая.

— Това бе най-малкото, което можех да сторя — каза жената, докато крачеха през коридора. — Все пак невинаги съм работила за семейство Басет.

— Така ли? — любопитно попита Дафни. Домашните прислужници бяха прословути с лоялността си и често прислужваха на едно семейство с поколения.

— Да, бях лична камериерка на херцогинята — мисис Колсън спря пред вратата на Жълтата стая и изчака младата господарка да влезе преди нея. — А преди това й бях компаньонка. Майка ми й бе дойка. Семейството на Нейна Светлост бе много любезно да ми позволи да посещавам уроците й заедно с нея.

— Трябва да сте били много близки — промълви Дафни.

Тя кимна.

— След смъртта й заемах различни позиции в Клайвдън, докато накрая не станах икономка.

— Разбирам — Дафни й се усмихна и седна на канапето. — Моля, седнете — каза и посочи стола срещу себе си.

Мисис Колсън се поколеба, но накрая седна.

— Смъртта й ми разби сърцето — каза тя. После погледна Дафни малко загрижено. — Надявам се нямате нищо против, че го казвам.

— Разбира се, че не — бързо отвърна Дафни. Беше силно любопитна за детството на Саймън. Той каза толкова малко, а тя имаше чувството, че то е от наистина голямо значение. — Моля ви, разкажете ми още нещо. Бих се радвала да науча за нея.

Очите на мисис Колсън се замъглиха.

— Тя беше най-милата и нежна душа, която се е раждала на земята. Тя и херцога... е, не беше брак по любов, но се разбираха достатъчно добре. Бяха приятели по свой си начин — вдигна поглед. — И двамата много добре осъзнаваха дълга си като херцог и херцогиня. Приемаха отговорностите си много сериозно.

Дафни кимна с разбиране.

— Тя бе решена да му даде син. Продължи да опитва, дори след като лекарите й казаха, че не бива. Плачеше в ръцете му всеки месец, когато се появеше цикълът й.

Дафни отново кимна с надеждата, че движението ще прикрие напрежението по лицето ѝ. Беше ѝ трудно да слуша истории за нечия невъзможност да има деца, но предполагаше, че ще ѝ се наложи да свикне. Щеше да бъде дори по-трудно да отговаря на въпроси по темата.

А въпроси щеше да има. Болезнено тактични и противно съчувствени въпроси.

За щастие мисис Колсън не забеляза неудобството на Дафни, само подсмръкна и продължи историята си:

— Винаги повтаряше неща от сорта на това — как може да бъде добра херцогиня, след като не може да му даде син. Късаше ми сърцето. Късаше ми сърцето всеки месец.

Дафни се зачуди дали собственото ѝ сърце ще се къса всеки месец. Вероятно не. Тя поне знаеше със сигурност, че няма да има деца, докато надеждите на майката на Саймън са били попарвани всеки месец.

— И разбира се — продължи икономката, — всички говореха така, сякаш вината бе нейна. Как биха могли да знаят, питам ви? Невинаги жената е безплодната. Понякога вината е в мъжа.

Дафни не каза нищо.

— Повтарях ѝ отново и отново, но тя въпреки това се чувстваше виновна. Казвах ѝ... — Лицето на икономката почервения. — Имате ли нещо против да говоря откровено?

— Моля ви, направете го.

Тя кимна.

— Е, казвах ѝ това, което моята майка ми казваше. Утробата не може да зачене без силно, здраво семе.

Дафни запази безизразно изражение. Само това успя.

— Но накрая роди господаря Саймън — мисис Колсън въздъхна майчински и загрижено погледна Дафни. — Моля да ме извините — каза бързо. — Не би трябвало да го наричам така. Сега е херцог.

— Не спирайте заради мен — отвърна Дафни, щастлива, че има повод да се усмихне.

— Трудно е човек тепърва да се променя на моите години — каза мисис Колсън с въздишка. — И се боя, че част от мен винаги ще го помни като малко момче — вдигна поглед към Дафни и поклати глава.

— Животът му щеше да е много по-лесен, ако херцогинята бе останала жива.

— По-лесен? — промърмори Дафни с надеждата, че това ще е достатъчно окуражаване за мисис Колсън, за да продължи обясненията си.

— Просто херцогът никога не разбра бедното момче — убедително каза икономката. — Вилнееше и го наричаше „глупак“ и...

Дафни рязко вдигна глава.

— Херцогът е мислил, че Саймън е глупав? — прекъсна я тя. Това беше нелепо. Саймън бе един от най-умните хора, които познаваше. Веднъж го бе разпитвала за учението му в Оксфорд и бе изумена да научи, че в нивото на математиката, с която борави, дори не използва цифри.

— Херцогът никога не е успявал да види света отвъд носа си — изсумтя мисис Колсън. — Така и не даде шанс на момчето.

Дафни усети как се накланя напред, за да чуе по-добре думите на икономката. Какво беше сторил херцогът на Саймън? Защо той се превръщаше в лед всеки път, когато се споменеше името на баща му?

Мисис Колсън извади кърпичка и попи очите си.

— Трябваше да видите какви усилия полагаше момчето, за да се усъвършенства. Направо ми късаше сърцето. Просто ми късаше сърцето.

Ръцете на Дафни се забиха в канапето. Мисис Колсън никога нямаше да стигне до същността на нещата.

— Нищо, което правеше, не беше достатъчно добро за херцога. Това е просто мое мнение, разбира се, но...

Точно в този момент влезе една камериерка с чая. Дафни почти извика от нетърпение. Разливането на чая отне цели две минути.

Наложи се Дафни да разпери ръце на канапето, защото в противен случай щеше да пробие дупки в тапицерията. Накрая камериерката излезе и мисис Колсън отпи от чая си и каза:

— Така, докъде бяхме стигнали?

— Говорехте за херцога — бързо вметна Дафни. — Покойния херцог. Казвахте, че нищо, което съпругът ми е правил, не е било достатъчно за него и по ваше мнение...

— Мили Боже, наистина сте ме слушали — засия мисис Колсън. — Толкова съм поласкана.

— Но вие казахте... — настоя Дафни.

— О, да, разбира се. Просто щях да кажа, че отдавна съм на мнение, че покойният херцог никога не прости на сина си, че не е идеален.

— Но мисис Колсън — тихо каза Дафни, — никой от нас не е идеален.

— Разбира се, но... — В очите на икономката за момент проблесна презрение към покойния херцог. — Ако бяхте познавали Негова Светлост, щяхте да разберете. Той толкова дълго чака син. В съзнанието му името Басет бе синоним на съвършенство.

— А съпругът ми не е бил синът, който е искал? — запита Дафни.

— Той не искаше син. Искаше идеално малко копие на самия себе си.

Дафни вече не можеше да сдържа любопитството си.

— Но какво толкова е направил Саймън, за да отблъсне така херцога?

Очите на мисис Колсън се разшириха от изненада и ръката ѝ се притисна към гърдите.

— О, вие не знаете — промълви меко. — Разбира се, че не знаете.

— Какво?

— Не можеше да говори.

Устните на Дафни се разтвориха шокирано.

— Моля?

— Не можеше да говори. Поне докато не навърши четири, а и тогава постоянно се запъваше и заекваше. Късаше ми сърцето всеки път, когато си отвореше устата. Виждах, че в него се крие едно умно малко момче. Просто не можеше да го изрази, както трябва.

— Но сега говори толкова добре — каза Дафни, изненадана от отбранителния тон на гласа си. — Никога не съм го чувала да заеква. Или ако съм го чувала, а-а-аз не съм го забелязала. Виждате ли? Ето, аз самата го направих. Всеки заеква понякога, когато е притеснен.

— Той се стара много усилено, за да се усъвършенства. Спомням си, че му отне седем години. Седем години не правеше нищо друго, освен да упражнява говора си с бавачката — лицето на мисис Колсън се сбръчка от усилието да си спомни. — Какво ли беше името ѝ? О, да,

бавачката Хопкинс — една истинска светица. Толкова беше отдадена на момчето, сякаш ѝ бе син. Бях помощничка на икономката по онова време, но тя често ми позволяваше да му помагам да се упражнява.

— Трудно ли му беше? — прошепна Дафни.

— Имаше дни, в които бях сигурна, че ще се пречупи от чувството за безсилие, но беше толкова упорит. Боже, какво упорито момче. Никога не съм виждала по-целеустремен човек. — Мисис Колсън тъжно поклати глава. — А баща му все така го отхвърляше. Това...

— Ви разби сърцето — довърши Дафни. — Би разбило и моето.

Мисис Колсън отпи от чая в неудобната тишина, която последва.

— Много ви благодаря, че ми позволихте да пия чай с вас, Ваша Светлост — каза, погрешно тълкувайки мълчанието на Дафни като отегчение. — Беше крайно необичайно от Ваша страна, но много...

Дафни вдигна поглед, докато мисис Колсън търсеше подходящата дума.

— Мило — завърши икономката накрая. — Беше много мило от ваша страна.

— Благодаря — измърмори Дафни разсеяно.

— О, но не отговорих на никой от въпросите ви за Клайвдън — внезапно се сети мисис Колсън.

Дафни леко поклати глава.

— Може би някой друг път — каза тя меко. Точно сега имаше твърде много неща, над които да размишлява.

Мисис Колсън усети, че господарката ѝ желае да остане сама, затова се изправи, направи реверанс и тихо излезе от стаята.

ГЛАВА 16

„Задушната Лондонска жегга тази седмица сложи прът в колелата на светския живот. Настоящият автор забеляза мис Прудънс Федърингтън да припада на бала на Хъксли, но е невъзможно да се определи дали временното ѝ неразположение се дължеше на жеггата, или на присъствието на мистър Колин Бриджъртън, който предизвика сериозни вълнения в обществото след завръщането си от Континента.

Необичайната за сезона жегга даде още една жертва в лицето на лейди Данбъри, която напусна Лондон преди няколко дни, под предлог, че дългокосместият, рунтав звяр, когото нарича своя котка, не може да понася времето. Смята се, че се е оттеглила в имението си в Съри.

Човек би си помислил, че херцогът и херцогинята на Хейстингс са останали незасегнати от тези високи температури, все пак са на крайбрежието, където морският бриз винаги носи удоволствие. Настоящият автор обаче, не може да е уверен в техния комфорт; противно на разпространеното мнение, настоящият автор няма шпиони във всички важни домакинства и, със сигурност, няма такива извън Лондон!“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 2 юни 1813

Беше странно, че са женени едва от две седмици, а вече бяха придобили някои удобни навици. Точно сега Саймън бе застанал бос до вратата на дрешника си, разхлабваше вратовръзката си и наблюдаваше как съпругата му сресва косата си.

Беше правил абсолютно същото и вчера. Имаше нещо странно успокоително в тази рутина.

И двата пъти, помисли си дяволито, бе планирал как да я съблазни. Вчера, разбира се, бе успял.

Някога прилежно завързаната вратовръзка вече бе захвърлена и забравена на пода. Той направи крачка напред. И днес щеше да успее.

Стигна до Дафни, спря и се облегна на ръба на тоалетката ѝ. Тя вдигна поглед и примигна като бухал. Той хвана ръката ѝ и сплете пръсти с нейните на дръжката на четката.

— Харесва ми да те гледам как сресваш косата си — каза той. — Но още повече ми харесва аз да го правя.

Тя се втренчи в него необичайно напрегнато. Бавно пусна четката.

— Приключи ли със сметките? Доста време прекара с управителя.

— Да, беше доста отегчително, но необходимо и... — лицето му замръзна. — Какво гледаш?

Очите ѝ се плъзнаха по лицето му.

— Нищо — каза тя със странно отсечен глас.

Той леко поклати глава по-скоро на себе си, отколкото на нея. За момент му се бе сторило, че се вира в устата му.

Потисна желанието си да потрепери. През цялото му детство хората се вираха в устата му. Гледаха втренчено, ужасени и любопитни, от време на време се насилваха да вдигнат поглед към очите му, но винаги се връщаха към устата, сякаш им бе трудно да повярват, че толкова нормално изглеждаща черта би могла да възпроизведе такива безсмислици.

Вероятно си въобразяваше. Защо Дафни би гледала устата му?

Нежно прокара четката през косата ѝ и пръстите му се плъзнаха по копринените къдрици.

— Приятен ли бе разговорът с мисис Колсън? — попита той.

Тя трепна. Движението бе едва доловимо и тя добре го прикри, но той забеляза.

— Да — отговори. — Тя е много добре осведомена.

— Би трябвало. Тук е от цяла веч... какво гледаш?

Дафни направо скочи от стола.

— Гледам огледалото — настоя тя.

Което си беше вярно, но Саймън остана подозрителен. Очите ѝ напрегнато сезираха в една определена точка.

— Както казвах — бързо проговори Дафни, — сигурна съм, че мисис Колсън ще се окаже безценна в приспособяването ми към управлението на Клайвдън. Това е голямо имение и има много да уча.

— Не се старай толкова много — каза той. — Няма да прекарваме много време тук.

— Няма ли?

— Мислех основно да пребиваваме в Лондон — и добави при изненадания ѝ поглед. — Ще бъдеш по-близо до семейството си. Мислех, че това би ти харесало.

— Да, разбира се — каза тя. — Наистина ми липсват. Никога преди не съм била далеч от тях за толкова време. Разбира се, винаги съм знаела, че когато се омъжа, ще имам собствено семейство и...

Последва неловко мълчание.

— Е, сега ти си моето семейство — произнесе леко нещастно.

Саймън въздъхна и сребърната четка застина в ръката му.

— Дафни — каза той, — семейството ти винаги ще си остане твое семейство. Никога не бих могъл да заема тяхното място.

— Не — съгласи се тя. Обърна се с лице към него и прошепна, докато го гледаше с очи като горещ шоколад. — Но можеш да бъдеш нещо повече.

Саймън внезапно осъзна, че плановете му да прелъсти съпругата си са под въпрос, защото очевидно тя планираше да прелъсти него.

Тя се изправи, а коприненият халат се свлече по раменете ѝ. Под него имаше бельо в същия цвят, което разкриваше почти толкова, колкото и прикриваше.

Едната ръка на Саймън се протегна към гърдата ѝ. Пръстите му ярко контрастираха със зеления плат на нощницата.

— Харесваш този цвят, нали? — каза дрезгаво. Тя се усмихна и той забрави да диша. — Подхожда на очите ми — подразни го. — Помниш ли?

Саймън успя да се усмихне в отговор, макар че сам не разбира как. Никога преди не бе мислил, че е възможно човек да се усмихва, когато не му достига кислород. Понякога изпитваше толкова силна нужда да я докосне, че го болеше само да я гледа.

Придърпа я по-близо до себе си. Трябваше да я дръпне по-близо. Щеше да полудее, ако не го бе сторил.

— Да не би да ми казваш — промърмори до врата ѝ, — че си купила това, само заради мен?

— Разбира се — отвърна тя и гласът ѝ пресекна, когато езикът му проследи извивката на ухото ѝ. — Кой друг ще ме види в него?

— Никой — закле се той и притисна ханша ѝ към възбудената си плът. — Никой. Никога.

Тя изглеждаше леко смаяна от внезапната проява на такова собственическо чувство.

— А и — добави — това е част от чеиза ми.

Саймън простена.

— Харесва ми чеиза ти. Обожавам го. Не съм ли ти казвал?

— Не и с толкова много думи — прошепна, — но не беше много трудно да го разбере.

— Но най-вече — каза той и я побутна към леглото, разкъсвайки ризата си — те харесвам без чеиза ти.

Каквото и да възнамеряваше да каже Дафни, а той бе сигурен, че има намерение да каже нещо, защото устните ѝ очарователно се разтвориха, то се изгуби, когато двамата паднаха на леглото.

Саймън веднага покри тялото ѝ със своето. Сложи ръце от двете страни на бедрата ѝ и ги плъзна нагоре, избутвайки ръцете ѝ над главата. Спря за момент на голата кожа под раменете ѝ и нежно я стисна.

— Много си силна — каза. — По-силна от повечето жени.

Дафни повдигна съвсем леко вежди.

— Не желая да чувам за повечето жени.

Въпреки желанието си, Саймън се изкикоти. След това невероятно бързо ръцете му притиснаха китките ѝ над главата.

— Но не си — провлече — силна, колкото мен.

Тя ахна от изненада — звук, който му се стори изключително вълнуващ — и той бързо обхвана двете ѝ китки с едната си ръка, оставяйки другата свободно да обхожда тялото ѝ. Което и стори.

— Ако ти не си идеалната жена — простена той, докато вдигаше нощницата над бедрата ѝ, — то тогава светът е...

— Престани — каза тя разтреперано. — Знаеш, че не съм идеална.

— Зная? — усмивката му бе загадъчна и порочна и той плъзна ръка под дупето ѝ. — Сигурно си зле информирана, защото това — леко я стисна — е идеално.

— Саймън!

— А що се отнася до тези... — вдигна ръка и покри едната ѝ гърда, галейки зърното през коприната. — Е, няма нужда да ти казвам какво мисля за тях.

— Ти си луд.

— Твърде вероятно е — съгласи се той, — но имам прекрасен вкус. А ти... — наведе се внезапно и прошепна до устните ѝ — също имаш доста добър вкус.

Дафни не можа да се сдържи и се изкикоти.

Саймън присви вежди.

— Нима смееш да ми се присмиваш?

— Обикновено бих — отвърна тя, — но не и когато държиш и двете ми ръце, приковани над главата.

Той започна да разкопчава панталона си с една ръка.

— Очевидно съм се оженил за много разумна жена.

Дафни се вгледа в него с гордост и любов, докато слушаше как думите безпроблемно се лееха от устните му. Ако сега го чуеше човек, никога не би повярвал, че е заеквал като дете.

За какъв забележителен човек се бе омъжила. Да се изправи пред такова препятствие и да го преодолее с невероятна сила на волята — той бе най-силният, най-дисциплинираният мъж, когото познаваше.

— Толкова съм щастлива, че се омъжих за теб — внезапно каза тя, изпълнена с нежност. — Толкова се гордея, че си мой.

Саймън застина, очевидно изненадан от внезапната ѝ сериозност. Гласът му стана тих и дрезгав.

— И аз се гордея, че си моя — дръпна панталоните си. — И ще ти покажа точно колко съм горд — изръмжа. — Само ако можех да се отърва от тези проклетии.

Дафни усети как в гърлото ѝ отново се надига смях.

— Може би, ако използваш двете си ръце... — предложи тя.

Той я погледна, сякаш искаше да ѝ каже „не съм чак толкова глупав“.

— В такъв случай би се наложило да те пусна.

Тя наклони глава свенливо.

— Ами ако обещава да не си мърдам ръцете?

— Дори не бих си помислил да ти повярвам.

Усмивката ѝ стана дяволито съблазнителна.

— Ами ако обещава да ги мърдам?

— Ето това вече звучи интересно. — Той скочи от леглото със странна комбинация от грация и необузdana енергия и успя да се съблече гол за по-малко от три секунди. Отново скочи в леглото и се изпъна до нея.

— Така, докъде бяхме стигнали?

Дафни отново се изкиска.

— Точно до тук, мисля.

— Аха — каза той с комично обвинително изражение. — Не си внимавала. Бяхме точно... — премести се върху нея и я притисна към леглото — тук.

Кикотът ѝ премина в истински смях.

— Никой ли не ти е казал, че не бива да се смееш на мъж, който се опитва да те прелъсти?

Дори и преди да имаше някаква вероятност да възпре смеха си, сега бе безвъзвратно изгубена.

— О, Саймън — промълви тя. — Толкова те обичам.

Той замръзна.

— Моля?

Дафни само се усмихна и го помилва по бузата. Сега го разбираше много по-добре. След като по такъв начин го бяха отхвърлили като дете, вероятно сам не осъзнаваше, че заслужава да бъде обичан. И сигурно мислеше, че не е способен да обича.

Но тя можеше да чака. Би чакала този мъж цяла вечност.

— Няма нужда да казваш нищо — прошепна тя. — Просто искам да знаеш, че те обичам.

Саймън я погледна с очи, преливащи от радост, но изглеждаше поразен. Дафни се зачуди дали някой някога му бе казал „обичам те“. Бе израснал без семейство, без пашкула от любов и топлина, в който тя бе живяла и бе приемала за даденост.

Гласът му, когато най-накрая се появи отново, бе дрезгав и почти се пречупи.

— Д-дафни, аз...

— Шшш — промълви тя и постави пръст на устните му. — Сега не казвай нищо. Почакай, докато ти дойде отвътре.

И се зачуди дали не е произнесла възможно най-обидните думи, дали за Саймън говоренето изобщо идваше отвътре.

— Просто ме целуни — прошепна бързо тя, нетърпелива да отмине неловкия момент. — Моля те, целуни ме.

И той го стори.

Целуна я със свирепа настойчивост, сякаш гореше в огъня на страстта и желанието, които се носеха между тях. Устните и ръцете му не оставиха и едно недокоснато място, целуваха, стискаха и галеха, докато нощницата ѝ не се оказа захвърлена на пода, а чаршафите и завивките бяха събрани на куп в края на леглото.

За разлика от друга вечер обаче, тя не изгуби съвсем чувството си за реалност. Прекалено много материал за размисъл бе получила през деня и нищо, дори и най-силните желания на тялото ѝ, не можеха да спрат бесния бяг на мислите. Плуваше в море от желание, всеки нерв на тялото ѝ я болеше от копнеж и все пак мозъкът ѝ препускаше и анализираше.

Наситено сините му очи блестяха на светлината на свещите и когато срещнаха нейните, тя се запита дали напрежението в тях не се дължи на емоции, които той не знае как да изрази с думи. Когато прошепна името ѝ, не можа да се въздържа да се заслуша за някое заекване. Когато се вряза в нея, той така отметна глава назад, че вените на врата му изпъкнаха и тя се зачуди защо изглежда така, сякаш изпитва силна болка.

Болка?

— Саймън? — попита внимателно, тревогата леко притъпяваше желанието ѝ. — Добре ли си?

Той кимна със стиснати зъби. Отпусна се върху нея, докато бедрата му продължаваха в древния си ритъм и прошепна до ухото ѝ.

— Ще те отведе там.

Няма да е особено трудно, помисли си Дафни и дъхът ѝ спря, когато той пое връхчето на гърдата ѝ в уста. Никога не бе особено трудно. Изглежда знаеше как точно да я докосне, кога да се движи и кога да я дразни, като стои неподвижен. Пръстите му се плъзнаха между телата им, замилваха горещата ѝ кожа, докато бедрата ѝ не започнаха да се движат със същата сила като неговите.

Усети как лети към познатото блаженство. Усещането беше толкова хубаво...

— Моля те — промълви той и плъзна другата си ръка под нея, за да може да я притисне още по-силно към себе си. — Имам нужда да... Сега, Дафни, сега!

И тя му отвърна. Светът експлодира около нея, очите ѝ бяха толкова силно стиснати, че зад тях летяха точки и звезди в ярък поток от светлина. Чуваше музика, а може би това бе само собственият ѝ вик, когато стигна върха, със звук, който надскочи силното туптене на сърцето ѝ.

Саймън излезе от нея със стон, който сякаш извираше от дълбините на сърцето му, само секунда преди да се освободи, както винаги, върху чаршафите на края на леглото.

След секунда щеше да се обърне и да я дръпне в прегръдките си. Това бе ритуал, който тя бе започнала да цени. Прегръщаше я силно, гърбът ѝ се притискаше към гърдите му, а лицето му бе заровено в косите ѝ. След като дишането им се успокоеше, и двамата заспиваха.

Само че тази вечер бе различно. Тази вечер Дафни бе странно неспокойна. Тялото ѝ бе блажено изтощено и задоволено, но нещо не бе наред. Нещо се бе загнездило в мозъка ѝ и дразнеше подсъзнанието ѝ.

Саймън се обърна и долепи тялото си до нейното, побутвайки я към чистата част от леглото. Винаги го правеше — използваше тялото си като преграда, за да не може тя да се обърне към бъркотията, останала след него. Беше предвидлив жест и...

Очите на Дафни се разтвориха широко. Почти ахна.

Утробата не може да зачене без силно, здраво семе.

Дафни не се бе замислила над думите на мисис Колсън, когато икономката ги изрече следобеда. Прекалено бе погълната от историята за изпълненото с болка детство на Саймън, прекалено загрижена как да донесе достатъчно любов в живота му и да прогони лошите спомени завинаги.

Дафни рязко се изправи и одеялата се смъкнаха на кръста ѝ. С треперещи пръсти запали свещта, която стоеше на масичката до леглото ѝ.

Саймън сънено отвори очи.

— Какво има?

Тя не каза нищо, просто се втренчи в мокрото петно от другата страна на леглото.

Семето му.

— Даф?

Беше ѝ казал, че не може да има деца. Беше я излъгал.

— Дафни, какво има? — изправи се той. На лицето му се изписа загриженост.

И това ли бе лъжа?

Тя посочи с ръка:

— Какво е това? — попита с толкова тих глас, че едва се чуваше.

— Кое какво е? — очите му проследиха посоката на пръста ѝ и видяха само легло. — За какво говориш?

— Защо не можеш да имаш деца, Саймън?

Очите му потъмняха. Не каза нищо.

— Защо, Саймън? — направо изкреця думите.

— Подробностите не са важни, Дафни.

Тонът му бе мек и успокояващ, на крачка от това да стане снизходителен. Дафни усети как нещо в нея се пречупва.

— Излез — нареди му тя.

Устата му зяпна.

— Това е моята спалня.

— Тогава аз ще изляза — тя изхвърча от леглото и се уви с един от чаршафите.

Саймън се изправи за секунда.

— Да не си посмяла да напуснеш тази стая — изсъска той.

— Ти ме излъга.

— Никога...

— Излъга ме — извика. — Излъга ме и никога няма да ти го простя!

— Дафни...

— Възползва се от моята глупост — невярващо издиша. — Сигурно си бил много доволен, когато си осъзнал колко малко знаеш за съпругеските отношения.

— Нарича се правене на любов, Дафни — каза той.

— Не и между нас.

Саймън почти потрепери от ненавистта в гласа ѝ. Изправи се, напълно гол, в средата на стаята, в отчаян опит да измисли някакъв

начин да успокои ситуацията. Все още не бе сигурен какво тя знае и какво си мисли, че знае.

— Дафни — каза той много бавно, за да не позволи емоциите да объркат думите му. — Може би трябва да ми кажеш точно за какво става въпрос.

— О, тази игра ще играем, така ли? — подигравателно изсумтя. — Много добре, нека ти разкажа една приказка. Имало едно време...

Унищожителният гняв в гласа ѝ се забиваше като кинжал в сърцето му.

— Дафни — каза той, затвори очи и поклати глава. — Недей!

— Имало едно време — каза този път по-силно, — една млада дама. Да я наречем Дафни.

Саймън се отпрати към дрешника и наметна един халат. Имаше неща, с които един мъж не трябваше да се разправя докато е гол.

— Дафни била много, много глупава.

— Дафни!

— О, много добре — тя презрително махна с ръка. — Невежа тогава. Била много, много невежа.

Саймън скръсти ръце.

— Дафни не знаела нищо за нещата, които се случват между мъжа и жената. Не знаела какво правят, освен, че го правят в легло и че в определен момент резултатът може да е бебе.

— Достатъчно, Дафни.

Единственият знак, че го е чула, бе проблесналата мрачна ярост в очите ѝ.

— Но, видите ли, тя не знаела как точно се прави бебе, затова, когато съпругът ѝ ѝ казал, че не може да има деца...

— Казах ти го, преди да се оженим. Дадох ти възможност да се откажеш. Не го забравяй — каза разпалено той. — Да не си посмяла да го забравиш!

— Накара ме да те съжалявам!

— О, ето това иска да чуе всеки мъж — подигра ѝ се той.

— В името на Бога, Саймън — отсече тя, — знаеш, че не се омъжих за теб, защото те съжалявах.

— Тогава защо?

— Защото те обичах — отвърна, но язвителността в гласа ѝ постави думите под въпрос. — И защото не исках да те видя как

умираш, както изглежда глупаво си бе наумил.

Нямаше готов отговор на това и само изсумтя, като я изгледа ядосано.

— Но не прехвърляй всичко към мен — продължи разгорещено. — Не аз съм тази, която излъга. Каза, че не можеш да имаш деца, но истината е, че не искаш да имаш.

Той отново премълча, но осъзнаваше, че отговорът се чете в очите му.

Тя пристъпи към него с едва сдържан гняв.

— Ако наистина не можеш да имаш деца, тогава не би имало значение къде отива семето ти, нали? Нямаше толкова неистово да бързаш всяка нощ, за да се увериш, че е навсякъде другаде, но не и в мен.

— Не знаеш нищо за това, Дафни. — Гласът му бе тих и вбесен и заекваше съвсем леко.

Тя скръсти ръце.

— Тогава ми кажи.

— Никога няма да имам деца — изсъска той. — Никога. Разбираш ли?

— Не.

Усети как го изпълва гняв, надига се в стомаха му и опъва кожата му, докато не реши, че ще експлодира. Гняв не срещу нея, дори не срещу себе си, а както винаги срещу човека, чието присъствие или липса, винаги успяваше да направлява живота му.

— Баща ми — каза Саймън, отчаяно борейки се да запази контрол, — не беше любящ човек.

Очите на Дафни срещнаха неговите.

— Знам за баща ти — каза.

Това го изненада.

— Какво знаеш?

— Знам, че те е наранил. Че те е отблъснал — нещо проблесна в тъмните ѝ очи — не точно съжаление, но нещо близко до това. — Знам, че е мислил, че си глупав.

Сърцето на Саймън се разтуптя. Не бе сигурен как успя да проговори и дори да диша, но някак си произнесе:

— Значи знаеш за...

— Заекването ти? — довърши вместо него.

Мислено ѝ благодари за това. По ирония на съдбата „запъване“ и „заекване“ бяха две от думите, с които така и не успя да се пребори.

Тя сви рамене.

— Той е бил идиот.

Саймън зяпна срещу нея, без да разбира как тя можеше да отмине десетилетия, изпълнени с омраза, с толкова нехайни думи.

— Не разбираш — поклати глава той. — Не е възможно да разбереш. Не и със семейство като твоето. Единственото нещо, което имаше значение за него, бе кръвта. Кръвта и титлата. И когато се окажа, че не съм идеален... Дафни, той бе казал на всички, че съм умрял!

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Не знаех за това — прошепна.

— Бе дори по-зле — отсече. — Изпращах му писма. Стотици писма, в които го молах да ме посети. Не отговори на нито едно.

— Саймън...

— З-знаеше ли, че не говорех, докато не навърших четири? Не? Е, не говорех. А когато той дойде, ме разтреса и ме заплаши с бой, за да изкара глас от устата ми. Такъв бе б-баща ми.

Дафни се опита да не обръща внимание на това, че той започва да се препъва над думите. Опита се да игнорира гаденето в стомаха си и гнева, който се надигаше в нея при мисълта за отвратителното отношение към Саймън.

— Но сега го няма — каза тя с треперещ глас. — Няма го, а ти си тук.

— Каза, че не може да п-понесе дори да ме гледа. Беше се молил за наследник с години. Не за син — опасно повиши глас, — за наследник. И з-за какво? Един малоумник щеше да получи Хейстингс. Безценното му херцогство щеше да бъде управлявано от идиот!

— Но е грешал — промълви Дафни.

— Не ме е грижа дали е грешал! — изрева Саймън. — Единственото, което го интересуваше, бе титлата. Дори веднъж не помисли за мен, за това как се чувствам, хванат в капана на една уста, която отказва да ми се подчинява!

Дафни се препъна назад, притеснена от силата на гнева му. Това бе омраза, трупана с години.

Внезапно Саймън пристъпи напред и притисна лице до нейното.

— Само че знаеш ли какво? — попита той страшно. — Аз ще се смея последен. Той мислеше, че няма нищо по-лошо от това един малоумник да наследи Хейстингс...

— Саймън, ти не си...

— Слушаш ли ме изобщо? — изкрещя.

Уплашена, Дафни изтича назад и хвана дръжката на вратата в случай, че ѝ се наложи да избяга.

— Разбира се, че знам, че не съм идиот — тросна се той, — и мисля, че и той го разбра накрая. Сигурен съм, че това му е донесло голямо облекчение. Хейстингс е в безопасност. Няма значение, че аз вече не страдам, както преди. Хейстингс — това единствено бе от значение.

На Дафни ѝ прилоша. Знаеше какво ще последва.

Саймън внезапно се усмихна. Това беше жестока усмивка, която преди не бе виждала на лицето му.

— Само че Хейстингс ще умре с мен — каза той. — Всички онези братовчеди, които толкова се боеше да не го наследят... — сви рамене и горчиво се изсмя. — Всички те имат дъщери. Каква ирония, а?

Саймън сви рамене.

— Може би затова баща ми внезапно реши, че не съм чак такъв идиот. Знаел е, че аз съм единствената му надежда.

— Знаел е, че е сгрешил — тихо и решително каза Дафни. Внезапно си спомни писмата, които ѝ бе дал херцогът на Мидълторп. Писмата, писани от баща му за него. Беше ги оставила в Бриджъртън Хаус, в Лондон. И по-добре, така поне все още не се налагаше да решава какво да прави с тях.

— Няма значение — насмешливо каза Саймън. — Когато умра, титлата ще изчезне. И нищо не би ме направило по-щастлив?

С тези думи той прекоси стаята и излезе през дрешника, тъй като Дафни бе застанала на вратата.

Дафни се отпусна в един стол, все още увита в мекия ленен чаршаф, който бе дръпнала от леглото. Какво щеше да прави?

Усети как цялото ѝ тяло започва да трепери, без да може да спре. Осъзна, че плаче. Без звук, дори без да си поема дъх.

Мили Боже, какво щеше да прави?

ГЛАВА 17

„Да се каже, че мъжете са упорити като магарета, би било обида за магарето.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 2 юни 1813

Накрая Дафни реши да направи единственото нещо, което знаеше как. Семейство Бриджъртън бяха голямо и весело семейство и никой от тях не бе склонен да пази тайни или да таи гняв.

Затова се опита да говори със Саймън. Да се разбере с него.

На следващата сутрин — тя нямаше представа къде е прекарал нощта, но определено не бе в леглото им — го откри в кабинета му. Стаята бе мрачна и подчертано мъжка, вероятно обзаведена още от баща му. В интерес на истината, Дафни бе изненадана, че съпругът ѝ се чувства добре в подобна обстановка — той мразеше нещо да му напомня за покойния херцог.

Само че той очевидно не се чувстваше зле. Беше седнал зад бюрото, а краката му бяха предизвикателно вдигнати на кожената попивателна върху черешовото дърво. В ръката си държеше гладко полиран камък, който въртеше на всички страни. На бюрото бе сложена бутилка уиски и на нея ѝ се стори, че е стояла там цяла нощ.

Не бе изпил много от нея. Дафни бе благодарна за малките милости.

Вратата бе открената, затова не почука, но не бе чак толкова смела, че да влезе направо.

— Саймън? — попита, застанала до вратата.

Той вдигна поглед и изви вежда.

— Зает ли си?

Остави камъка.

— Очевидно не.

Тя тръгна към него.

— Това от пътуванията ти ли е?

— Карибско море. Спомен от времето, прекарано на брега.

Дафни забеляза перфектната му дикция. Нямаше и следа от заекването, което се бе проявило предната нощ. Сега беше спокоен. Почти дразнещо спокоен.

— Брегът там по-различен ли е от този тук?

Той арогантно вдигна вежда.

— По-топло е.

— О! Е, това можех и да го предположа.

Загледа я пронизващо, без да трепне.

— Дафни, зная, че не си дошла да обсъждаме тропиците.

Прав беше, разбира се, но разговорът нямаше да е лесен и тя не се смяташе за страхливка, само защото искаше да го отложи с няколко секунди.

Пое си дълбоко въздух.

— Трябва да поговорим за това, което се случи снощи.

— Сигурен съм, че така мислиш.

Тя потисна внезапното си желание да се наведе и да размаже невъзмутимата му физиономия.

— Не мисля, че трябва. Знам, че трябва.

Той замълча за момент, преди да каже.

— Съжалявам, ако имаш чувството, че съм предал...

— Нямам това предвид.

— ... но сигурно помниш, че се опитах да избегна брака с теб.

— Това определено е любезен начин да опишеш ситуацията — измърмори тя.

Той продължи, сякаш изнасяше лекция.

— Знаеш, че нямах намерение да се женя.

— Не е там въпросът, Саймън.

— Точно там е въпросът — той свали краката си на земята и столът, който досега се люлееше на задните си два крака, силно тупна на земята. — Защо мислиш, че толкова решително избягах брака? Защото не исках да си взема съпруга и след това да я нараня, отказвайки й деца.

— Никога не си мислил за потенциалната си съпруга — изстреля тя в отговор. — Мислил си за себе си.

— Може би — съгласи се, — но когато ти стана тази потенциална съпруга, Дафни, всичко се промени.

— Очевидно не — произнесе тя горчиво.

Той сви рамене.

— Знаеш, че те ценя много. Никога не съм искал да те нараня.

— Нараняваш ме в момента — промълви.

Проблясък на разкаяние се мярна в очите му, но бързо бе заменен от стоманена решителност.

— Ако си спомняш, аз отказах да ти предложа брак, дори когато брат ти настояваше — подчерта той, — дори когато това означаваше собствената ми смърт.

Дафни не възрази. И двамата знаеха, че щеше да умре в дуела на полето. Без значение какво мислеше за него в момента и колко презираше разяждащата го омраза, Саймън имаше твърде силно чувство за чест, за да стреля по Антъни.

А брат ѝ ценеше честта ѝ твърде високо, за да се цели някъде другаде, освен в сърцето на Саймън.

— Направих го — каза той, — защото знаех, че никога не бих могъл да ти бъда добър съпруг. Знаех, че искаш деца. Ти ми го бе казвала много пъти и не те виня. Семейството ти е голямо и изпълнено с обич.

— И ти би могъл да имаш такова семейство.

Той продължи сякаш не я бе чул.

— После, когато прекъсна дуела и ме умоляваше да се ожения за теб, те предупредих. Казах ти, че няма да имам деца...

— Каза, че не можеш да имаш деца — прекъсна го тя, а очите ѝ заблестяха от гняв. — Има огромна разлика.

— Не и за мен — студено каза Саймън. — Не мога да имам деца. Душата ми не би го понесла.

— Разбирам — нещо в Дафни умря и тя се боеше, че това е сърцето ѝ. Не знаеше как да оспори подобни думи. Омразата на Саймън към баща му очевидно бе по-силна, от каквото и да е подобие на любов, което би могъл да се научи да изпитва към нея.

— Много добре — каза тя с далечен глас. — Очевидно няма за какво повече да говорим.

Той рязко кимна.

Тя отвърна по същия начин:

— В такъв случай, приятен ден.
И си тръгна.

* * *

Саймън прекара сам по-голямата част от деня. Не гореше от желание да види Дафни — това само го караше да изпитва вина. Не че имаше защо да се чувства виновен, уверяваше сам себе си. Беше й казал още преди да се оженят, че не може да има деца. Даде й толкова възможности да се откаже, а тя, въпреки това, бе избрала да се омъжи за него. Не я бе насилвал. Не бе негова вината, че тя грешно бе разбрала думите му и бе решила, че е физически неспособен да има деца.

И все пак, макар че бе измъчван от разяждащо чувство за вина всеки път, когато помислеше за нея — което означаваше почти през целия ден — а стомахът му се завързваше на възел всеки път, когато си спомнеше покрусеното й лице — тоест прекара целия ден със стомашни болки — все пак имаше чувството, че голяма тежест е паднала от раменете му, след като всичко бе изяснено.

Тайните можеха да бъдат смъртоносни, а между тях такива вече нямаше. Това със сигурност бе добре.

Докато дойде нощта, почти бе успял да убеди сам себе си, че не е сторил нищо нередно. Беше встъпил в този брак с убеждението, че ще разбие сърцето на Дафни, а тази мисъл никога не му бе допадала. Харесваше Дафни. По дяволите, вероятно я харесваше повече, от което и да е друго човешко същество, което някога бе познавал и затова изпитваше такова нежелание да се ожени за нея. Не бе искал да разбие мечтите й. Не искаше да я лиши от семейството, което тя толкова отчаяно желаше. Беше готов да отстъпи и да я гледа как се омъжва за някой друг — някой, който щеше да й даде къща, пълна с деца.

Саймън внезапно потръпна. Представата за Дафни с друг мъж далеч не бе толкова поносима, колкото преди месец.

Разбира се, помисли, като се опита да разсъждава рационално. Сега бе негова съпруга. Беше негова.

И всичко беше различно.

Знаеше колко отчаяно иска деца и се бе оженил за нея с ясното съзнание, че няма да ѝ ги даде.

Но, каза си, ти я предупреди. Тя знаеше точно в какво се забърква.

Саймън, който седеше в кабинета си след вечеря и подхвърляше глупавия камък, внезапно се изправи. Не я беше измамил. Беше ѝ казал, че няма да имат деца и тя все пак се бе съгласила да се омъжи за него. Разбираше защо малко се разстрои, когато научи причините, но не можеше да се каже, че бе встъпила в този брак, с каквито и да е глупави надежди или очаквания.

Той се изправи. Време беше да си поговорят отново, този път по негово желание. Дафни не се бе появила на вечеря и той се бе хранил сам — единственият звук, който нарушаваше тишината на нощта, бе металният звън на вилицата му по чинията. Не бе виждал съпругата си от сутринта, значи бе крайно време да го стори.

Тя бе негова съпруга, напомни си. Трябваше да може да я вижда, когато си иска, по дяволите.

Тръгна по коридора и отвори със замах вратата на спалнята на херцога, подготвен да ѝ изнесе цяла лекция, темата, на която щеше да измисли при нужда, но тя не бе там.

Саймън премигна, без да може да повярва на очите си. Къде, по дяволите, беше тя? Вече бе почти полунощ. Трябваше да е в леглото.

Дрешникът. Сигурно бе в дрешника. Глупавото девойче държеше всяка вечер да се приготвя, макар той да я освобождаваше от дрехите ѝ само след минути.

— Дафни? — излая и отиде до вратата на дрешника. — Дафни?

Не получи отговор, а и в процепа между вратата и пода не се виждаше светлина. Едва ли се обличаше на тъмно.

Отвори вратата. Нея определено я нямаше.

Саймън дръпна звънеца. Силно. Излезе в коридора да изчака прислужницата, която щеше да има нещастieto да отговори на повикването.

Това бе една от камериерките на горния етаж — дребно, русо същество, чието име не си спомняше. Тя хвърли поглед към лицето му и пребледня.

— Къде е съпругата ми? — изръмжа той.

— Съпругата ви ли, Ваша Светлост?

— Да — отвърна той нетърпеливо, — съпругата ми.

Тя се втренчи в него неразбиращо.

— Предполагам, че знаеш за кого говоря. Тя е висока горе-долу колкото теб, с дълга, тъмна коса... — Саймън щеше да продължи, но ужасеното изражение на камериерката го накара да съжали за сарказма си. Издиша продължително. — Знаеш ли къде е? — попита малко по-меко, макар че никой не би описал тона му като любезен.

— Не е ли в леглото си, Ваша Светлост?

Саймън посочи с глава празната стая.

— Очевидно не.

— Но тя не спи тук, Ваша Светлост.

Веждите му се присвиха.

— Моля?

— Тя не... — очите на камериерката се разшириха от уплаха и отчаяно започнаха да оглеждат коридора. Саймън не се и съмняваше, че търси път за бягство или поне някой, който би могъл да я спаси от буреносния му характер.

— Изплюй камъчето — изрева.

Гласът на камериерката бе едва доловим.

— Тя не е ли в спалнята на херцогинята?

— Спалнята на... — потисна един непривичен прилив на ярост и продължи. — Откога?

— От днес, предполагам, Ваша Светлост. Всички помислихме, че ще заемате различни стаи след края на медения ви месец.

— Не се и съмнявам — изръмжа.

Камериерката се разтрепери.

— Така правеха родителите ви, Ваша Светлост, и...

— Ние не сме родителите ми! — изрева той.

Момичето отстъпи леко назад.

— А аз — продължи ледено Саймън, — не съм баща си.

— Раз-разбира се, Ваша Светлост.

— Би ли имала нещо против да ми кажеш коя стая е избрала съпругата ми за спалня на херцогинята?

Камериерката посочи с треперещ пръст една стая в дъното на коридора.

— Благодаря — той направи няколко крачки и се обърна. — Свободна си.

Слугите щяха да имат много материал за клюки на сутринта — като за начало — факта, че Дафни се бе изнесла от стаята им — нямаше нужда да им осигурява още, като позволи на камериерката да бъде свидетел на нещо, което се очертаваше като колосален спор.

Саймън изчака, докато тя се изгуби от поглед по стълбите, и ядосано закрачи към новата спалня на Дафни. Спря пред вратата, за да помисли какво ще ѝ каже, осъзна, че няма никаква представа и почука.

Никакъв отговор.

Почука по-силно.

Никакъв отговор.

Вдигна юмрук, за да удари отново и си помисли, че тя може дори да не е заключила вратата. Нямаше ли да е пълен глупак, ако...

Завъртя дръжката.

Беше заключила. Саймън изпсува бързо и гладко. Странно как, никога не бе заеквал на ругатня.

— Дафни! Дафни! — гласът му звучеше някъде по средата между викане и крясък — Дафни!

Накрая долови стъпки в стаята.

— Да? — чу се гласът ѝ.

— Пусни ме да вляза!

Последва моментно мълчание и след това:

— Не.

Саймън шокирано се втренчи в масивната дървена врата. Никога не му бе хрумвало, че тя няма да се подчини на ясна заповед. Беше негова съпруга, по дяволите! Не беше ли обещала да му се подчинява?

— Дафни — каза ядосано. — Отвори тази врата на секундата!

Сигурно бе много близо до вратата, защото я чу да въздъхва, преди да каже:

— Саймън, единствената причина да те пусна в стаята, би била, ако планирам да те пусна в леглото си, което нямам намерение да правя, затова ще съм ти благодарна, всъщност всички в къщата ще са ти благодарни, ако си тръгнеш и отидеш да си легнеш.

Саймън буквално зяпна. Започна да претегля на ум вратата и да изчислява какъв натиск би бил необходим, за да разбие проклетото нещо.

— Дафни — каза той със спокоен глас, който уплаши и самия него, — ако не отвориш вратата на секундата, ще я разбия.

— Няма да го направиш.

Саймън не отвърна нищо, само скръсти ръце и загледа ядосано, уверен, че тя знае точно какво е изражението му в момента.

— Нали няма?

Той отново реши, че мълчанието е най-добрият отговор.

— Искан ми се да не го правиш — добави леко умолително.

Той невярващо се втренчи във вратата.

— Ще се нараниш — добави тя.

— Тогава отвори проклетата врата — изръмжа.

Краткото мълчание бе последвано от бавно завъртане на ключ в ключалката. Саймън бе достатъчно спокоен, за да не блъсне яростно вратата, тъй като Дафни най-вероятно бе застанала от другата ѝ страна. Влезе и я видя на около пет крачки от себе си — ръцете ѝ бяха кръстосани, а краката широко разтворени във военна поза.

— Не смей повече да се заключваш от мен — изригна той.

Тя сви рамене. Наистина сви рамене!

— Искан да остана насаме!

Саймън направи няколко крачки към нея.

— Нещата ти трябва да бъдат върнати в спалнята ни до сутринта.

А ти ще се върнеш още тази вечер!

— Не.

— Какво, по дяволите искаш да кажеш с това „не“?

— Какво, по дяволите, мислиш, че искам да кажа? — сопна му се тя.

Саймън не бе сигурен кое го шокира и ядоса повече — че тя не му се подчиняваше, или че ругаеше на глас.

— „Не“ — продължи тя още по-високо — означава не.

— Дафни, предупреждавам те...

Очите ѝ се присвиха до цепки.

— Ти реши да ми откажеш нещо, е, и аз реших да направя същото.

Той остана безмълвен. Изгуби ума и дума.

Това, обаче, не важеше за нея. Тя отиде до вратата и я отвори доста грубо пред него.

— Излизай от стаята ми.

Саймън започна да трепери от ярост.

— Аз притежавам тази стая — изръмжа той. — Притежавам и теб.

— Не притежаваш нищо, освен титлата на баща си — изстреля тя в отговор. — Не притежаваш дори себе си.

Нисък рев стигна до ушите му — ревят на бясната му ярост. Саймън отстъпи несигурно назад от страх, че ако не го направи, може в действителност да стори нещо, което ще я нарани.

— Какво, по дяволите, имаш п-предвид? — попита.

Тя отново сви рамене, проклета да е.

— Сам разбери — каза Дафни.

Всички добри намерения на Саймън се изпариха и той се втурна напред и хвана ръцете ѝ над лактите. Знаеше, че стиска твърде силно, но не можеше да обуздае пламтящата ярост, която бушуваше във вените му.

— Обясни ми — процеди през зъби. — Веднага.

Погледът, който срещна неговия, бе толкова спокоен и разбиращ, че почти го съкруши.

— Ти не принадлежиш на себе си — каза тя просто. — Баща ти все още те управлява от гроба.

Саймън потрепери от неизказана ярост.

— Действията ти, изборът ти... — продължи тя, а очите ѝ се изпълниха с тъга, — те нямат нищо общо с теб, с това, което желаш или от което се нуждаеш. Всичко, което правиш, Саймън, всяко движение и дума... всичко е напук на него. — Гласът ѝ се пречупи. — А той дори не е жив.

Саймън тръгна напред със странната грация на хищник.

— Не всяко движение — каза с нисък глас. — Не всяка дума.

Дафни се отдръпна, обезпокоена от дивото изражение в очите му.

— Саймън? — каза колебливо тя, внезапно изгубила куража и смелостта, които ѝ бяха дали сили да се опълчи на мъж, два пъти по-едър от нея и вероятно три пъти по-силен.

Върхът на показалеца му проследи ръката ѝ. Тя носеше копринен халат, но топлината и силата му сякаш прогаряха тъканта. Приблужи се и едната му ръка обхвана гърдата ѝ и я стисна.

— Когато те докосвам така — прошепна до ухото ѝ, — това няма нищо общо с него.

Дафни потръпна и се намрази за това, че го желае. Намрази и него, защото я караше да го желае.

— Когато устните ми докоснат ухото ти — промърмори хапейки я леко, — това няма нищо общо с него.

Тя опита да го отблъсне, но когато опря ръце на раменете му, единственото, което можеше да стори, бе да го притиска.

Той започна бавно и неумолимо да я побутва към леглото.

— А когато те вода в леглото — добави горещо, с устни върху кожата на врата ѝ — и сме кожа до кожа, само двамата...

— Не! — изплака тя и се оттласна от него с всички сили. Той изненадано се препъна назад.

— Когато ме отведеш в леглото — изхлипа Дафни — никога не сме само двамата. Баща ти винаги е там.

Пръстите му, които се промъкваха под широкия ръкав на халата, се впиха в плътта ѝ. Не каза нищо, но нямаше и нужда. Леденият гняв в бледосините му очи казваше всичко.

— Можеш ли да ме погледнеш в очите — промълви тя, — и да ми кажеш, че когато се отдръпваш от тялото ми и се освобождаваш върху леглото, мислиш за мен?

Лицето му бе изопнато и непроницаемо, а очите му бяха насочени към устата ѝ.

Тя поклати глава и се освободи от хватката му, която бе отслабнала.

— Така си и мислех — каза тя тихо.

Отдалечи се от него и от леглото. Не се съмняваше, че би могъл да я прелъсти, ако го поиска. Би могъл да я целува и милва и да я отведе до зашеметяващи върхове на екстаз, а на сутринта щеше да го мрази.

Щеше да мрази себе си дори повече.

Тишината в стаята бе оглушителна. Саймън стоеше с ръце, отпуснати до тялото, а на лицето му бе изписана сърцераздирателна смесица от шок, болка и ярост. Но най-вече, помисли Дафни и сърцето я заболя, когато срещна погледа му, изглеждаше объркан.

— Мисля — каза тя меко, — че е най-добре да си вървиш.

Той вдигна поглед.

— Ти си ми съпруга.

Тя не отвърна.

— По закон те притежавам.

Дафни само се взря в него и каза:

— Това е вярно.

Той скъси разстоянието помежду им за секунда и сложи ръце на раменете ѝ.

— Мога да те накарам да ме пожелаеш — прошепна.

— Знам.

Гласът му стана още по-нисък — дрезгав и напрегнат:

— А дори и да не мога, ти си моя. Принадлежиш ми. Бих могъл да те накарам да ми позволиш да остана.

Дафни се чувстваше на сто години, докато произнасяше:

— Никога не би го направил.

Той знаеше, че е права, затова просто се отдръпна и изхвърча от стаята.

ГЛАВА 18

„Дали настоящият автор е единственият, който е забелязал, или наистина господата от висшето общество пийват повече от обикновено тези дни?“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 4 юни 1913

Саймън излезе и се напи. Не го правеше често. Дори не му бе особено приятно, но, така или иначе, го направи.

Край реката имаше достатъчно кръчми, само на няколко мили от Клайвдън. А там имаше и, повече от достатъчно, моряци, търсещи с кого да се сбият. Двама от тях откриха Саймън.

Той преби и двамата.

Кипеше от гняв и ярост, която изгаряше душата му от години. Накрая бе намерила път към повърхността и дори най-дребната провокация бе достатъчна, за да впусне в бой.

Вече бе достатъчно пиан и когато замахна с юмрук не виждаше загорелите от слънцето моряци, а баща си. Всеки удар бе насочен срещу постоянната презрителна усмивка, която го отхвърляше. Никога не се бе считал за човек на насието, но, дяволите да го вземат, усещането бе приятно.

След като приключи с двамата моряци, никой друг не посмя да го доближи. Местните жители разпознаваха силата, когато я видеха, но по-важното бе, че разпознаваха яростта. Всички знаеха, че от двете, второто е по-опасно.

Саймън остана в кръчмата, докато първите лъчи на зората не обагриха небето. Равномерно надигаше бутилката, за която бе платил, и когато стана време да си върви, се изправи несигурно, пъкна я в джоба си и се отправи към дома.

Пи, докато яздеше, а некачественото уиски прогаряше стомаха му. И докато се напиваше все повече и повече, една-единствена мисъл успяваше да проникне в замъгленото му съзнание.

Искаше да си върне Дафни.

Тя му беше жена, дяволите да я вземат. Беше свикнал да е около него. Не можеше просто да стане и да се изнесе от спалнята им.

Щеше да си я върне. Щеше да я завладее и да я спечели и...

Силно се оригна. Е, щеше да се наложи да се задоволи с това да я завладее и спечели. Прекалено бе пиан, за да мисли за нещо повече.

Докато стигне замъка Клайвдън, бе изпаднал в приятно състояние на пианско самодоволство. Накрая се добра, препъвайки се, до вратата на Дафни, като вдигаше достатъчно шум, за да събуди и мъртвите.

— Дафнииииии! — изкрещя той, в опит да прикрие леката нотка на отчаяние в гласа си. Все пак нямаше нужда да изглежда жалък.

Замислено се намръщи. От друга страна, може би, ако звучеше отчаяно, щеше да е по-вероятно тя да отвори вратата. Подсмръкна силно няколко пъти и отново изкрещя:

— Дафнииииии!

След като отново не получи отговор, се облегна на масивната дървена врата — най-вече, защото чувството му за равновесие плуваше в океан от уиски.

— О, Дафни — въздъхна той и опря чело на дървената повърхност. — Само ако...

Вратата се отвори и Саймън се изтърколи на земята.

— Трябваше ли... трябваше ли да я отваряш толкова... толкова бързо? — изфъфли той.

Дафни, която все още обличаше халата си, изгледа човешката купчина на пода и едва разпозна съпруга си.

— Мили Боже, Саймън — каза тя. — Какво... — наведе се, за да му помогне, но бързо се отдръпна, когато той отвори уста и усети дъха му. — Ти си пиан! — изрече обвинително.

Той мрачно кимна.

— Боя се, че да.

— Къде си бил? — запита тя.

Той примигна и я погледна така, сякаш никога преди не бе чувал толкова глупав въпрос.

— Навън. Напивах се — отвърна и се оригна.

— Саймън, трябва да си легнеш.

Отново кимна, но този път доста по-енергично и ентусиазирано.

— Мдаа, да трябва — опита да се изправи на крака, но ги оплете и отново се сгромоляса на килима. — Хмм — каза, изучавайки долната част на тялото си. — Хм, това определено е странно — вдигна поглед към Дафни и се втренчи объркано в нея. — Бих могъл да се закълна, че това са моите крака.

Дафни извъртя очи.

Саймън опита отново да се надигне и постигна същия резултат.

— Изглежда крайниците ми не работят както трябва — изкоментира.

— Мозъкът ти не работи както трябва! — отвърна Дафни. — Какво да правя с теб?

Той я погледна и се ухили.

— Обичай ме? Нали помниш, ти каза, че ме обичаш — намръщи се. — Не мисля, че можеш да си вземеш думите обратно.

Дафни въздъхна тежко. Трябваше да му е бясна... по дяволите, беше му бясна, но ѝ бе трудно да поддържа огъня на този гняв, когато той изглежда толкова жалък.

А и при наличието на трима братя вече имаше опит с пияни малоумници. Щеше да си отспи и това бе всичко. А също и да се събуди с адско главоболие, което вероятно си бе заслужил и да настоява да изпие някой отвратителен буламач, който „сър сигурност“ изцяло ще излекува махмурлука му.

— Саймън? — попита тя търпеливо. — Колко точно си пиян?

Той ѝ се ухили лукаво.

— Много.

— Това и аз го разбрах — измърмори. Наведе се и пъкна ръце под мишниците му. — Хайде да станем и да те заведем до леглото.

Само че той не помръдна, просто остана седнал на задника си и я погледна с невероятно глупаво изражение.

— Защо трябва да ставам? — избъбри. — Не може ли да седнеш при мен? — нехайно я прегърна. — Ела, седни при мен, Дафни.

— Саймън!

Потупа килима до себе си.

— Тук долу е доста приятно.

— Не, Саймън, не мога да седна до теб — произнесе тя с мъка, докато се опитваше да се отскубне от тежката му хватка. — Трябва да си легнеш — отново се опита да го помръдне и постигна същия жалък резултат. — О, небеса — измърмори под носа си. — Защо трябваше да се напиваш толкова?

Не се предполагаше, че той ще чуе тези думи, но очевидно те бяха достигнали до него, тъй като изви глава и каза:

— Искан те обратно.

Устните ѝ шокирано се разтвориха. И двамата знаеха какво трябваше да направи, за да я спечели отново, но Дафни смяташе, че е прекалено пиян, за да водят разговор по темата. Затова само дръпна ръката му и каза:

— Утре ще говорим за това, Саймън.

Той примигна няколко пъти.

— Мисля, че вече е утре — развъртя врат наляво-надясно и хвърли поглед към прозореца. Завесите бяха дръпнати, но светлината вече се процеждаше през тях. — Направо си е ден — измърмори. — Виждаш ли? — махна с ръка към прозореца. — Вече е утре.

— Тогава ще говорим довечера — отвърна тя малко отчаяно. Имаше чувството, че сърцето ѝ бе минало през вятърна мелница и не мислеше, че би могла да понесе още нещо точно в този момент.

— Моля те, Саймън, нека да оставим нещата така засега.

— Работата е там, Дафни... — поклати глава като куче, което се отърсва от вода. — Дафни — произнесе внимателно. — Дафни, Дафни.

Тя не можа да възпре усмивката си.

— Какво, Саймън?

— Виждаш ли, проблемът е — почеса се по главата, — че не разбираш.

— Какво не разбирам? — попита тя меко.

— Защо не мога да го направя — отговори. Вдигна поглед, за да срещне нейния и тя почти потрепери от нещастиято, което се четеше в очите му.

— Никога не съм искал да те нараня, Дафни — дрезгаво продума. — Знаеш го, нали?

Тя кимна.

— Знам, Саймън.

— Добре, защото работата е там, че... — пое си дълбоко въздух и сякаш цялото му тяло се разтресе. — Не мога да ти дам това, което искаш.

Тя не каза нищо.

— През целия ми живот — тъжно изрече Саймън, — през целия ми живот печелеше той. Знаеше ли? Винаги той печелеше. Този път ще спечеля аз — в продължение на една дълга секунда той размаха ръката си и заби пръст в гърдите си. — Аз. Искам поне веднъж да спечеля аз.

— О, Саймън — прошепна тя. — Много отдавна си спечелил. Победил си в момента, в който си надхвърлил очакванията му. Всеки път, когато си преодолявал трудностите, сприятелявал си се или си пътувал до непозната страна, си печелил. Направил си толкова неща, които той не е искал да ти даде. — Гласът ѝ пресекна и тя стисна раменете му. — Победил си го. Спечелил си. Защо не можеш да го осъзнаеш?

Той поклати глава.

— Не искам да се превърна в това, което той искаше — каза ѝ. — Макар че... — хлъцна. — Макар никога да не го е очаквал от мен, винаги е искал идеален син, някой, който ще бъде идеалният х-херцог, ще се ожени за идеалната херцогиня и ще има идеални д-деца.

Дафни прехапа долната си устна. Отново заекваше. Сигурно бе много разстроен. Усети как сърцето я боли за него и за малкото момче, което е копнеело единствено за бащиното одобрение.

Саймън обърна глава настрана и я изгледа изненадващо спокойно.

— Той щеше да те одобри.

— О! — изрече Дафни, без да е сигурна как да тълкува думите му.

— Но... — сви рамене и ѝ отправи заговорническа, лукава усмивка, — аз се ожених за теб, въпреки това.

Изглеждаше толкова откровен и по момчешки сериозен, че ѝ бе трудно да се удържи да не обвие ръце около него, за да го приласкае. Само че, независимо колко силна бе болката и колко наранена бе душата му, той подхождаше погрешно към всичко. Най-доброто отмъщение срещу баща му би било просто да живее пълноценен и

щастлив живот, да достигне всички върхове и мечти, които той е бил толкова решен да му откаже.

Дафни объркано преглътна. Не виждаше как изобщо би могъл да води щастлив живот, ако всички решения, които вземаше, са подчинени на това да се противопостави на един мъртвец.

Не искаше да задълбава във всичко това точно сега. Беше уморена, а той бе пиян и моментът определено не бе подходящ.

— Хайде да те сложим в леглото — каза накрая.

Той се взря в нея за момент, а очите му бяха изпълнени с копнеж за нежност, таен с години.

— Не ме оставяй — прошепна.

— Саймън — продума задавено.

— Моля те, недей! Той си тръгна. Всички си тръгнаха. Накрая си тръгнах и аз — стисна ръката ѝ. — Остани!

Тя колебливо кимна и се изправи на крака.

— Можеш да си легнеш в леглото ми — каза тя. — Сигурна съм, че ще се чувстваш по-добре на сутринта.

— Но ще останеш с мен?

Това беше грешка. Знаеше, че е грешка, но все пак отговори:

— Ще остана с теб.

— Добре — изправи се, клатушкайки се. — Защото не бих могъл... наистина... — въздъхна и обърна изтерзан поглед към нея. — Имам нужда от теб.

Тя го отведе до леглото и почти падна върху него, когато той се строполи на дюшека.

— Не мърдай — нареди тя и коленичи да му събуе ботушите. Беше го правила и преди за братята си и знаеше, че трябва да хване петата, а не върха, но те прилепваха здраво и тя се просна на земята, когато ботушът излезе най-накрая.

— Мили Боже — измърмори и се изправи, за да повтори унизителната процедура. — А казват, че жените робуват на модата.

Откъм Саймън се чу звук, който подозрително наподобяваше хъркане.

— Спиш ли? — невярващо попита Дафни. Дръпна и другия ботуш, който излезе малко по-лесно и вдигна краката му, крака, тежащи цял тон, на леглото.

Тъмните му мигли се открояваха и той изглеждаше толкова млад и спокоен. Дафни се протегна и отметна косата от челото му.

— Спи спокойно, любими — промълви тя.

Когато се размърда, обаче, едната му ръка се стрелна и хвана нейната.

— Каза, че ще останеш — обвини я.

— Мислех, че спиш!

— Това не ти дава право да нарушаваш обещанието си — дръпна я и Дафни се отказа да се съпротивлява и легна до него. Беше топъл и бе неин и макар страховете ѝ за бъдещето да бяха много големи, точно в този момент не можеше да устои на прегръдката му.

* * *

Дафни се събуди около час по-късно, изненадана, че изобщо бе заспала. Саймън все още лежеше до нея и леко похъркваше. И двамата бяха облечени — той в пропитите си с миризма на уиски дрехи, а тя в халата.

Нежно докосна бузата му.

— Какво да правя с теб? — прошепна тя. — Знаеш, че те обичам. Обичам те, но мразя това, което причиняваш на себе си — треперливо си пое въздух. — И на мен. Мразя това, което причиняваш на мен.

Той сънено се размърда и за момент тя помисли, че се е събудил.

— Саймън? — промълви и облекчено въздъхна, когато не получи отговор. Знаеше, че не трябва да изрича думи, които не е подготвена да му каже, но той ѝ се струваше толкова невинен на фона на снежнобелите възглавници. Бе невероятно лесно да излее душата си пред него, когато изглеждаше така.

— О, Саймън — въздъхна тя и затвори очи, за да възпре сълзите, които напиреха. Трябваше да стане. Определено трябваше да стане и да го остави да си почива. Разбираше защо е толкова твърдо решен да не създава деца, но не му бе простила и със сигурност не бе съгласна с него. Ако се събудеше и тя все още бе в обятията му, можеше да си помисли, че е готова да се примири с неговата версия на семейство.

Бавно и с нежелание опита да се отдръпне, но ръцете му се стегнаха около нея и чу сънения му глас:

— Не.

— Саймън, аз...

Придърпа я по-близо и Дафни осъзна, че е напълно възбуден.

— Саймън? — прошепна и ококори очи. — Ти буден ли си изобщо?

В отговор получи още едно сънено мърморене, но той не направи опит да я съблазни, само я придърпа още по-близо.

Дафни изненадано примигна. Нямаше представа, че един мъж може да желае жена дори в съня си.

Отдръпна глава назад, за да види лицето му, после се пресегна и проследи линията на челюстта му. Той леко простена. Звукът бе дълбок и дрезгав и събуди дързостта ѝ. Бавно и възбуждащо започна да разкопчава копчетата на ризата му като спря само за да опише кръг около пъпа му.

Той неспокойно се размърда и Дафни почувства странен и опияняващ прилив на сила. Той бе в нейна власт. Спеше и вероятно бе повече от леко пиян и тя можеше да прави с него каквото си иска.

Можеше да има каквото иска.

Бърз поглед към лицето му я увери, че той все още спи и тя бързо разкопча панталоните му. Членът, който се показва отдолу бе твърд и тя обви ръка около него, усещайки как кръвта тупти под пръстите ѝ.

— Дафни — ахна той. Очите му се отвориха и той дрезгаво простена. — О, Боже. Толкова е хубаво.

— Шшш — успокои го и се освободи от копринения халат. — Остави всичко на мен.

Той лежеше по гръб, а ръцете му бяха свити в юмруци до тялото. Беше я научил на много неща през двете кратки седмици на брака им и скоро се извиваше от желание, а дишането му бе накъсано.

Бог да ѝ е на помощ, но и тя го желаше. Надвесена над него се чувстваше изпълнена със сила. Контролът бе в нейните ръце и това бе най-невероятният афродизиак, който можеше да си представи. Усети как нещо в нея потреперва, а после я заля странна възбуда и разбра, че и тя се нуждае от него.

Искаше да го усети в себе си, да я изпълни и да ѝ даде всичко, което един мъж бе създаден да дава на една жена.

— О, Дафни — простена той, като мятеше глава наляво-надясно. — Имам нужда от теб. Нуждая се от теб сега.

Тя се премести върху него и притисна ръце към раменете му, за да го възседне. Насочи го с ръка към себе си и усети, че вече е влажна от желание.

Саймън се изви под нея и тя бавно се отпусна надолу, приемайки го почти изцяло в себе си.

— Още — изпъшка той. — Сега.

Дафни отметна глава назад и измина този последен инч. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, докато се бореше да си поеме въздух. Той вече бе изцяло в нея и тя мислеше, че ще умре от удоволствие. Никога преди не се бе чувствала толкова пълноценна, толкова истинска жена.

Изстена, докато се движеше над него, а тялото ѝ се извиваше и тръпнеше от желание. Притисна ръце към стомаха си, а после ги плъзна нагоре към гърдите.

Саймън гърлено простена докато я наблюдаваше, очите му се бяха разширили, а дъхът гореше разтворените му устни.

— О, мили Боже — изрече дрезгаво и накъсано. — Какво ми причиняваш? Какво... — тя докосна едно от зърната си и цялото му тяло подскочи нагоре. — Къде научи това?

Тя сведе поглед и му се усмихна загадъчно.

— Не знам.

— Още — простена той. — Искам да те гледам.

Дафни не бе съвсем сигурна какво да прави, затова остави инстинктите си да я водят. Размърда бедра сякаш описваше кръг и изви гръб назад, а гърдите ѝ гордо изпъкнаха. Обхвана и двете с ръце, леко ги стисна и завъртя зърната между пръстите си, без да отделя очи от лицето на Саймън.

Бедрата му започнаха бясно да се надигат и той отчаяно впи големите си ръце в чаршафите. Дафни осъзна, че почти е стигнал върха. Толкова внимаваше винаги да ѝ достави удоволствие, да се увери, че тя е достигнала до оргазъм, преди той да си позволи същата привилегия, но този път щеше да избухне пръв.

И тя бе близо, но не колкото него.

— О, Боже! — внезапно извика остро, изпълнен с примитивна нужда. — Аз ще... не мога... — очите му се впиха в нея някак странно и умолително и той направи слаб опит да се отдръпне.

Дафни се отпусна върху му с цялата си тежест.

Той експлодира в нея, силата на оргазма го накара да повдигне бедра от леглото, а с тях и нея. Тя пъкна ръце под него, използвайки цялата си сила, за да го задържи. Ако беше върху нея можеше и да успее да намери сили да се отдръпне, но легнал отдолу, с очи вперени във всяко нейно възбуждащо движение, беше безсилен да се справи с бушуващата сила на собствения си копнеж.

Стисна зъби и усети как малките ѝ ръце се плъзват под него и го притискат още по-здраво към входа на утробата ѝ. Видя изражението на чист екстаз, изписано на лицето ѝ и внезапно осъзна, че го е направила нарочно. Беше го планирала. Дафни го бе възбудила в съня му, беше се възползвала, че още бе пьян и го притискаше към себе си, докато семето му се изливаше в нея.

Очите му се разшириха и се спряха на нейните.

— Как можа? — прошепна той.

Тя не отговори, но изражението ѝ се промени и той разбра, че го е чула.

Саймън я отблъсна, когато усети, че започва да се стяга около него, жестоко отказвайки ѝ екстаза, до който самият той току-що бе достигнал.

— Как можа? — повтори. — Ти знаеше. Знаеше, ч-че а-аз...

Тя се бе свила на топка, с колене притиснати към гърдите, очевидно решена да не изгуби и капка от това, което бе получила.

Саймън зловещо изпсува и се изправи. Отвори уста, за да ѝ се нахвърли, да я заклейми, че го бе предала, че се бе възползвала от него, но гърлото му се стегна, езикът му се поду и не успя дори да започне някоя дума, камо ли да я завърши цяла.

— Т-т-ти — успя да произнесе накрая.

Дафни ужасено се втренчи в него.

— Саймън? — прошепна.

Не искаше това. Не искаше да го гледа така, сякаш бе някакъв изрод. О, Боже, о Боже, отново се чувстваше на седем години. Не можеше да говори. Не можеше да накара устата си да работи. Бе изгубен.

Загриженост се изписа на лицето на Дафни. Нежелана, съжалителна загриженост.

— Добре ли си? — промълви тя. — Можеш ли да дишаш?

— Н-н-н-н-н... — беше много далеч от „Не ме съжалявай“, но това бе всичко, което успя да каже. Усещаше подигравателното присъствие на баща си — то стискаше гърлото му и го давеше.

— Саймън? — Дафни се втурна към него. В гласа ѝ се четеше паника. — Саймън, кажи нещо.

Протегна се да докосне ръката му, но той я отхвърли и избухна:

— Не ме докосвай!

Тя се отдръпна.

— Явно, все пак, има неща, които можеш да казваш — продума тъжно.

Саймън се мразеше, мразеше гласа, който го бе изоставил и мразеше съпругата си за това, че имаше властта да го накара изцяло да изгуби контрол. Тази пълна загуба на говор, давенето, усещането за душене — цял живот се бе трудил, за да ги избегне, а сега тя ги бе върнала в пълната им сила.

Не можеше да ѝ позволи да го стори. Не можеше да ѝ позволи да го превърне в това, което бе някога.

Опита се да произнесе името ѝ, но нищо не излезе.

Трябваше да си тръгне. Не можеше да я погледне. Не можеше да бъде с нея. Не искаше дори да бъде със себе си, но това, за съжаление, бе извън обсега на жалкия му самоконтрол.

— Н-не с-се п-приближавай! — процеди и я посочи с пръст, докато нахлузваше панталоните си. — Т-т-т-ти го направи!

— Направих кое? — изплака Дафни и уви един чаршаф около себе си. — Саймън, престани! Какво толкова сбърках? Ти ме желаеше. Знаеш, че ме желаеше.

— Т-това! — избухна и посочи гърлото си. След това посочи корема ѝ — и т-това.

Неспособен да понесе да я гледа повече, излетя от стаята. Само ако можеше със същата лекота да избяга и от себе си.

Десет часа по-късно Дафни намери следната бележка:

„Належаща работа в едно от другите ми имения изисква моето присъствие. Вярвам, че ще ме уведомиш, в случай, че опитите ти да заченеш, са били успешни.

Управителят ми ще ти съобщи местонахождението ми, в случай на нужда.

Саймън“

Листът хартия се изплъзна от пръстите на Дафни и бавно полетя към пода. Тя силно изхълца и притисна пръсти към устата си, сякаш това можеше да възпре бурята от емоции, която кипеше в нея.

Беше я напуснал. Наистина я бе напуснал. Знаеше, че е ядосан, че може да не ѝ прости, но не бе смятала, че действително ще си тръгне.

Мислеше... дори, когато бе излетял през вратата, мислеше, че може и да успеят да разрешат разногласията си, но вече не бе толкова сигурна.

Вероятно бе повярвала твърде идеалистично и егоистично, че е в състояние да го излекува и да събере парченцата от разбитото му сърце, защото смяташе, че любовта ѝ е толкова добра, блестяща и чиста, че Саймън моментално ще загърби годините на огорчение и болка, които му даваха сили да живее.

Колко самомнително от нейна страна и колко глупава се чувстваше сега.

Някои неща бяха извън възможностите ѝ. Никога досега, през целия си спокоен живот, не го бе осъзнавала. Не бе очаквала света да ѝ бъде поднесен на златен поднос, но винаги бе смятала, че ако се постарее достатъчно и се отнася с всички, както би желала да се отнасят с нея, ще бъде възнаградена.

Не и този път. Саймън бе извън възможностите ѝ.

Къщата изглеждаше някак неестествено тиха, докато Дафни вървеше към жълтия салон. Зачуди се дали всички слуги са научили за заминаването на съпруга ѝ и сега нарочно я избягват. Сигурно бяха чули откъслечни моменти от снощния спор.

Дафни въздъхна. Да се справи човек с мъката бе още по-трудно, когато имаше малка армия от свидетели.

Или невидими свидетели, както вероятно бе сега, помисли тя, докато дърпаше звънеца. Не можеше да ги види, но знаеше, че са там, сигурно шептяха зад гърба ѝ и я съжаляваха.

Странно как никога преди не се бе замисляла за клюките на прислугата. Но сега... отпусна се на канапето със слаб стон — сега се чувстваше толкова ужасяващо самотна. За какво друго се предполагаше, че трябва да мисли?

— Ваша Светлост?

Дафни вдигна поглед и видя една млада камериерка да стои колебливо до вратата. Направи лек реверанс и я погледна очаквателно.

— Чай, моля — тихо каза Дафни. — Без бисквити, само чай.

Младото момиче кимна и изхвърча.

Докато чакаше връщането ѝ, Дафни докосна корема си и сведе поглед надолу с леко благоговение. Затвори очи и се помоли. Моля те, Боже, нека там има дете.

Можеше и да не получи друга възможност.

Не се срамуваше от действията си. Вероятно трябваше, но не се чувстваше така.

Не го бе планирала. Не го бе погледнала, докато спи и не си бе казала: *„Вероятно още е пиян. Мога да го любя и да получа смето му, а той никога няма да разбере“*.

Не бе станало така.

Дафни не бе съвсем сигурна как точно се бе случило, но в един момент бе върху него, а в следващия бе осъзнала, че той няма да може да се отдръпне навреме и се бе уверила, че няма да може...

Или пък... Затвори очи. Силно. Навярно се бе случило по друг начин. Може би се бе възползвала от нещо повече от този момент, може би се бе възползвала от него.

Просто не знаеше. Всичко се сливаше в едно. Заекването на Саймън, отчаяното ѝ желание да има бебе, омразата на баща му — всичко се бе завихрило и объркало в съзнанието ѝ и не можеше да прецени къде свършва едното и започва другото.

Чувстваше се толкова самотна.

Откъм вратата се чу шум и тя се обърна, в очакване на свенливата млада камериерка, но вместо нея се появи мисис Колсън. Лицето ѝ бе изпито, а очите — загрижени.

Дафни едва доловимо се усмихна на икономката.

— Очаквах камериерката — измърмори тя.

— Трябваше да свърша нещо в съседната стая, затова реших лично да ви донеса чая — отвърна мисис Колсън.

Дафни знаеше, че лъже, но въпреки това кимна.

— Камериерката каза без бисквити — добави мисис Колсън, — но знам, че пропуснахте закуската, затова сложих няколко на подноса.

— Много мило от ваша страна — Дафни не можа да познае собствения си глас. Звучеше ѝ много равно, сякаш принадлежеше на някой друг.

— Не беше проблем, уверявам ви — икономката изглеждаше така, сякаш искаше да добави нещо, но накрая само се изправи и попита. — Това ли е всичко?

Дафни кимна.

Мисис Колсън се отправи към вратата и за момент Дафни почти ѝ извика. Почти произнесе името ѝ и я помоли да седне при нея, за да пият чай. Щеше да сподели тайните и срама си, а след това и сълзите.

Не защото бе особено близка с икономката, а защото си нямаше никой друг.

Само че не я повика и мисис Колсън излезе.

Дафни взе една бисквита и отхапа. Може би беше време да си отиде у дома.

ГЛАВА 19

„Новата херцогиня на Хейстингс бе видяна днес в Мейфеър. Филипа Федърингтън е забелязала предишната мис Дафни Бриджъртън да се разхожда. Мис Федърингтън ѝ е извикала, но херцогинята се е направила, че не я чува.

Всички знаем, че няма начин херцогинята да не се е преструвала, тъй като човек трябва да е глух, за да не чуе виковете на мис Федърингтън.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 9 юни 1813

Болката в сърцето, убеди се Дафни, никога не изчезва, просто отслабва. Острата, пронизваща болка, която човек усеща при всяко вдишване, отстъпва място на по-тъпа и слаба болка, такава, каквато човек може да пренебрегне почти, но не съвсем.

Тя напусна замъка Клайвдън в деня след заминаването на Саймън и се отправи към Лондон с твърдото намерение да се завърне в Бриджъртън Хауз, но връщането в семейната къща някак ѝ приличаше на признание за провал, затова в последната минута каза на кочияша да я откара в Хейстингс Хауз. Щеше да бъде близо до семейството си, ако почувстваше нужда от тяхната подкрепа или компания, но сега бе омъжена жена и трябваше да отседне в собствения си дом.

Представи се на новата си прислуга, която я прие без въпроси, но не и без сериозно любопитство, и се подготви за новия си живот на изоставена съпруга.

Майка ѝ бе първият човек, който я посети. Дафни не си бе направила труда да уведоми никой друг за пристигането си в Лондон, така че това не бе особена изненада.

— Къде е той? — попита Вайълет без предисловия.

— Имаш предвид съпруга ми, предполагам?

— Не, прачичо ти Едмънд — тросна се Вайълет. — Разбира се, че говоря за съпруга ти.

Дафни не посмя да срещне погледа на майка си, докато отговаряше:

— Мисля, че се занимава с някакви дела в едно от имененията си в провинцията.

— Мислиш?

— Е, знам — поправи се Дафни.

— А знаеш ли защо не си с него?

Дафни се замисли дали да не излъже. Смяташе да се държи нахално и да каже на майка си някоя глупост за спешна работа във връзка с наематели или може би добитък, или болест, или каквото и да е. В крайна сметка обаче, устната ѝ потрепери, очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи, а гласът ѝ прозвуча много нещастно, когато каза:

— Защото реши да не ме взема със себе си.

Вайълет хвана ръцете ѝ.

— О, Даф — въздъхна. — Какво се случи?

Дани се отпусна на дивана и дръпна майка си със себе си.

— Повече неща, отколкото бих могла да обясня.

— Искаш ли да опиташ?

Дафни поклати глава. Никога, нито веднъж в живота си, не бе пазила тайна от майка си. Никога не бе имало нещо, което да сметне, че не може да обсъди с нея.

Но и никога не се бе случвало нещо подобно. Потупа ръката на майка си.

— Ще се оправя.

Вайълет не изглеждаше убедена.

— Сигурна ли си?

— Не — тя се втренчи в пода за момент. — Но трябва да го вярвам.

Вайълет си тръгна, а Дафни положи ръка на корема си и се помоли.

* * *

Следващият посетител бе Колин. След около седмица Дафни се върна от бърза разходка в парка и го завари да стои в салона със скръстени ръце и гневно изражение.

— О — каза, докато сваляше ръкавиците си. — Виждам, че си научил за завръщането ми.

— Какво, по дяволите, става? — попита той.

Колин, каза си иронично тя, очевидно не бе наследил майчиния им талант за изтънчени разговори.

— Говори! — изръмжа той.

Тя затвори очи за миг. Само секунда, през която да опита да облекчи главоболието, което я торможеше от няколко дни. Не искаше да споделя тревогите си с Колин. Нито да му сподели дори това, което бе казала на майка си, макар да предполагаше, че вече го знае. Новините се разпространяваха бързо в Бриджъртън Хауз.

Не бе съвсем сигурна откъде намери сили, но бе уверена, че ще има сериозна полза от външната поза, затова изправи рамене, повдигна вежда и каза:

— И с това имаш предвид...?

— Имам предвид — изръмжа Колин, — къде е съпругът ти?

— Зает е на друго място — отвърна Дафни. Звучеше много по-добре от „напусна ме“.

— Дафни... — в гласа му усети предупреждение.

— Сам ли дойде? — запита тя, без да обръща внимание на тона му.

— Антъни и Бенедикт ще прекарат този месец в провинцията, ако това имаш предвид — каза той.

Дафни почти въздъхна от облекчение. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да се изправи срещу най-големия си брат. Веднъж вече го бе спряла да не убие Саймън, но не бе сигурна, че ще се справи с тази битка отново. Преди да успее да каже нещо, Колин добави:

— Дафни, нареждам ти веднага да ми кажеш къде се крие копелето.

Усети как гръбнакът ѝ се вдървява. Тя може и да имаше право да нарича отсъстващия си съпруг с обидни имена, но брат ѝ определено нямаше.

— Предполагам — произнесе ледено, — че под „копеле“ имаш предвид съпруга ми.

— Дяволски си права, че...

— В такъв случай се налага да те помоля да си вървиш.

Колин я изгледа сякаш внезапно са ѝ изникнали рога.

— Моля?

— Нямам намерение да обсъждам брака си с теб, затова, ако не можеш да се въздържиш да даваш мнението си, когато не е било поискано, ще трябва да си вървиш.

— Нима ме гониш? — каза той невярващо.

Тя скръсти ръце.

— Това е моята къща.

Колин се втренчи в нея, огледа стаята — салона на херцогинята на Хейстингс — и отново погледна Дафни, сякаш току-що бе осъзнал, че малката сестричка, на която винаги бе гледал като на весел придатък на собствената си личност, се е превърнала в независима жена.

Протегна се и взе ръката ѝ.

— Даф — каза тихо. — Ще те оставя да се справиш с това, както намериш за добре.

— Благодаря.

— Засега — предупреди я. — Не мисли, че ще позволя тази ситуация да продължава вечно.

Нямаше, помисли си Дафни половин час след като Колин си тръгна. Нямаше да продължи вечно. След две седмици щеше да знае.

* * *

Всяка сутрин Дафни се събуждаше, затаила дъх. Дори преди да наближи времето за месечното ѝ неразположение, прехапваше устни, казваше една молитва и внимателно отмяташе завивките, за да огледа за кръв.

И всяка сутрин намираще единствено снежнобял лен.

Седмица след като трябваше да ѝ дойде, си позволи слабо да се надява. Цикълът ѝ никога не е бил абсолютно точен, можеше да се появи всеки момент. И все пак, никога не ѝ бе закъснявало толкова...

След още една седмица откри, че всяка сутрин се усмихва и пази тайната си като съкровище. Още не бе готова да я сподели с никой

друг. Нито с майка си, нито с брат си и със сигурност не и със Саймън.

Не се чувстваше особено виновна, че крие новината от него. Все пак и той бе крил семето си от нея, но, което бе по-важно, боеше се, че реакцията му ще бъде бурна и враждебна и тя не бе готова да остави недоволството му да помрачи радостта ѝ. Въпреки това написа бележка на управителя му, с молба да ѝ изпрати новия му адрес.

Накрая, след като измина и третата седмица, съвестта ѝ взе връх и тя седна да му напише писмо.

* * *

За нещастие на Дафни восъкът от печата все още не бе изсъхнал, когато брат ѝ Антъни, който очевидно се бе завърнал от престоя си в провинцията, нахлу в стаята. Тъй като тя се намираще на горния етаж, в личните си покои, където не се предполагаше, че ще приема посетители, не искаше дори да си помисли колко прислужници бе наранил по пътя си.

Изглеждаше бесен и тя знаеше, че не бива да го провокира, но той винаги предизвикваше у нея лек сарказъм, затова попита:

— Как точно стигна до тук? Аз нямам ли иконом?

— Имаше иконом — изръмжа.

— О, Боже.

— Къде е той?

— Очевидно не тук — изглежда нямаше смисъл да се преструва, че не знае за кого говори.

— Ще го убия.

Дафни се изправи, а очите ѝ святкаха.

— Не, няма!

Антъни, който стоеше с ръце на кръста, се наведе и я прониза с поглед.

— Дадох обет пред Хейстингс, преди да се ожени за теб, знаеше ли?

Поклати глава.

— Напомних му, че бях готов да го убия задето съсипа репутацията ти. Господ да му е на помощ, ако съсипе душата ти.

— Не е съсипал душата ми, Антъни — ръката ѝ се стрелна към корема. — Всъщност точно обратното.

Никога нямаше да разбере дали думите ѝ са прозвучали странно, защото очите му се насочиха към масичката за писма и се присвиха.

— Какво е това? — запита той.

Дафни проследи погледа му към малката купчинка хартия, натрупана от несполучливите ѝ опити да напише писмо на Саймън.

— Нищо — каза тя и се протегна, за да вземе доказателството.

— Пишеш му писмо, нали? — гневното изражение на Антъни стана направо буреносно. — О, в името на Бога, не се опитвай да лъжеш. Видях името му в началото на листа.

Тя смачка непотребните похабени листи и ги пусна в кошчето под бюрото.

— Не е твоя работа.

Антъни огледа кошчето така, сякаш щеше да се вмъкне под бюрото и да вземе недописаните бележки. Накрая върна погледа си към Дафни и произнесе:

— Няма да оставя да му се размине.

— Антъни, това не те засяга.

Не я удостои с отговор.

— Ще го намеря, знаеш го. Ще го намеря и ще го убия...

— О, за Бога — избухна Дафни. — Това е моят брак, Антъни, не твоят. Ако се намесиш в делата ми, Бог да ми е на помощ, повече никога няма да ти проговоря.

Погледът ѝ бе спокоен, а тонът твърд и Антъни изглеждаше леко потресен от думите ѝ.

— Много добре — измърмори. — Няма да го убия.

— Благодаря — изрече саркастично Дафни.

— Но ще го намеря — закле се Антъни. — И ясно ще изразя недоволството си.

Дафни погледна лицето му и разбра, че говори сериозно.

— Много добре — каза тя и се пресегна към писмото, което бе довършила и прибрала в едно чекмедже. — Ще ти позволя да занесеш това.

— Добре — протегна се към плика.

Дафни го дръпна извън обсега му.

— Само ако ми обещаеш две неща.

— Които са...?

— Първо, трябва да ми обещаеш, че няма да го четеш.

Той изглеждаше смъртно обиден от това, че тя дори допуска такава възможност.

— Не ми излизай с това изражение на накърнено достойнство — изсумтя тя. — Познавам те, Антъни Бриджъртън, и знам, че ще го прочетеш в секундата, в която решиш, че ще ти се размине.

Антъни я изгледа гневно.

— Но също така знам — продължи тя, — че никога не би нарушил обещание, което си ми дал. Затова искам обещанието ти, Антъни.

— Това едва ли е необходимо, Даф.

— Обещай! — нареди тя.

— О, добре — изръмжа той. — Обещавам.

— Добре — подаде му писмото и той го загледа с копнеж.

— Второ — каза високо Дафни, за да привлече вниманието му, — трябва да ми обещаеш да не го нараняваш.

— Е, сега, почакай секунда, Дафни — избухна брат й. — Искаш твърде много.

Протегна ръка.

— Искам си писмото обратно.

Той го скри зад гърба си.

— Вече ми го даде.

Тя подсмръкна.

— Не съм ти дала адреса.

— Мога да открия адреса — отвърна.

— Не, не можеш и го знаеш — изстреля тя в отговор. — Той има безброй имена. Ще ти отнеме седмици да откриеш в кое от тях е.

— Аха! — триумфално произнесе Антъни. — Значи е в някое от именята си. Даде ми жизненоважна следа, скъпа моя.

— Това игра ли е? — удивено попита Дафни.

— Просто ми кажи къде е.

— Не и ако не обещаеш... никакво насилие, Антъни — скръсти ръце тя. — Говоря сериозно.

— Добре — измънка Антъни.

— Кажи го!

— Ти си твърда жена, Дафни Бриджъртън.

— Вече съм Дафни Басет и освен това имах добри учители.

— Обещавам — произнесе той едва. Думите му не бяха особено ясни.

— Имам нужда от нещо повече — каза Дафни. Отпусна ръце и завъртя дясната сякаш дърпаше с ченгел думите от устните му. — Обещавам да не...

— Обещавам да не наранявам проклетия идиот, който ти е съпруг — изплю Антъни. — Ето. Това достатъчно добре ли е?

— Разбира се — любезно каза тя. Протегна се към чекмеджето и извади писмото, което бе получила от управителя на Саймън по-рано тази седмица, за да даде адреса. — Вземи.

Антъни го грабна, определено нелюбезно... и неблагодарно. Сведе поглед, прегледа го и каза:

— Ще се върна след четири дни.

— Тръгваш днес? — изненадано запита Дафни.

— Не знам колко дълго ще мога да държа желанието си за насилие под контрол — провлече той.

— Тогава непременно тръгни днес — каза тя.

И той го стори.

* * *

— Дай ми една причина да не ти измъкна дробовете през устата. Саймън вдигна поглед от бюрото си към прашния Антъни Бриджъртън, застанал на вратата на кабинета му.

— Радвам се да те видя, Антъни — измърмори той.

Антъни влезе в стаята с грацията на гръмотевична буря, постави ръце на бюрото на Саймън и заплашително се наведе напред.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо сестра ми е в Лондон и заспива обляна в сълзи всяка вечер, докато ти си в... — огледа кабинета и се намръщи. — Къде сме, по дяволите?

— Уилтшър — услужливо го осведоми Саймън.

— Докато си в Уилтшър и се мотаеш из някакво незначително имение?

— Дафни е в Лондон?

— Човек би си помислил — изръмжа Антъни, — че съпругът ѝ би трябвало да го знае.

— Човек би си помислил много неща — измърмори Саймън, — но в повечето случаи би сгрешил. — Бяха изминали два месеца, откакто бе напуснал Клайвдън. Два месеца, откакто бе погледнал Дафни и не бе успял да каже и дума. Два месеца на абсолютна празнота.

Честно казано Саймън бе изненадан, че Дафни бе чакала толкова дълго, преди да се свърже с него, макар и да бе избрала да го направи чрез доста войнствения си брат. Не бе сигурен защо, но бе смятал, че ще го открие по-рано, дори и само за да му се накрещи. Дафни не бе човек, който избираше мълчанието, когато бе разстроена; почти бе очаквал да го последва и да обясни по шест различни начина защо е такъв пълен глупак.

В интерес на истината, след около месец почти му се искаше да го бе направила.

— Щях да ти откъсна проклетата глава — изръмжа Антъни и бурно прекъсна мислите на Саймън, — ако не бях обещал на Дафни да не ти причинявам физическа вреда.

— Сигурен съм, че обещанието не е било дадено лесно — каза Саймън.

Антъни кръстоса ръце и се втренчи в лицето на Саймън.

— Нито се спазва лесно.

Саймън се прокашля, докато се чудеше как точно да попита за Дафни, без да бъде прекалено прозрачен. Тя му липсваше. Чувстваше се като идиот, като глупак, но тя му липсваше. Липсваше му смеха ѝ, уханието ѝ, начина, по който понякога посред нощ успяваше да преплете крака с неговите.

Саймън бе свикнал да бъде сам, но не и да бъде самотен.

— Дафни те изпрати да ме върнеш ли? — попита накрая.

— Не — Антъни бръкна в джоба си, извади малък плик с цвят на слонова кост и го хвърли на бюрото. — Хванах я точно, когато викаше пратеник, за да ти изпрати това.

Саймън се втренчи в плика с нарастващ ужас. Можеше да означава само едно. Опита се да каже нещо безразлично като „разбирам“, но гърлото му се стегна.

— Казах й, че ще съм щастлив да ти доставя писмото й — саркастично каза Антъни.

Саймън не му обърна внимание. Пресегна се към плика с надеждата, че Антъни няма да забележи, че пръстите му треперят.

Само че Антъни забеляза.

— Какво, по дяволите, ти става? — каза грубо той. — Изглеждаш ужасно.

Саймън грабна плика и го дръпна към себе си.

— И за мен е удоволствие да те видя — успя да продума.

Антъни внимателно се вгледа в него, а на лицето му ясно се четеше битката между гнева и загрижеността. Прокашля се няколко пъти и накрая попита изненадващо меко:

— Болен ли си?

— Разбира се, че не.

Антъни побеля.

— Дафни ли е болна?

Саймън рязко вдигна глава.

— Не ми е казвала. Защо? Болна ли изглежда? Тя...

— Не, изглежда добре — очите на Антъни се изпълниха с любопитство. — Саймън — попита накрая той, клатейки глава. — Какво правиш тук? Очевидно я обичаш. И доколкото мога да разбера, тя изглежда също те обича.

Саймън притисна пръсти към слепоочията си, в опит да се освободи от туптящото главоболие, което изглежда постоянно го придружаваше напоследък.

— Има неща, които не знаеш — каза мрачно и затвори очи, за да се пребори с болката. — Неща, които никога не би могъл да разбереш.

Антъни запази мълчание за цяла минута. Накрая, когато Саймън отвори очи, той се отгласна от бюрото и се отправи към вратата.

— Няма да те влача обратно до Лондон — каза тихо. — Би трябвало, но няма да го направя. Дафни има нужда да знае, че си дошъл заради нея, а не защото по-големият й брат е държал пистолет, опрян в гърба ти.

Саймън почти му каза, че затова се е оженил за нея, но си прехапа езика. Не беше истина. Поне не изцяло. В някой друг живот щеше да е коленичил и да моли за ръката й.

— Все пак би трябвало да знаеш — продължи Антъни, — че хората започват да говорят. Дафни се върна в Лондон сама, едва две седмици след бързия ви брак. Тя се преструва, но със сигурност я боли. Никой не я е обидил директно, но има определени граници на добронамереното съжаление, което може да понесе човек. А и онази проклета Уисълдаун пише за нея.

Саймън подсвирна. Не бе в Англия отдавна, но бе минало достатъчно време, за да знае, че измислената лейди Уисълдаун може да причини голяма вреда и болка.

Антъни отвратено изпсува.

— Отиди на лекар, Хейстингс, а после се върни при жена си — с тези думи излезе.

Саймън дълго се взира в плика в ръцете си, преди да го отвори. Това, че видя Антъни, бе шок, но направо го болеше сърцето, като знаеше, че той току-що е бил със сестра си.

По дяволите! Не бе очаквал тя да му липсва.

Това не означаваше, че вече не ѝ бе ядосан. Беше взела от него нещо, което той определено не искаше да дава. Не желаше деца. Заяви ѝ го ясно. Тя се бе омъжила за него, знаейки това. И го бе изиграла.

Дали? Уморено потърка очите и челото си с ръце, опитвайки се да си спомни всички подробности от онази съдбоносна сутрин. Дафни определено бе поела инициативата в любенето им, но той ясно си спомняше собствения си глас да я насърчава. Не трябваше да насърчава нещо, което знае, че не може да спре.

А и тя вероятно не бе бременна, реши той. Нали на собствената му майка ѝ бе отнело повече от десетилетие, за да роди едно-единствено живо дете?

Само че, когато бе сам в леглото нощем, знаеше истината. Не бе избягал само защото Дафни не му се бе подчинила, или защото имаше вероятност да е създал дете.

Избяга, защото не можеше да понесе начина, по който се бе държал с нея. Тя го бе принизила до заекващия, давец се глупак от детството му. Беше го направила ням, върнала бе ужасното чувство за даване, кошмара да не може да изрече това, което чувства.

Просто не знаеше дали би могъл да живее с нея, ако това означаваше да се върне към момчето, което едва говореше. Опита се да

си спомни ухажването им — фалшивото им ухажване, помисли с усмивка — а също и колко бе лесно да бъде с нея и да разговарят. Всеки спомен обаче бе опетнен от това, до което бяха стигнали накрая — спалнята на Дафни в онази ужасна сутрин и той, плетящ език и давящ се със собствените си думи.

Мразеше се, когато бе такъв.

Затова избяга в едно от провинциалните си имения — в качеството си на херцог имаше много такива. Тази къща, в частност, бе в Уилтшър, което, както бе преценил, не бе твърде далеч от Клайвдън. Можеше да се върне само за ден и половина, ако яздеше бързо. Все пак заминаването не приличаше на бягство, ако можеше лесно да се върне.

А сега изглежда щеше да се наложи да се върне.

Пое си дълбоко въздух, взе ножа за писма и срязва плика. Извади единствения лист хартия и сведе поглед към него.

„Усилията ми, както ги определи, се оказаха успешни. Преместих се в Лондон, за да бъда близо до семейството си и да чакам тук нарежданията ти.

Твоя Дафни“

Саймън не знаеше колко дълго бе седял зад бюрото, дишайки едва-едва, с кремавия лист хартия, висящ от пръстите му. Накрая усети лек повей на вятъра или може би светлината се промени или се чу някакъв шум от къщата... нещо го извади от този унес, той скочи на крака, прекоси коридора и повика иконома.

— Пригответе каретата ми — изрева, когато той се появи. — Тръгвам за Лондон.

ГЛАВА 20

„Бракът на Сезона изглежда не върви по мед и масло. Херцогинята на Хейстингс, позната преди като мис Бриджъртън, се завърна в Лондон преди почти два месеца, а настоящият автор не е виждал ни вест, ни кост от новия ѝ съпруг, херцога.

Според клюките той не е в Клайвдън, където някога щастливата двойка прекара медения си месец. Всъщност, настоящият автор не можа да открие никой, който да има представа за местонахождението му. (Ако Нейна Светлост знае, тя не казва и всъщност човек рядко получава възможност да попита, тъй като тя страни от компанията на всички, с изключение на доста голямото си семейство.)

Разбира се, работа и дори задължение на настоящия автор е да размишлява за причините за подобен разрыв, но трябва да се признае, че дори аз съм объркана. Те изглеждаха толкова влюбени...“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 2 август 1813

Пътуването му отне два дни, което беше с два дни по-дълго, отколкото Саймън би желал да остава насаме с мислите си. Беше си взел няколко книги за четене с надеждата да занимава с нещо мислите си по време на дългото пътуване, но дори когато успееше да отвори някоя от тях, тя оставаше непрочетена в скута му.

Трудно бе да не мисли за Дафни.

Още по-трудно бе да не се замисля за вероятността да стане баща.

Щом пристигна в Лондон, даде инструкции на кочияша да го откара веднага в Бриджъртън Хаус. Бе изморен от пътя и вероятно

трябваше да се преоблече, но през изминалите два дни не бе правил нищо друго, освен да преиграва мислено предстоящия сблъсък с Дафни, затова му изглеждаше глупаво да го отлага по-дълго, отколкото се налагаше.

След като пристигна в Бриджъртън Хауз обаче, откри, че тя не е там.

— Какво имате предвид — попита Саймън със смъртоносен глас, без особено да се интересува от факта, че икономът едва ли бе заслужил гнева му, — с това, че херцогинята не е тук?

Икономът му отвърна с абсолютно същия тон и леко вдигна извитата си горна устна.

— Имам предвид, Ваша Светлост — това не бе казано особено любезно, — че тя не живее тук.

— Получих писмо от съпругата си... — Саймън бръкна в джоба си, но... по дяволите, не откри листа. — Е, писмото е някъде тук — изръмжа той. — И според него тя се е върнала в Лондон.

— Така е, Ваша Светлост.

— Тогава къде е, по дяволите? — процеди Саймън.

Икономът само вдигна вежди.

— В Хейстингс Хауз, Ваша Светлост.

Херцогът затвори уста. Малко неща бяха по-унизителни от това да загубиш спор с един иконом.

— Все пак — продължи икономът с очевидно удоволствие, — тя е омъжена за вас, нали?

Саймън го изгледа гневно.

— Явно си сигурен за мястото си.

— Доста.

Хейстингс кимна рязко, тъй като не можеше да убеди сам себе си да му благодари, и тръгна, чувствайки се като пълен глупак. Разбира се, че Дафни бе отишла в Хейстингс Хауз. Все пак не го бе напуснала, просто искаше да бъде близо до семейството си.

Ако можеше сам да се срита по пътя към каретата, щеше да го направи.

След като се качи обаче, наистина се ритна. Живееше от другата страна на Гросвенър Скуеър, и пеша можеше да стигне два пъти по-бързо.

В конкретния случай, времето не се оказа от особено значение, защото щом отвори вратата на Хейстингс Хауз и влетя в коридора, откри, че съпругата му не си е у дома.

— Язди — каза Джефрис.

Той невярващо се втренчи в иконома си.

— Язди? — повтори.

— Да, Ваша Светлост — отвърна Джефрис. — Язди. Кон.

Саймън се зачуди какво е наказанието за удушаване на иконом.

— Къде — отсече той — отиде?

— В Хайд Парк, мисля.

Кръвта му започна да бушува, а дишането му се накъса. Яздеше? Да не би да бе луда? Беше бременна, за бога. Дори той знаеше, че бременните жени не бива да яздят.

— Оседлайте ми кон — нареди той. — Веднага!

— Някой конкретен кон ли? — попита Джефрис.

— Някой бърз — тросна се Саймън. — Веднага! Или още по-добре, аз ще го направя — с тези думи той се обърна и излезе от къщата.

На половината път до конюшните паниката стигна от кръвта до мозъка на костите му и решителните му крачки се превърнаха в бяг.

* * *

Не беше същото, като да язди със странично седло, помисли си Дафни, но поне беше бърза.

Когато растеше в провинцията, вземаше на заем бричовите на Колин и се присъединяваше към братята си в бясната им езда. Майка ѝ обикновено получаваше пристъп всеки път, когато видеше най-голямата си дъщеря да се връща, покрита с кал и доста често с някоя нова, стряскаща синина, но на Дафни и бе все едно. Не се интересуваше накъде язدهа или откъде идваха. Всичко бе въпрос на скорост.

В града, разбира се, не можеше да обуе бричове и затова бе заточена на страничното седло, но ако изведеше коня си достатъчно рано, когато модното общество все още бе по леглата си, и ако се увереше, че се придържа към по-отдалечените части на Хайд Парк,

можеше да прекрачи седлото и да язди в галоп. Вятърът измъкваше кичури коса от кока ѝ и пълнеше очите ѝ със сълзи, но поне я караше да забрави.

Яхнала любимия си жребец, тя летеше през полетата и се чувстваше свободна. Нямаше по-добро лекарство за разбитото сърце.

Отдавна бе зарязала прислужника, като се бе престорила, че не го чува как вика:

— Чакайте! Ваша Светлост! Чакайте!

По-късно щеше да му се извини. Слугите в Бриджъртън Хауз бяха свикнали със странностите ѝ и бяха наясно с ездаческите ѝ умения. Този нов човек — един от слугите на съпруга ѝ — вероятно щеше да се разтревожи.

Дафни усети проблясък на вина — само проблясък. Изпитваше нужда да бъде сама. Изпитваше нужда да се движи бързо.

Забави ход, когато стигна до една слабо залесена местност и дълбоко вдиша чистия есенен въздух. Затвори очи за момент и остави звуците и уханията на парка да изпълнят сетивата ѝ. Мислеше си за един слепец, когото бе срещнала отдавна и който ѝ бе казал, че другите му сетива са станали по-изострени, откакто е загубил зрението си. Докато седеше и вдишваше уханията на гората, си мислеше, че вероятно е бил прав.

Настойчиво се вслуша и първо разпозна пискливата песен на птиците, след това мекия звук от крачетата на катеричките, които събираха ядки за зимата. А после...

Намръщи се и отвори очи. По дяволите! Това определено бе звук от друг ездач, който се приближаваше.

Дафни не искаше компания. Искаше да бъде сама с мислите и болката си и, определено, не желаше да обяснява на някой добронамерен член на висшето общество какво прави сама в парка. Отново се вслуша, определи от коя посока идва ездачът и се отправи в противоположната.

Яздеше в равномерен тръс с мисълта, че ако само се отдръпне от пътя на другия ездач, той ще я подмине, но накъдето и да тръгнеше, той изглежда я следваше.

Увеличи скоростта, и препусна по-бързо, отколкото вероятно би трябвало в тази залесена местност. Имаше твърде много ниски клони и

подаващи се корени на дървета. Дафни започна да се плаши. Пулсът туптеше в ушите ѝ, а хиляди ужасяващи въпроси нахлуха в ума ѝ.

Ами ако ездачът не беше, както първоначално бе предположила, член на висшето общество? Ами ако беше престъпник? Или пияница? Беше рано и наоколо нямаше никой. Кой щеше да я чуе, ако изпищеше? Достатъчно близо ли бе до лакея? Той беше ли останал там, където го бе изоставила или се бе опитал да я последва? А ако го бе сторил, дали е тръгнал във върнатата посока?

Лакеят ѝ! Почти извика от облекчение. Сигурно бе той. Обърна коня обратно, за да се опита да зърне ездача. Ливреята на прислугата в Хейстингс бе яркочервена, и със сигурност щеше да я различи...

Праас!

Всичкият въздух бе насилствено изтръгнат от тялото ѝ, когато един клон я удари в гърдите. Тя задавено изсумтя и усети как жребецът ѝ продължава напред без нея. После усети, че пада... пада...

Приземи се с тупване, което разтърси всичките ѝ кости, но кафявите есенни листа на земята омекотиха удара. Тялото ѝ моментално се сви на топка, сякаш ако заемаше по-малко място, болката щеше да намалее.

О, Боже, определено болеше. По дяволите, болеше я навсякъде. Стисна очи и се концентрира върху дишането си. Умът ѝ се изпълни с ругатни, които никога не би имала смелостта да изрече на глас. Но болеше. По дяволите, болеше я дори да диша.

Но трябваше. *Дишай. Дишай, Дафни, заповяда си. Дишай. Дишай. Можеш да го направиш.*

— Дафни!

Тя не отговори. Изглежда единственият звук, който успяваше да издаде, бе скимтене. Дори стоновете бяха отвъд възможностите ѝ.

— Дафни! В името на Бога, Дафни!

Чу как някой скача от коня и усети раздвижване по листата около себе си.

— Дафни?

— Саймън? — промълви тя невярващо. Нямаше логика да е тук, но това бе неговият глас. И макар все още да не бе отворила очи, усещаше, че е той. Въздухът се променяше, когато той бе наблизо. Ръцете му леко я докосваха, проверявайки за счупени кости.

— Кажи ми къде те боли — каза той.

— Навсякъде — изохка тя.

Саймън тихо изруга, но докосването му остана нежно и успокояващо.

— Отвори очи — нареди ѝ меко. — Погледни ме. Концентрирай се върху лицето ми.

Тя поклати глава.

— Не мога.

— Можеш.

Чу как сваля ръкавиците си и усети топлите му пръсти на слепоочията си. След това премина към веждите и извивката на носа.

— Шшш — успокой я. — Остави я. Остави болката да си върви. Отвори очи, Дафни.

Бавно и много трудно тя го стори. Лицето на Саймън изпълни визора ѝ и за момент тя забрави всичко, което се бе случило помежду им, всичко, освен факта, че го обича и той е тук, за да прогони болката ѝ.

— Погледни ме — повтори тихо и настоятелно. — Погледни ме и не отделяй очи от моите.

Тя успя да кимне едва. Фокусира очи върху неговите и позволи на настоящения му поглед да я успокой.

— Сега, искам да се отпуснеш — каза ѝ. Гласът му бе мек, но настоятелен — точно от каквото имаше нужда. Докато говореше ръцете му обходиха тялото ѝ, проверявайки за счупвания и навяхвания.

Очите му не се отделиха от нейните и за секунда.

Саймън продължи да ѝ говори тихо и успокоително, докато я преглеждаше за наранявания. Изглежда нямаше нищо, освен няколко неприятни синини, но вниманието никога не бе излишно, а и с това бебе...

Кръвта се оттегли от лицето му. В паниката си за Дафни бе забравил за детето, което носеше. Неговото дете.

Тяхното дете.

— Дафни — каза той бавно. Внимателно. — Мислиш ли, че си добре?

Тя кимна.

— Още ли те боли?

— Малко — призна тя и примигна. — Но вече съм по-добре.

— Сигурна ли си?

Отново кимна.

— Добре — изрече той спокойно. Замълча за няколко секунди и после почти изкрещя. — Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

Дафни зяпна и започна да мига бързо. Издаде някакъв задавен звук, от който можеше и да произлезе истинска дума, но Саймън я отрязва:

— Какво, за бога, правиш тук без придружител? И защо препускаш, където теренът не го позволява? — веждите му се присвиха. — И, в името на Бога, жено, какво въобще правиш на кон?

— Яздя — слабо отвърна Дафни.

— Не те ли е грижа за детето ни? Поне за момент не се ли замисли за неговата безопасност?

— Саймън — каза Дафни много тихо.

— Една бременна жена не трябва дори да се доближава на по-малко от десет фута от кон! Би трябвало да го знаеш!

Тя го погледна, а очите ѝ изглеждаха остарели.

— Какво те интересува? — попита равно. — Ти не искаше това бебе.

— Не, не го исках, но сега е тук и не искам да го убиеш.

— Е, не се тревожи — прехапа устни. — Не е тук.

Дъхът на Саймън спря.

— Какво имаш предвид?

Вдигна поглед към лицето му.

— Не съм бременна.

— Ти си... — не можа да довърши. Обзе го много странно чувство. Не мислеше, че е разочарование, но не бе съвсем сигурен. — Излъгала си ме? — прошепна той.

Тя яростно поклати глава и седна, за да го погледне.

— Не! — извика тя. — Не, не съм лъгала. Кълна се. Мислех, че съм заченала. Наистина го мислех. Но... — задави се и стисна очи, за да спре потока сълзи. Притисна крака към тялото си и скри лице върху коленете си.

Саймън никога не я бе виждал такава, толкова изпълнена с мъка. Безпомощно се втренчи в нея. Искаше единствено да я накара да се почувства по-добре, а ясното съзнание, че той е причина за болката ѝ, не помагаше особено.

— Но какво, Даф? — попита.

Когато накрая тя вдигна поглед към него, очите ѝ бяха огромни и изпълнени с тъга.

— Не знам. Може би толкова силно съм искала дете, че някак си съм накарала цикъла си да спре. Толкова бях щастлива миналия месец — треперливо издиша. — Чаках и чаках, дори си приготвих превръзките, но нищо не се случи.

— Нищо? — Саймън никога не бе чувал нещо подобно.

— Нищо — устните ѝ се опитаха да оформят самоиронична усмивка. — Никога през живота си не съм била толкова щастлива, че нищо не се случва.

— Гадеше ли ти се?

Поклати глава.

— Не се чувствах различно. С изключение на това, че не кървах. Но преди два дни...

Саймън положи ръка върху нейната.

— Съжалявам, Дафни.

— Не, не съжаляваш — каза горчиво и дръпна ръката си. — Не се преструвай, че изпитваш нещо, когато не е така. И, за бога, не ме лъжи отново. Никога не си искал това бебе — изсмя се глухо. — Това бебе? Мили Боже, говоря сякаш наистина е съществувало. Сякаш е било нещо повече от плод на въображението ми — сведе поглед и продължи с тъжен глас. — И на мечтите ми.

Устните на Саймън се раздвижиха няколко пъти, преди да успее да каже:

— Не ми харесва да те виждам разстроена.

Тя го изгледа със смесица от неверие и съжаление.

— Не виждам как би могъл да очакваш нещо друго.

— А-а-а-аз — преглътна, опита да успокои гърлото си и накрая каза единственото, което беше в сърцето му. — Искам те обратно.

Тя не отговори. Саймън мълчаливо се помоли да каже нещо, но тя не го стори. Проклинаше мълчанието ѝ, защото това означаваше, че той ще трябва да продължи.

— Когато спорехме — произнесе бавно, — загубих контрол. Аз... аз не можех да говоря — затвори очи в агония и усети как челюстта му се стяга. — Мразя се, когато съм такъв.

Главата на Дафни леко се наклони и веждите ѝ се сбърчиха.

— Затова ли си тръгна?

Той кимна.

— Не беше заради... това, което направих?

Очите му спокойно срещнаха нейните.

— Не ми хареса това, което направи.

— Но не затова си тръгна? — настоя тя.

Последва мълчание и той отвърна:

— Не затова си тръгнах.

Дафни притисна колене към гърдите си и обмисли думите му. През цялото време бе смятала, че я е изоставил, защото я мрази, а истината бе, че мразеше единствено себе си.

Меко каза:

— Знаеш, че не мисля нищо лошо за теб, когато заекваш.

— Аз мисля лошо за себе си.

Бавно кимна. Разбира се. Беше горд и упорит и цялото висше общество го обожаваше. Мъжете търсеха благоразположението му, а жените флиртуваха като луди. А през цялото време той се чувстваше ужасен всеки път, когато отвореше устата си.

Е, може би не всеки път, помисли Дафни и се взря в лицето му. Когато бяха заедно, обикновено говореше толкова гладко, отговаряше й толкова бързо, че нямаше начин да се концентрира върху всяка дума.

Постави ръка върху неговата.

— Ти не си момчето, за което те е смятал баща ти.

— Знам — отвърна, но погледът му не срещна нейния.

— Саймън, погледни ме — заповяда му нежно. Когато го стори, повтори думите си. — Ти не си момчето, за което те е смятал баща ти.

— Знам — каза отново с объркан и може би малко раздразнен вид.

— Сигурен ли си? — попита го меко.

— По дяволите, Дафни, знам... — думите му избухнаха в тишината, а тялото му започна да се тресе. В един момент Дафни помисли, че ще се разплаче, но сълзите, които изпълниха очите му, не се отрониха и когато вдигна поглед, единственото, което каза бе:

— Мразя го, Дафни. М-м-м...

Тя сложи ръце на бузите му и обърна лицето му към себе си, за да срещне спокойния й поглед.

— Няма нищо — каза тя. — Изглежда е бил ужасен човек. Но трябва да го преодолееш.

— Не мога.

— Можеш. Нормално е да таиш гняв, но не можеш да го оставиш да бъде водещ фактор в живота ти. Дори сега го оставяш да направлява решенията ти.

Саймън извърна поглед.

Ръцете на Дафни се отдръпнаха от лицето му, но останаха на коленете му. Имаше нужда от това докосване. По някаква необяснима причина се боеше, че ако го пусне сега, ще го изгуби завинаги.

— Някога изобщо замислял ли си се дали ти самият искаш семейство? Дали ти искаш дете? Ще бъдеш прекрасен баща, Саймън, а дори не си позволяваш да се замислиш за това. Смяташ, че така си отмъщаваш, но всъщност просто го оставяш да те контролира от гроба.

— Ако му дам дете, тогава печели — прошепна Саймън.

— Не, ако дадеш на себе си дете, ти печелиш — тя несъзнателно преглътна. — Всички печелим.

Саймън не отговори, но тя виждаше как трепери тялото му.

— Ако не желает дете, защото ти не го искаш, е едно, но да се отказваш от радостта на бащинството, заради един мъртвец, означава, че си страхливец.

Дафни потръпна, докато изричаше тази обида, но това трябваше да бъде изречено.

— В някакъв момент ще трябва да го загърбиш и да заживееш собствения си живот. Трябва да загърбиш гнева и...

Саймън поклати глава, а очите му изглеждаха изгубени и безнадеждни.

— Не ме моли за това. То е всичко, което имам. Не разбираш ли, това е единственото, което имах?

— Не разбирам.

Повиши глас.

— Защо мислиш се научих да говоря правилно? Какво смяташ, че ми даваше сили? Гневът. Само гневът, стремежът да му покажа...

— Саймън...

Подигравателен смях изригна от гърлото му.

— Не е ли забавно? Мразя го. Толкова много го мразя, а той е единствената причина да успея.

Дафни поклати глава.

— Това не е вярно — изрече разгорещено тя. — Щеше да успееш, въпреки всичко. Ти си упорит и надарен и аз те познавам. Научил си се да говориш, заради себе си, а не заради него — той не отвърна и тя тихо добави. — Ако ти бе дал любовта си, просто щеше да направи всичко по-лесно.

Саймън понечи да поклати глава, но тя го спря, като взе ръката му и я стисна.

— Аз получих любов — промълви. — Познавах единствено любовта и подкрепата, докато растях. Повярвай ми, това прави всичко много по-лесно.

Саймън остана неподвижен за няколко минути, чуваше се единствено тихото му дишане, докато се бореше да овладее емоциите си. Накрая, точно когато Дафни започна да се бои, че го е изгубила, той вдигна очи към нея.

— Искам да бъда щастлив — промълви.

— Ще бъдеш — закле се тя и обви ръце около него. — Ще бъдеш.

ГЛАВА 21

„Херцогът на Хейстингс се завърна!“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 6 август 1813

Саймън не проговори, докато язدهа към дома. Откриха жребеца на Дафни да пасе доволно на около двадесет ярда от тях и макар тя да настояваше, че е в състояние да язди, Саймън заяви, че това не го интересува. Завърза юздите за собственото си седло, помогна на Дафни да се качи, настани се зад нея и се отправи обратно към Гросвенър Скуеър.

А и изпитваше желание да я прегърне.

Започваше да осъзнава, че има нужда да се вкопчи в нещо в живота и може би тя бе права — вероятно гневът не бе решение. Може би, само може би, трябваше вместо това да се вкопчи в любовта.

Когато пристигнаха в Хейстингс Хаус, един прислужник изтича, за да се погрижи за конете, а Саймън и Дафни изкачиха стълбите и влязоха в коридора.

И се озоваха срещу втречените в тях трима по-големи братя Бриджъртън.

— Какво, по дяволите, правите в къщата ми? — попита Саймън. Единственото, което искаше, бе да изкачи на бегом стълбите и да люби жена си, а вместо това бе посрещнат от това войнствено трио. Изглеждаха абсолютно еднакво — разкрачени, с ръце на кръста и вирнати брадички. Ако Саймън не бе толкова раздразнен от появата им, вероятно щеше да има благоразумието леко да се притесни.

Не се съмняваше, че би могъл да се изправи срещу един от тях, може би двама, но срещу тримата нямаше шанс.

— Чухме, че си се върнал — каза Антъни.

— Така е — отвърна Саймън. — Сега си тръгвайте.

— Не толкова бързо — изрече Бенедикт и скръсти ръце.

Саймън се обърна към Дафни.

— Кой от тях мога да застрелям пръв?

Тя се намръщи на братята си.

— Нямам предпочитания.

— Имаме няколко искания, преди да ти позволим да задържиш Дафни — каза Колин.

— Моля? — изкрещя Дафни.

— Тя ми е съпруга! — изрева Саймън, заглушавайки ядосания въпрос на Дафни.

— Тя ни е сестра, преди всичко останало — изръмжа Антъни, — а ти я направи нещастна.

— Това не е ваша работа — настоя Дафни.

— Ти си наша работа — отвърна Бенедикт.

— Тя е моя работа — тросна се Саймън. — Затова се омитайте от къщата ми.

— Когато вие тримата се ожените, едва тогава може да ми предлагате съвети — гневно изрече Дафни, — а засега се въздържайте да ми се бъркате.

— Съжалявам, Даф — каза Антъни, — но това няма да мине.

— Кое? — тросна се тя. — Пред вас няма какво да минава. Това не е ваша работа!

Колин пристъпи напред.

— Няма да си тръгнем, докато не се убедим, че той те обича.

Кръвта се отдръпна от лицето на Дафни. Саймън никога не ѝ бе казал, че я обича. Беше ѝ го показвал по хиляди начини, но никога не бе изричал думите. Не искаше, когато това стане, да е заради арогантните ѝ братя, искаше думите да дойдат свободно, от сърцето му.

— Не прави това, Колин — прошепна тя, ненавиждайки жалната, умолителна нотка в гласа си. — Трябва да ме оставите сама да водя битките си.

— Даф...

— Моля те.

Саймън застана между тях.

— Ако ни извините — обърна се той към Колин и съответно към Антъни и Бенедикт. Отведе Дафни към другия край на коридора,

където можеха да разговарят насаме. Би предпочел да отидат в някоя друга стая, но бе убеден, че идиотските ѝ братя ще ги последват.

— Съжалявам за братята ми — прошепна Дафни забързано. — Те са недодялани идиоти и не е редно така да нахлуват в къщата ти. Ако можех да се откажа от тях, щях да го направя. След тези изблици не бих се изненадала, ако никога не поискаш деца...

Саймън допря пръст до устните ѝ, за да я прекъсне.

— Първо, къщата е наша, а не моя. Що се отнася до братята ти... адски ме дразнят, но го правят от любов — наведе се съвсем леко, но достатъчно, за да усети дъха му по кожата си. — И кой би могъл да ги вини? — измърмори.

Сърцето на Дафни спря.

Саймън се приближи още повече и опря нос до нейния.

— Обичам те, Даф — прошепна той.

Сърцето ѝ отново започна да бие още по-бързо.

— Така ли?

Той кимна и потърка нос в нейния.

— По-силно е от мен.

Устните ѝ се извиха в колеблива усмивка.

— Това не е особено романтично.

— Това е истината — каза и безпомощно сви рамене. — Знаеш по-добре от всеки друг, че не исках нищо такова. Не исках съпруга, не исках семейство и определено не желяех да се влюбвам — плъзна нежно устни по нейните и двамата потръпнаха. — Но открих — устните му отново докоснаха нейните, — за моя голяма изненада — и отново, — че е абсолютно невъзможно да не те обичам.

Дафни се разтопи в прегръдките му.

— О, Саймън — въздъхна.

Устните му завладяха нейните в опит да ѝ покаже с целувка това, което все още се учеше да изрази с думи. Обичаше я. Боготвореше я. Би влязъл в огъня за нея. Той... все още имаше публика в лицето на тримата ѝ братя.

Бавно прекъсна целувката и се обърна към тях. Антъни, Бенедикт и Колин продължаваха да стоят в преддверието. Антъни изучаваше тавана. Бенедикт се преструваше, че разглежда ноктите си, а Колин безсрамно ги зяпаше.

Саймън стегна прегръдката си и им хвърли гневен поглед.

— Какво, по дяволите, правите все още в къщата ми?
Никой от тях нямаше готов отговор, което съвсем не бе изненада.
— Вън — изръмжа Саймън.
— Моля! — тонът на Дафни не изразяваше особена любезност.
— Така — изрече Антъни и тупна Колин по главата. — Мисля, че работата ни тук приключи, момчета.
Саймън започна да побутва Дафни към стълбите.
— Сигурен съм, че и сами можете да намерите вратата — каза през рамо.
Антъни кимна и поведе братята си навън.
— Чудесно — изразително изрече Саймън. — Ние се качваме горе.
— Саймън! — изписка Дафни.
— Не е като да не знаят какво ще правим — прошепна в ухото ѝ.
— И все пак... те са ми братя!
— Бог да ни е на помощ — промърмори той.
Преди Саймън и Дафни да достигнат площадката, входната врата се отвори с трясък, последвана от обиди с подчертано женствен произход.
— Майко? — възкликна Дафни, а думата почти заседна в гърлото ѝ.
Вайълет, обаче, имаше очи само за синовете си.
— Знаех си, че ще ви намеря тук — извика обвинително тя. — От всички глупави, инати...
Дафни не чу остатъка от речта на майка си, тъй като Саймън се смееше твърде силно в ухото ѝ.
— Той я направи нещастна! — възрази Бенедикт. — Като нейни братя, наше задължение е...
— Да уважавате интелигентността ѝ достатъчно, за да я оставите сама да решава проблемите си — тросна се Вайълет. — А тя не изглежда особено нещастна в момента.
— Това е защото...
— Ако кажеш, че е защото вие сте нахлули в дома ѝ като стадо малоумни овце, ще се откажа и от трима ви.
И тримата мъже замлъкнаха.
— А сега — рязко продължи Вайълет, — мисля, че е време да си вървим, не смятате ли? — тъй като ѝ се стори, че синовете ѝ не

реагираха достатъчно бързо, тя се пресегна и...

— Моля те, майко! — извика Колин. — Не и...

Тя го сграбчи за ухото.

— ... ухото — довърши той начумерено.

Дафни стисна ръката на Саймън. Той се смееше толкова силно, че тя се уплаши да не падне по стълбите.

Вайълет подкара синовете си към вратата с едно силно:

— Марш!

След това се обърна към Саймън и Дафни.

— Радвам се да ви видя в Лондон, Хейстингс — извика тя с широка, и блестяща усмивка. — Още една седмица и щях лично да ви докарам тук.

След това излезе и затвори вратата зад себе си.

Саймън се обърна към Дафни, а тялото му се тресеше от смях.

— Това майка ти ли беше? — попита с усмивка.

— Тя има скрити таланти.

— Очевидно.

Лицето на Дафни стана сериозно.

— Съжалявам, че братята ми те принудиха...

— Глупости — прекъсна я той. — Братята ти никога не биха могли да ме принудят да кажа нещо, което не чувствам — наклони глава и се замисли за момент. — Е, не и без пистолет.

Дафни го удари по рамото.

Саймън не ѝ обърна внимание и я придърпа към себе си.

— Наистина мисля това, което казах — прошепна той и обви ръце около кръста ѝ. — Обичам те. Знаех го от известно време, но...

— Няма нищо — отвърна Дафни и опря буза до гърдите му. — Няма нужда да обясняваш.

— Напротив — настоя той. — Аз... — думите не идваха. В него бушуваха твърде много емоции, твърде много чувства го заливаха. — Нека ти покажа — изрече дрезгаво. — Нека ти покажа колко много те обичам.

Дафни вдигна глава, за да посрещне целувката му вместо отговор. Когато устните им се докоснаха, въздъхна:

— И аз те обичам.

Устата на Саймън страстно завладя нейната, а ръцете му притиснаха гърба ѝ сякаш се боеше, че може да изчезне всеки момент.

— Ела горе — прошепна. — Ела с мен.

Тя кимна, но преди да успее да направи и крачка, той вече я бе взел в обятията си и я носеше нагоре.

Докато достигне втория етаж, Саймън вече бе твърд като скала и копнееше за освобождение.

— Коя стая използваш? — попита задавено.

— Твоята — отвърна тя, изненадана, че изобщо я пита.

Той изсумтя одобрително и бързо влезе в своята... не — тяхната стая — и затвори вратата с крак.

— Обичам те — промълви, когато се отпуснаха на леглото. След като веднъж бе изрекъл думите, те сякаш го изпълваха и имаха нужда да бъдат изричани отново и отново. Имаше нужда да ѝ каже, да се увери, че тя знае, че разбира какво означава за него.

Не го интересуваше, дори това да значеше да ѝ го повтаря хиляди пъти.

— Обичам те — повтори, а пръстите му обезумяло се опитваха да се преборят със закопчалките на роклята ѝ.

— Знам — обхвана лицето му с ръце и срещна погледа му. — И аз те обичам.

Дръпна го към себе си и го целуна със сладка невинност, която го възпламени.

— Ако някога отново те нараня — изрече пламенно и насочи устните си към ъгълчето на устата ѝ, — искам да ме убиеш.

— Никога — отговори с усмивка.

Устата му се насочи към чувствителното местенце, където челюстта ѝ срещаше ухото.

— Тогава ме осакати — измърмори. — Извий ми ръката, изкълчи ми глезена.

— Не бъди глупав — докосна брадичката му и обърна лицето му към себе си. — Няма да ме нараниш.

Любовта към тази жена го изпълни целия. Нахлу в гърдите му, накара пръстите му да треперят и направо му спря дъха.

— Обичам те толкова много, че се плаша. Ако можех да ти дам света, щях да го направя, нали знаеш?

— Единственото, което искам, си ти — промълви тя. — Нямам нужда от целия свят, а само от любовта ти. И може би — добави с лукава усмивка — да си свалиш ботушите.

Саймън усети как разтяга устни в усмивка. Някак си жена му винаги знаеше от какво има нужда. Точно когато емоциите го давеха и го водеха опасно близо до сълзите, тя промени настроението, и го накара да се усмихне.

— Желанието ти е заповед за мен — каза и се превъртя настрани, за да се отърве от дразнещата част от облеклото си.

Единият ботуш тупна на пода, а другият се приземи в противоположния край на стаята.

— Нещо друго, Ваша Светлост? — запита.

Тя игриво наклони глава.

— Предполагам, че би могъл да махнеш и ризата.

Той се подчини и ленената дреха бе захвърлена на нощното шкафче.

— Това ли ще е всичко?

— Тези — тя пъкна пръст под колана на бричовете му, — определено пречат.

— Съгласен съм — измърмори той и ги свали. Надвеси се над нея и тялото му сякаш я хвана в горещ затвор. — А сега какво?

Дъхът ѝ спря.

— Е, ти си съвсем гол.

— Вярно е — съгласи се, а очите му сякаш я изгаряха.

— А аз не съм.

— Това също е вярно — усмихна ѝ се като котарак. — И е много жалко.

Дафни кимна, без да може да проговори.

— Седни — меко нареди той.

Тя го стори и само след секунди роклята ѝ бе изхлузена през главата.

— Това вече — дрезгаво промълви той, втренчен в гърдите ѝ, — определено е някакво подобрение.

Двамата бяха застанали на колене един срещу друг на огромното легло. Дафни се взираше в съпруга си и пулсът ѝ се ускоряваше при гледката на широкия му гръден кош, който се надигаше и спускаше при всеки трескав дъх. Протегна се и го докосна с трепереща ръка, а пръстите ѝ леко се плъзнаха по топлата му кожа.

Саймън спря да диша, когато показалецът ѝ докосна зърното му и ръцете му се стрелнаха нагоре, за да хванат нейните.

— Желая те.

Очите ѝ се насочиха надолу и устните ѝ леко се извиха.

— Зная.

— Не — простена и я придърпа по-близо. — Искам да бъда в сърцето ти. Искам... — цялото му тяло потръпна, когато се опря до голата ѝ кожа. — Искам да бъда в душата ти.

— О, Саймън — въздъхна и зарови пръсти в гъстата му, тъмна коса. — Ти вече си там.

Нямаше нужда от повече думи, само устни и ръце и плът срещу плът.

Саймън ѝ доставяше удоволствие по всеки възможен начин. Плъзгаше ръце по краката ѝ и целуваше сгъвката на коленете ѝ. Нежно стискаше бедрата ѝ и гъделичкаше пъпа. Когато най-сетне бе готов да влезе в нея и цялото му тяло бе напрегнато от най-всепоглъщащото желание, което някога бе изпитвал, сведе поглед с благоговение, което изпълни очите ѝ със сълзи.

— Обичам те — прошепна. — В целия ми живот си била само ти.

Дафни кимна и макар да не издаде и звук, устните ѝ оформиха думите:

— И аз те обичам.

Плъзна се напред, бавно и безвъзвратно и когато целият изпълни тялото ѝ, знаеше, че си е у дома.

Погледна към лицето ѝ. Главата ѝ бе отметната назад, а устните — разтворени, сякаш се бореше да си поеме въздух. Погали зачервените ѝ бузи с устни.

— Ти си най-красивото нещо, което някога съм виждал — промълви той. — Аз никога... не зная как...

Тя изви гръб в отговор.

— Просто ме обичай — успя да изрече. — Моля те, обичай ме.

Саймън започна да се движи, бедрата му се издигаха и спускаха в най-древния ритъм. Пръстите на Дафни се впиха в гърба му и ноктите се забиваха в кожата му при всеки тласък.

Тя стенеше и скимтеше и тялото му изгаряше при тези звуци. Губеше контрол, движенията му станаха резки, все по-френетични.

— Не мога да се удържа още дълго — каза задавено. Искаше да я изчака, имаше нужда да знае, че я е довел до върха, преди да си

позволи сам да го достигне.

Точно когато мислеше, че тялото му ще се разпадне от усилията да се въздържи, Дафни потрепери под него, най-интимните ѝ мускули се стегнаха и тя извика името му.

Дъхът на Саймън спря, докато наблюдаваше лицето ѝ. Винаги бе толкова зает да се подсигури, че няма да излее семето си в нея, че никога не бе виждал лицето ѝ, когато достига оргазъм. Главата ѝ бе отметната назад, а елегантните извивки на шията ѝ бяха напрегнати от безмълвен вик.

Беше изпълнен с благоговение.

— Обичам те — промълви той. — О, Господи, обичам те — и се плъзна още по-навътре.

Очите ѝ рязко се отвориха, когато той възобнови ритъма.

— Саймън? — попита леко напрегнато. — Сигурен ли си?

И двамата знаеха за какво говори.

Саймън кимна.

— Не искам да правиш това заради мен. Трябва да го правиш и заради себе си.

Странна бучка се оформи в гърлото му, която нямаше нищо общо със заекването. Това, осъзна той, бе любов. Сълзи изпълниха очите му и той кимна, без да е в състояние да проговори.

Тласна още по-надълбоко и експлодира в нея. Чувстваше се добре. О, Боже, чувстваше се прекрасно. Никога в живота си не се бе чувствал така.

Ръцете му най-накрая поддадоха и той се строполи върху нея, и единственият звук, който се чуваше в стаята, бе накъсаното му дишане.

Дафни отметна косата от челото му и го целуна по веждата.

— Обичам те — прошепна тя. — Винаги ще те обичам.

Саймън зарови лице във врата ѝ и вдиша уханието ѝ. Тя го обгръщаше, приютяваше го и той се чувстваше завършен.

* * *

Доста часове по-късно Дафни отвори очи. Протегна ръце нагоре и забеляза, че всички завеси са дръпнати. Сигурно Саймън го бе

сторил, помисли с прозявка. Покрай краищата им проникваше светлина и обливаше стаята с мек блясък.

Разкърши врат, измъкна се от леглото и се отправи към дрешника, за да си вземе халат. Не бе типично за нея да спи през деня, но пък това не бе типичен ден.

Облече един халат и завърза копринения колан около кръста си. Къде ли бе изчезнал Саймън? Не мислеше, че е станал много преди нея, имаше някакъв сънлив и странно пресен спомен, че лежи в прегръдките му.

Господарският апартамент се състоеше от общо пет стаи: две спални, всяка от които имаше дрешник, свързани помежду си с голяма дневна. Вратата към дневната бе открехната и от пролуката нахлуваше ярка светлина, което вероятно означаваше, че завесите са дръпнати от прозореца. Дафни нарочно се приближи тихо към отворената врата и надникна вътре.

Саймън стоеше до прозореца и се взираше в града. Бе облякъл плътен виненочервен халат, но краката му бяха боси. Бледосините му очи бяха замислени, разсеяни и леко мрачни.

Дафни притеснено сбърчи вежди. Прекоси стаята и тихо каза:

— Добър ден.

Саймън се обърна при звука на гласа ѝ и изпитото му лице омекна.

— Добър ден и на теб — измърмори и я взе в обятията си. Неясно как тя се оказа с гръб, притиснат към широките му гърди и поглед, насочен към Гросвенър Скуеър, а Саймън бе опрял брадичка на върха на главата ѝ.

Отне ѝ няколко секунди да събере смелост, за да попита:

— Съжеляваш ли?

Не можеше да го види, но усети как брадичката му потърка косата ѝ, когато поклати глава.

— Не — каза меко. — Просто... размишлявам.

Нещо в гласа му не бе съвсем наред и Дафни се завъртя, за да види лицето му.

— Саймън, какво има? — прошепна тя.

— Нищо — но не срещна погледа ѝ.

Дафни го поведе към едно кресло и седна, придърпвайки го да се настани до нея.

— Ако все още не си готов да бъдеш баща — промълви тя, — всичко е наред.

— Не е това.

Не му повярва. Отговорът бе дошъл твърде бързо и гласът му бе леко задавен, което я обезпокои.

— Нямам нищо против да почакам — каза тя. — В интерес на истината — добави срамежливо, — не бих имала нищо против да имаме малко време само за себе си.

Саймън не отговори, но очите му се изпълниха с тъга, той ги затвори и потърка веждите си с ръка.

Прилив на паника заля Дафни и тя започна да говори още по-бързо.

— Не че искам бебе веднага — изрече. — Просто... бих искала едно накрая, това е всичко, и мисля, че може и ти да го поискаш, ако си позволиш да се замислиш. Бях разстроена, защото мразех това, че отричаш факта, че сме семейство, само за да направиш напук на баща си. Не че...

Саймън постави ръка на бедрото ѝ.

— Дафни, спри — каза. — Моля те.

В гласа му се усещаше толкова много тъга, че тя веднага замлъкна. Прехапа долната си устна и нервно започна да я дъвче. Бе негов ред да проговори. Очевидно имаше нещо важно и трудно, което го притесняваше и тя щеше да изчака дори и да му отнемеше цял ден да намери точните думи, с които да го обясни.

Би могла да го чака вечно.

— Не мога да кажа, че съм във възторг от мисълта да имам дете — бавно каза Саймън.

Дафни забеляза, че дишането му леко се бе учестило и сложи ръка на лакътя му, за да го успокои.

Той обърна към нея очи, изпълнени с молба.

— Прекарах толкова много време с мисълта никога да нямам дете, нали разбираш — преглътна. — Аз н-не знам как изобщо да започна да мисля за това.

Дафни му отправи окуражителна усмивка, която май бе предназначена и за двама им.

— Ще се научиш — промълви. — А аз ще се науча заедно с теб.

— Н-не е това — отвърна той и поклати глава. Въздъхна нетърпеливо. — Не искам... да изживея живота си напук на баща си.

Обърна се към нея и Дафни бе поразена от силните чувства, които се четяха по лицето му. Челюстта му потреперваше, а един мускул бясно трептеше на бузата му. Вратът му бе силно напрегнат сякаш всеки грам енергия, която имаше, бе насочен към говора му.

Искаше да го прегърне, да успокои малкото момче, което се криеше вътре в него. Искаше да поглади веждата му и да стисне ръката му. Искаше да направи хиляди неща, но вместо това остана безмълвна, окуражавайки го с поглед да продължи.

— Ти беше права — думите се отрониха от устните му. — През цялото време беше права. За баща ми. Ч-че го оставях да спечели.

— О, Саймън — прошепна тя.

— Н-но какво... — лицето му — силното му, красиво лице, което винаги бе твърдо и под контрол — се сгърчи. — Ами... ако имаме дете и то се окаже като мен?

За момент Дафни не можа да продума. Очите ѝ се изпълниха с непролети сълзи и ръката ѝ несъзнателно се притисна към устата, за да покрие устните, които шокирано се бяха разтворили.

Саймън извърна лице, но тя забеляза мъката в очите му. Чу как дъхът му пресеква и той несигурно издишва в опит да се овладее.

— Ако имаме дете, което заеква — внимателно произнесе Дафни, — тогава ще го обичам. И ще му помагам. И... — тя конвулсивно преглътна и се помоли да не сгреша. — И ще се обърна към теб за съвет, защото очевидно си се научил да го преодоляваш.

Той изненадващо бързо се извърна към нея.

— Не желая детето ми да страда, както страдах аз.

Странна усмивка се появи на лицето на Дафни, преди дори да го осъзнае, сякаш тялото ѝ бе разбрало преди разума точно какво трябва да каже:

— Но то няма да страда — каза, — защото ти ще му бъдеш баща. Изражението на Саймън не се промени, но очите му засияха с нова светлина.

— Би ли отхвърлил дете, което заеква? — тихо попита Дафни.

Отговорът на Саймън бе доста изразителен, бърз и почти богохулствен.

Тя се усмихна меко.

— Тогава не се боя за децата ни.

Саймън остана неподвижен още секунда, после рязко я дръпна в прегръдките си и зарови лице в извивката на врата ѝ.

— Обичам те — каза задавено. — Толкова те обичам.

И Дафни най-накрая бе сигурна, че всичко ще бъде наред.

* * *

Няколко часа по-късно Дафни и Саймън все още седяха на креслото в дневната. Цял следобед се държаха за ръце и се прегръщаха. Не бяха нужни думи — и за двама им бе достатъчно просто да са заедно. Слънцето грееше, птиците пееха, а те бяха заедно.

Това бе всичко, от което имаха нужда.

Само че нещо тормозеше едно ъгълче в съзнанието на Дафни, но си спомни какво бе, едва когато погледът ѝ попадна върху бюрото.

Писмата от бащата на Саймън.

Затвори очи и издиша, за да събере смелостта, от която щеше да има нужда, за да ги даде на Саймън. Когато я бе помолил да вземе пакета писма, херцогът на Мидълторп ѝ бе казал, че ще разбере кога е точният момент да му ги даде.

Отдели се от прегръдката на Саймън и се отправи към спалнята на херцогинята.

— Къде отиваш? — сънливо попита той.

— Аз... трябва да взема нещо.

Сигурно бе усетил колебанието в гласа ѝ, защото отвори очи и се обърна, за да я погледне.

— Какво ще вземаш? — попита любопитно.

Дафни се вмъкна в съседната стая, за да избегне отговора.

— Само един момент — извика.

Държеше писмата завързани заедно с панделка в червено и златно — наследствените цветове на Хейстингс — в най-долното чекмедже на бюрото си. Всъщност ги бе забравила през първите две седмици от престоя си в Лондон и те лежаха недокоснати в старата ѝ спалня в Бриджъртън Хаус. Бе попаднала на тях, когато отиде да посети майка си. Вайълет бе предложила да си почине на горния етаж и да си събере някои неща и докато прибираще стари шишенца

парфюм и калъфката от възглавница, която бе ушила на десет, попадна на тях.

Много пъти се изкушаваше да отвори някое, дори и само за да разбере съпруга си по-добре. И в интерес на истината, ако не бяха запечатани с восък, вероятно щеше да изостави скрупулите си и да ги прочете.

Взе купчинката и бавно се върна в дневната. Саймън все още бе на креслото, но се бе изправил и я наблюдаваше любопитно.

— Тези са за теб — каза тя и му ги подаде, когато застана до него.

— Какво е това? — попита той.

От тона му пролича, че вече знае.

— Писма от баща ти — отвърна. — Мидълторп ми ги даде.

Помниш ли?

Той кимна.

— Освен това си спомням, че му наредих да ги изгори.

Дафни се усмихна слабо.

— Очевидно не го е направил.

Саймън се втренчи в тях. Можеше да гледа, където и да е, само не в лицето ѝ.

— Както очевидно и ти — каза много тихо.

Тя кимна и седна до него.

— Искаш ли да ги прочетеш?

Саймън обмисля отговора си няколко секунди и накрая реши да бъде напълно откровен.

— Не зная.

— Това може да ти помогне окончателно да го оставиш зад себе си.

— Или да направи нещата още по-лоши.

— Възможно е — съгласи се тя.

Той се взря в завързаните с панделка писма, невинно положени в ръцете ѝ. Очакваше да изпита враждебност. Очакваше да се разгневи, а вместо това усети единствено...

Нищо.

Това бе най-странното чувство. Пред него стоеше колекция от писма, написани от ръката на баща му и все пак не усещаше желание да ги хвърли в огъня или да ги накъса на парченца.

В същото време нямаше желание и да ги прочете.

— Мисля, че ще почакам — каза Саймън с усмивка.

Дафни примигна няколко пъти, сякаш очите ѝ не можеха да повярват на ушите.

— Не искаш ли да ги прочетеш? — запита.

Той поклати глава.

— И не искаш да ги изгориш?

Сви рамене.

— Не особено.

Тя сведе поглед към писмата и отново го върна към лицето му.

— Какво искаш да правиш с тях?

— Нищо.

— Нищо?

Той се ухили.

— Това казах.

— О — изглеждаше очарователно объркана. — Искаш ли да ги прибера обратно в бюрото си?

— Ако желаете.

— И просто ще си стоят там?

Той хвана края на халата ѝ и го дръпна към себе си.

— Ммм.

— Но... — заекна тя. — Но... но...

— Още едно „но“ — подразни я, — и ще започнеш да звучиш като мен.

Устата на Дафни зяпна. Саймън не бе изненадан от реакцията ѝ. За първи път в живота си се шегуваше със собствените си трудности.

— Писмата могат да почакаат — каза той, когато те паднаха от скута ѝ на пода. — Току-що най-накрая успях, благодарение на теб, да прогоня баща ми от живота си — поклати глава и се усмихна. — Да ги прочета сега, би означавало да го върна обратно.

— Но не искаш ли да разбереш какво е искал да ти каже? — настоя тя. — Може би се е извинил. Може би е пълзял в краката ти! — Тя се наведе към купчинката, но Саймън бързо я дръпна към себе си и не можа да ги достигне.

— Саймън!

Той вдигна вежда.

— Да?

— Какво правиш?

— Опитвам се да те прелъстя. Успявам ли?

Лицето ѝ порозовя.

— Вероятно — измърмори.

— Само „вероятно“? По дяволите. Явно губя форма.

Ръцете му се плъзнаха под дупето ѝ и тя леко изписка.

— Мисля, че формата ти си е добре — каза припряно.

— Само „добре“? — престори се, че подсвирва. — „Добре“ е толкова слаба дума, не мислиш ли? Направо безлична.

— Е — съгласи се тя. — Може и да съм се изразила грешно.

Саймън усети как сърцето му се усмихва. Докато усмивката достигне устните му, вече бе на крака и водеше жена си към леглото с четирите колони.

— Дафни — каза, опитвайки се да звучи сериозен. — Имам предложение.

— Предложение? — запита тя с вдигнати вежди.

— Молба — поправи се той. — Имам молба.

Тя изви глава и се усмихна.

— Каква молба?

Той я побутна към спалнята.

— Всъщност е молба в две части.

— Колко интригуващо!

— Първата част включва теб, мен и... — вдигна я на ръце и я положи на леглото сред пристъп на смях, — и това здраво, антично легло.

— Здраво?

Той изръмжа и пропълзя до нея.

— Най-добре да е здраво.

Тя се засмя и изписка, когато той я притисна в прегръдките си.

— Мисля, че е здраво. Каква е втората част от молбата ти?

— Боя се, че е свързана с определен ангажимент и то продължителен от твоя страна.

Очите ѝ се присвиха, но тя все още се усмихваше.

— Колко продължителен?

Той внезапно я прикова към леглото.

— Около девет месеца.

Устните ѝ изненадано се разтвориха.

— Сигурен ли си?

— Че отнема девет месеца? — ухили се. — Винаги така са ми казвали.

Безгрижието бе изчезнало от погледа ѝ.

— Знаеш, че не това имам предвид — каза меко.

— Зная — отвърна и срещна сериозния ѝ поглед. — И да, сигурен съм. И съм уплашен до смърт. И развълнуван до небесата. И хиляди други емоции, които никога не съм си позволявал да изпитвам, преди да се появиш ти.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Това е най-милото нещо, което си ми казвал.

— Това е истината — закле се. — Преди да те срещна бях само наполовина жив.

— А сега? — прошепна.

— А сега? Изведнъж „сега“ означава щастие и радост, и съпруга, която обожавам. Но знаеш ли какво?

Тя поклати глава, прекалено разчувствана, за да говори.

Той се наведе и я целуна.

— „Сега“ не може дори да се сравни с утре. А утре изобщо не може да се сравнява със следващия ден. Колкото и идеален да е точно този момент, утре ще бъде още по-добре. О, Даф — промълви и плъзна устни по нейните, — с всеки ден ще те обичам повече. Обещавам ти го. Всеки ден...

ЕПИЛОГ

„Момче за херцога и херцогинята на Хейстингс!

След три момичета, най-влюбената двойка на висшето общество успя да се сдобие с наследник. Настоящият автор може само да си представи облекчението, настъпило в домакинството на Хейстингс; все пак всеизвестна истина е, че всеки женен мъж със сериозно богатство трябва да се стреми към наследник.

Името на новото бебе все още не е оповестено, макар че настоящият автор се счита за изключително квалифициран да направи предположение по въпроса. Все пак със сестри като Аманда, Белинда и Каролайн възможно ли е новият граф на Клайвдън да бъде наречен друго, а не Дейвид^[1]?

«Хроники на висшето общество»
Лейди Уисълдаун, 15 декември 1817

Саймън вдигна ръце от изненада и вестникът полетя към другия край на стаята.

— Откъде знае? — попита той. — Не сме казвали на никого за решението си да го наречем Дейвид.

Дафни опита да прикрие усмивката си, докато наблюдаваше как съпругът ѝ крачи из стаята.

— Сигурна съм, че това е просто щастлива догадка — каза и насочи вниманието си към новороденото в ръцете си. Твърде рано бе, за да се разбере дали очите му ще останат сини или ще станат кафяви като на по-големите му сестри, но той вече толкова приличаше на баща си, че Дафни не можеше да си представи как очите му биха се осмелили да развалят ефекта, като потъмнеят.

— Трябва да има шпионин в домакинството ни? — каза той и сложи ръце на кръста си. — Няма друг начин.

— Сигурна съм, че няма шпионин в домакинството ни — каза Дафни, без да вдига поглед. Бе прекалено заинтересувана от начина, по който ръчичката на Дейвид стискаше пръста ѝ.

— Но...

Дафни накрая вдигна глава.

— Саймън, държиш се абсурдно. Това е просто клюкарска колонка.

— Уисълдаун... ха! — изръмжа той. — Никога не съм чувал за някой на име Уисълдаун. Бих искал да знам коя е тази проклета жена.

— Както и останалата част от Лондон — измърмори Дафни.

— Някой трябва веднъж завинаги да я извади от бизнеса.

— Ако искаш да я спреш — не може да се сдържи да изтъкне Дафни, — не би трябвало да я подкрепяш, като купуваш вестника ѝ. — И дори не се опитвай да кажеш, че купуваш Уисълдаун заради мен.

— Ти го четеш — промърмори Саймън.

— Както и ти — тя целуна главичката на Дейвид. — Обикновено доста преди аз да успея да се добера до него. Освен това, доста харесвам Лейди Уисълдаун напоследък.

Саймън я изгледа подозрително.

— Защо?

— Прочете ли какво е написала за нас? Нарича ни «най-влюбената двойка в Лондон» — усмихна се дяволито. — Харесва ми.

Саймън простена.

— Само защото Филипа Федърингтън...

— Сега е Филипа Бърбрук — напомни му Дафни.

— Е, каквото и да е името ѝ, тя има най-голямата проклета уста в Лондон и откакто ме чу да те наричам «сърце мое» в театъра миналия месец, не мога да си покажа физиономията в клубовете.

— Толкова ли е старомодно, човек да обича жена си? — подразни го Дафни.

Саймън направи физиономия като сърдито малко момче.

— Както и да е — каза Дафни, — не желая да чувам отговора ти.

Усмивката на Саймън бе мила смесица между смут и лукавство.

— Ето — каза тя и му подаде Дейвид. — Искаш ли да го подържиш?

— Разбира се — прекоси стаята и взе бебето в обятията си. Гушна го за момент, вдигна поглед към Дафни и се ухили. — Мисля, че прилича на мен.

— Знам, че прилича.

Саймън го целуна по нослето и прошепна.

— Не се безпокой, малки човече. Винаги ще те обичам. Ще те науча на буквите и цифрите, ще ти покажа как да яздиш кон и ще те пазя от всички ужасни хора на света, особено от онази ужасна Уисълдаун...

* * *

В малка, елегантно обзаведена стая, недалеч от Хейстингс Хаус, една млада жена седна на бюрото си с перо и мастилница и извади лист хартия.

С усмивка допря перото до листа и написа:

«Хроники на висшето общество»

Лейди Уисълдаун, 19 декември 1817

О, любезни читателю, настоящият автор има удоволствието да съобщи...“

[1] На английски Аманда, Белинда, Каролайн и Дейвид започват с първите букви на азбуката — Amanda, Belinda, Caroline, David — А, В, С, D. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.